

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ДЕЦЕМБАР 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2756

ПОБЕДНИК

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

*„Да господине
Најс,
ја се залажем
за Велику Србију
и увек ћу се
за њу залагаати.*

*Ја се не
нећу одрећи,
иа макар и завршио
свој живој у Хаџу”.*

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић
Љубомир Краговић, Владимир Ђукановић
Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеца

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Јазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борћа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.:023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Суноврат Хага

• Величанствена победа Војислава Шешеља

2

Извештај међународне медицинске екипе

• Шешељ у смртној опасности!

3

Митинг подршке

• Прекините убијање Војислава Шешеља

5

Реаговање руских државних органа

• Свесна припрема хладнокрвног убиства

15

Конференција за новинаре

• Суд убица

17

Тестамент проф др. Војислава Шешеља

• Нема одустајања од концепта Велике Србије

19

Трибина на Правном факултету

• Шешељ супериоран у односу на хашке џелате

20

Штрајк глађу

• Нема компромиса с Трибуналом

30

Борба

• Одсудна битка за
основна људска права

34

Шта се догађа?

• С оне стране разума

41

Стоп хашкој тиранији

• Осми захтев измислили
љубитељи Трибунала

43

Домаћа и инострана реаговања

• Сви Шешељеви захтеви
у складу са правима оптуженог

47

Скуп подршке

• Правда за Шешеља

55

Величанствена победа Војислава Шешеља

- Војиславу Шешељу, после двадесет и осам дана штрајка глађу, Хашки трибунал испунио све захтеве. Тиме је војвода испунио нову сираницу свейске историје, ону свейлију, величанственију и часнију сираницу. Кад је одлазио, рекао је да ће им показати како изгледа и како се понаша чейнички војвода. А победа, коју је извојевао, не припада само др Војиславу Шешељу. Не припада ни само Српској радикалној сираници и српском народу и Србији. Припада сваком грађанину, председнику оног часног, честитог, антиглобалистичког дела човечанства.

Пише: Момир Марковић

У петак, осмог децембра, око седамнаест часова, кад је овај број „Велике Србије” већ преломљен и припремљен за штампу, Тиму који помаже одбрану и руковођству странке јавио се проф. др Војислав Шешељ и саопштио да је Хашки трибунал испунио све његове захтеве и да он од тог тренутка прекида штрајк глађу и иде у цивилну болницу на детаљан преглед, лечење и опоравак. Тог тренутка су се усјали телефони и вест прострујала Србијом. Србија, слободољубива и правдољубива, одмах је реаговала, спонтано и величанствено. У свим градовима Србије на улице су се слиле реке аутомобила са заставама, страначким обележјима, транспарентима, сликама др Војислав Шешеља или само плакатима на којима је стајало „Стоп хашкој тиранији”.

Све што је могло да се искористи а јасно је указивало на припадност и јасну подршку, грађани су стављали на аутомобиле или носили у рукама. Заплавила се Србија. Непрегледна колона, која се формирала у Београду, одмах је кренула према Батајници, Војиној Батајници да прво проласком кроз његову улицу и поред његове куће изрази одушевљење, срећу и задовољство због победе и поштовање породици, а затим се упутила на улице Београда. И док је чело колоне, после обиласка Батајнице, улазило у Земун, крај је још увек пролазио поред војводине куће.

Звук сирена је будио уснуле грађане и уснуле савести. Оне које је још увек могуће пробудити. Незаборавава тренутак је била и реакција Београђана који су стајали на тротарима и раздрагано поздрављали колону махањем, подигнутим рукама, са три прста, узвицима одушевљења, онако како тренутак и победа заслужују. Из срца и спонтано. Видело се на лицима свих огромно олакшање, радост и победнички сјај. Сва стрепња за исход војводине борбе са хашком монструозном машинеријом, сва зебња од евентуалног фаталног, смртног исхода, сва туга, претворила се тог тренутка у ерупцију одушевљења, пркоса и поноса. Поноса због чињенице да у српском роду, посрнулом под притисцима мондијалистичких слугу, постоји неко ко је спреман да се ухвати у коштац, истраје и победи. Неко ко је спреман да због виших, националних циљева и интереса заложити свој живот.

Овом борбом и овом победом др Војислав Шешељ се само учврстио на пиједестал и постао еталон српске нације. Постао је мера и мерило непоколебљивости, части, поштења и достојанства. А такви се и у највећим нацијама рађају

једном у сто година. Ако се уопште роде. И, наравно, представници љубитеља Хашког трибунала, представници Кошпуничине владе и средства јавног дезинформисања су се одмах укључили, доказујући да, ето, у овој победи има и њиховог удела. Да су и они са „забринутошћу” пратили развој „ситуације” и да су се ангажовали у решавању „проблема”. Е таквима смо и ми и војвода упутили јасне поруке. Кошпуничиној одлазећој влади је поручено да се не петљају ни у предмет Војислава Шешеља ни у његову борбу. Тачније, да не глуматају умешаност и помагање. Нису му никад до сада, ниједним гестом и ниједном речи помогли. Нек се склоне, јер су непожељни и непотребни. За протекле четири године су Хашком трибуналу и Тужилаштву доставили на хиљаде докумената и „докумената” којима се терете Војислав Шешељ и други хашки оптуженици, а да притом ниједну копију тих папира нису доставили Војиславу или његовом Тиму за одбрану. Сад, кад је и њима јасан суноврат Хашког трибунала и кад је војвода сам изборио битку до краја, политичке хијене би да покупе неку мрвицу са тог попришта. Е не може. Нека не помињу у својим прљавим кампањама ни нашу странку ни њеног лидера. Не заслужују то. А ни војвода не заслужује да га у уста узима тај политички андерграунд. И на крају, ова победа је доказала да тај глобалистички монструм уопште није тако велики, моћан и непобедив, каквим га већ годинама представљају. Да је само надувани балон. Само мехур од сапунице, који треба пробušити. Вољом за победом, чашћу, храброшћу и спремношћу на жртву, ако треба. Др Војислав Шешељ је то доказао овом борбом. Сад, кад се опорави од ове борбе, предстоји му још једна борба и још једна победа. Предстоји му судски процес, али сада по другим правилима игре. По правилима за које се сам изборио. А нама, његовим политичким саборцима у Србији остаје задатак да овде окупимо у један табор све часне, честите и поштене, све које је досманлијски режим обесправно, осиромашило и опљачкао па да заједно са њима уклонимо ову гомилу подрепаша и туђинских слугу са српске грбаче. Да пробудимо из летаргије све грађане Србије и да кажемо: „Доста бре”. Крајње је време. Избори су на прагу. А са овима нема ни компромиса ни разговора.

Међународна медицинска екипа прегледала је 5. децембра проф. др Војислава Шешеља у болници притворске јединице у Шевенингену

Шешељ у смртној опасности!

Проф. др Момчило Бабић, проф. др Андреј Ваљаревич Харкин и др Патрик Барио посетили су проф. др Војислава Шешеља, извршили детаљан медицински преглед, утврдили његово здравствено стање после двадесетпетодневног штрајка глађу и председнику трибунала Фаусту Покару упутили врло драматичан извештај. Упозорили су га да је др Војислав Шешељ у смртној опасности и да је могуће очекивати компликације са фаталним исходом с обзиром да је сваким даном штрајка слабио и имунитет организма. Одговорност за евентуалан фаталан исход пада на Хашки трибунал.

У Прелиминарном медицинском извештају лекара стручњака који су посетили др Војислава Шешеља, упућеном председнику Трибунала Фаусту Покару, 5. децембра, истиче се:

„Данас смо између 12 и 14 часова обавили детаљан медицински преглед др Војислава Шешеља у притворској јединици МКСЈ (Међународни кривични суд за бившу Југославију), онако како је то било могуће у датим околностима.

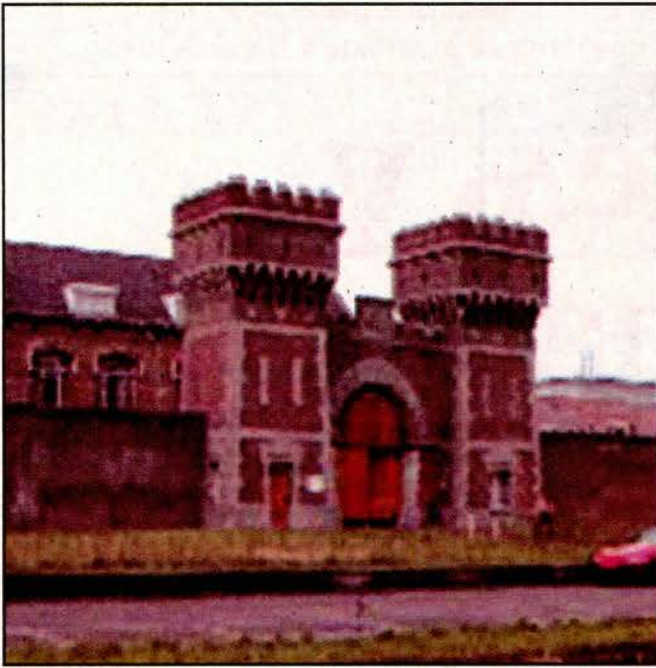
Веома смо разочарани стањем у коме смо затекли др Војислава Шешеља у затворској јединици у Хагу.

Он је изузетно исцрпљен, у метаболичком је хаосу и у смртној опасности, што је све резултат двадесетпетодневног штрајка глађу.

Његово срце је на ивици издржљивости зато што га угрожава малигна аритмија и коронарни синдром који се развија. Он је угрожен и од могућег изненадног срчаног удара са смртним исходом.

Др Шешељ је последњих година боловао од неадекватно леченог високог притиска и није узимао никакве лекове против високог притиска већ неколико недеља.

Овакво стање би могло да се заврши можданим инфарктом. Господин Шешел има скраћени дах при дисању и кашље, пошто не узима лекове против астме. Астма би само могла да погорша срчано обољење.

Господин Шешел је већ неколико недеља под озбиљним стресом, који је кулминирао током овог периода у коме се уздржава од хране и лекова.

Његово психичко стање је тешко.

Др Војислав Шешел је чврсто и неопозиво решен да истраје у свом штрајку до смрти. Његова права су толико погажена, да он онда више жели смрт него живот.

Његово здравствено стање мора бити лечено и то мора почети без одлагања!

На телу господина Шешела се развила озбиљна мишићна атрофија и јавио се дијететски едем (због хипопротеинемије-недостатка протеина) на његовим ногама.

У његовом абдомену – доњем стомаку, највероватније има слободне течности која може бити уклоњена одговарајућим дијагностичким уређајима.

Његов вид је потпуно компромитован и у опасности.

Његов слух такође.

Господин Шешел има хиперацидитет (сувишак киселости) и у најмању руку гастро-озофагални рефлекс – природни повраћај желудачних сокова у једњак, ако није и случај дијафрагматичног срчаног обољења – подизања плућне преграде које омета рад срца.

Стање његове кичме, која је два пута оперисана од дискус херније, већ је угрожено смањењем мишићног ткива због глади – смршао је 22кг.

Конечно – највероватније се развија пијелонефритични синдром – акутно запаљење бубрега и могућа сепса, која, с обзиром на његов губитак имунитета, логично може у краћем временском периоду да изазове смрт!

Ако се лечење у том правцу не започне што је пре могуће, никакви антибиотици неће бити од користи.

Најмање што би требало да се уради је комплетно дијагностиковање свих његових органа и система, које укључује лабораторијске тестове, посебно за његов метаболички статус, затим, дијагностиковање срчано-дисајних, дисајних, мокраћних система, као и органа за варење и система за кретање.

Господину Шешелу је потребно лечење и опоравак у

трајању од најмање три месеца да би био у стању да се врати на наставак суђења.

Господин Шешел категорично одбија помоћ холандских лекара и вероватно би прихватио једино помоћ лекара у које он има поверења, а то су доктори из Србије. Господин Шешел је писмено обавестио Трибунал и нас да забрањује било какву медицинску помоћ у случају да изгуби свест, као и посмртно испитивање у случају његове смрти.

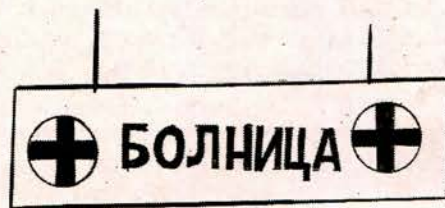
Тренутно чекање да господин Шешел изгуби свест да би се примениле мере лечења врло је погрешно, зато што би могао да умре у пуној свести, на пример од срчаног удара.

Ми, доктори медицине, предлажемо и захтевамо да лечење господина Шешела буде омогућено на месту које је прихватљиво за њега и од стране лекара у које он има поверења.

Упозоравамо међународну заједницу и Трибунал да је ситуација врло критична!"

Др Патрик Баро, др Андреј Ваљеревић Харкин, др Момчило Бабић

Буш југенд

**Митинг подршке српском хероју,
лидеру српских радикала др Војиславу Шешељу**

Прекините убијање Војислава Шешеља!

Пише: Жана Живаљевић

Конвоји грађана и присталица српских радикала стигли су у суботу, 2. децембра, у престоницу да пруже подршку оправданим захтевима хашког сужња др Војислава Шешеља да буде човек.

Сабрало се њих око педесет хиљада са транспарентима и заставама, сузних, тужних очију. Обичан свет, Војина Србија.

Окрнути леђима амбасади Сједињених Америчких Држава, аветињски испражњеној, како ће се, као и увек када радикали организују скупове испоставити – без икаквог разлога (могли су да их без обзира на број окупљених дочекају и на прозорима), поносито су подизали азурно плаве, модре и заставе са Шешељевим ликом и натписом „српски јунак“.

„За Шешеља Воју дајем главу своју“ потписао се на транспаренту Триво Станишић. „Војо, српска дико, уз тебе је па-

триотска Србија“, „Хаг убија хероја“, „Хаг – српска масовна гробница“, и, најчешће „Стоп хашкој тиранији. Слобода Шешељу“ – пише на беџу на реверу скоро сваког учесника скупа.

Из грла се ори „Пустите Воју“, „Слобода Шешељу“, „Војо војводи“. У сваком оку искри суза.

Грудобран отаџбине

Свуда око америчке амбасади трагови злочина монструозне НАТО агресије.

Док пролазе кроз масу, челници Српске радикалне странке, пријатељи Воје Шешеља израњају из руку и тела која би да их што дуже задрже, чини се као да пливају.

И кад су се нашли на импровизованој бини преко пута беле виле у којој је смештена америчка амбасада погледом не могу да обухвате све оне који су ту да ободре и охрабре Војислава Шешеља, све оно што он симболизује и предста-

вља данас. Правду, понос, слободарство, пркос. Грудобран отаџбине.

Прекршен Први амандман на амерички Устав

Глумац Предраг Милетић прочитао је писмо подршке једног од највећих живих интелектуалаца планете **Ноама Чомског**, који о Војиславу Шешелу каже: „Жао ми је због стања у којем се налази проф. др Шешел и надам се да ће се ситуација ускоро променити у корист његових људских права, као и права на правично суђење”.

А онда се са бине обратио **проф. др Коста Чавошки**, речима:

„Нашем драгом Воји ће сигурно заиграти срце кад види како се неколико десетина хиљада његових пријатеља и сународника сакупило овде да га подржи у тој његовој неправној борби на живот и смрт.

Ми смо дошли овде да га подржимо у борби за његова права, али и да нове господаре света, који су представљени у овој згради преко пута нас, подсетимо да су они некада пре 200 и више година у својој декларацији о независности, коју је написао Томас Џеферсон, трећи амерички председник, изричито рекли да свим људима припада природно право на живот, слободу и трагање за срећом. А потом су у првом амандману на амерички Устав из 1787. године зајемчили, не само својим грађанима, него и свим људима право на слободу говора, слободу која је управо осујећена у случају др Војислава Шешела.

Хашки трибунал и тужилац њему стављају на терет ништа друго него такозване запаљиве говоре. Па зар то није говор који јемчи амерички Устав? Његов први амандман, који јемче сви међународни документи и који јемчи сваки човек слободне савести. Њему су то право оспорили као и право да се сам брани или да га брани адвокат по његовом

слободном избору. И немајући куд, он је кренуо у неравноправну и одсудну борбу за та своја права, али и за права свих хашких оптуженика и наша права, права српског народа. Ми можемо само да му пожелимо да у тој борби издржи док не победи. А са великим уважавањем и захвалношћу ценимо ту његову велику жртву и спремност да и свој живот да да бисмо ми били слободнији и срећнији.

Драги Војо, ми ти поручујемо, знамо да нас гледаш, да у тој борби издржиш и да знаш да смо сви уз тебе, да ћемо те бранити и одбранити.

Отуда, драги пријатељи, ускликнимо пуног срца – слобода Војиславу Шешелу! Смрт хашкој тиранији!” – поручио је окупљенима и свом пријатељу др Чавошки.

Инфузија за Шевенинген

Узбуђен као ретко до тада, српском народу који је из свих крајева земље дошао да ободри председника Српске радикалне странке на најтежем искушењу, обратио се правни саветник др Војислава Шешела и генерални секретар српских радикала **Александар Вучић**:

„Хвала вам што сте у оволиком броју дошли у Београд, хвала Београђанима што су у оволиком броју дошли овде у улици Кнеза Милоша да на миран и достојанствен начин покажемо колико има оних који воле слободу, који цене и поштују Војислава Шешела и који воле Србију изнад свега.

Војислава Шешела у Хагу убијају зато што се држи достојанствено, зато што се држи часно, зато што је отишао да штити српски народ и српску државу, зато што није као ове марионетске власти, Тадић и Коштуница, зато што није као они спреман да служи свим туђим интересима, а понајмање српском роду. Војислава Шешела у Хагу убијају такође марионете. Они само извршавају налог америчке администрације и њихових обавештајних служби. У Хагу се председник српских радикала не бори само за своје право на одбрану, не бори се само за свој живот. Он се бори за сваког од нас, за свако дете које је овде, за више од 60.000, 70.000 људи колико је на улицама Београда. Војислав Шешел се бори за Србију, а они који мисле да су паметнији и бољи од Војислава Шешела, тиме што држе Јова Ђога и неке друге носиоце ордена Карађорђевог звезде, у притвору, а на слободи највеће лопове на власти држе највећи криминалци, видеће 21. јануара шта грађани Србије о томе мисле.

На крају, ми се данас боримо за голи живот Војислава Шешела, за голи живот наше Србије и морамо да поручимо онима који су у изборној кампањи којима је најважније хоће ли моћи да пређу цензус и хоће ли сви заједно моћи да победе радикале, нека не брину, ми ћемо у ту изборну кампању, кад Војислав Шешел и Србија победе у Хагу. И победићемо их све заједно, јер Србија ће победити. Поведимо Србију до победе. Живела Србија!” – на Вучићев позив удружена срца окупљених Срба чула су се до Шевенингена.

Први антиглобалиста

Најављен као човек који је написао највише поднесака за Хаг, пред микрофон је стао верни Шешелев саборац, члан Тима за одбрану, народни посланик **Зоран Красић**.

„Хвала Војиславу Шешелу што је пробудио савест, што је показао свима да кукавица умире сваког дана, а храбар човек само једном.

Војислав Шешел је победио наш кукавичлук, омогућио је да данас будемо храбри, да се нађемо у епицентру борбе за људска права. Војислав Шешел нас је својим чином научио да сви морају да поштују људска права, а налазимо се управо на месту где се налази амбасада земље која предводи антисрпску борбу. У овој улици постоји неколико зграда

које су сведоци антисрпске америчке политике. Замислите, ми идемо и подсећамо се, а ови преко пута хладно улазе и чекају да докрајче свој посао. Данас смо овде на правом месту да изразимо протест против те антисрпске кампање. Сетимо се тих симбола америчке политике: Олбрајтова, хвали се да је у Рамбујеу тражила оно на шта не би пристао нико, али зато су Срби бомбардовани. Сетимо се Гелбарда, био је на усташким тенковима у „Олуји“. Сетимо се Клинтона, ради избора и своје личне компромитације осмислио је хуманитарно бомбардовање Србије. И докле то тако више? Војислав Шешељ им је рекао – доста. Доста тој америчкој анти-српској политици.

Војислав Шешељ се четири године у Хагу бори само за оно што се признаје сваком Американцу. То Американци штите својим грађанима, али не дозвољавају Војиславу Шешељу. Они су у служби антисрпске кампање смислили да убију Војислава Шешеља. Четири године га убијају. Зашто? Зато што их је победио. Победио је њихову творевину Хашки трибунал. Први пут пре него што су подигли оптужницу, јер се није уплашио Хага. Други пут победио их је када је добровољно отишао. Трећи пут када је сведочио у предмету против Милошевића. Четврти пут када је ступио у штрајк глађу и показао да се крше елементарна људска права. Тим чином он је, раме уз раме, са Гандијем, који је штрајком изборио независност, раме уз раме са Менделом, борцем против апартеида. Војислав Шешељ је први антиглобалиста у свету данас и зато хоће да га убију. Не дозвољавају му да прича, да каже истину, да оптужи оне који су растурили бившу СФРЈ. Живео нам Војислав Шешељ! Дајмо му подршку да истраје, а сваки дан штрајка представља неку нову његову победу. И хвала му што нам је пробудио савест, да смо људи, да смо достојни живота, да смо Срби који се препознају по томе што највише воле слободу. Хвала му што нас је научио да будемо људи.”

„Не дамо Воју!”

Др Горан Цветановић поновио је да протест против тираније Хашког трибунала није случајно заказан преко пута америчке амбасаде. „Да је демократска, Америка не би оснивала суд какав је Хашки трибунал, који је већ однео 11 српских живота” – рекао је Цветановић.

„Циљ нашег данашњег окупљања јесте да изразимо миран протест, протест против неправде која се дешава у Хашком трибуналу и против тишине која влада у Србији.

Окупили смо се испред америчке амбасаде, амбасаде државе која декларише своју политику као демократичну. И то није случајно. Да је та демократија права они не би ћута-

ли, већ би се огласили против кршења основног људског права, права на одбрану. Да су Сједињене Америчке Државе заиста демократска држава не би дозволиле формирање једног оваквог суда, као што је Хашки трибунал, који је специјализован да суди само припадницима неких народа, оних који су Срби. Та је деморкатија лажна и привидна, таква демократија ускраћује чак и основна људска права.

То право ускраћено је председнику српских радикала проф. др Војиславу Шешељу и он је прибегао најтежем методу да избори своје право, право на одбрану, право на слободу своје државе и право на личну слободу. Данас је 22 дан штрајка глађу проф. др Војислава Шешеља, нашег храброг и истрајног председника странке. Он од својих захтева не одустаје, а ми не одустајемо од тога да му будемо подршка до остварења његових захтева. Свакодневно проф. др Војиславу Шешељу дајемо подршку, пре свега ми, српски радикали, али и многи интелектуалци, људи којима је изнад свега одређење за истину и за права човека. Нажалост, ту подршку нису дали они којима је то не само морална обавеза, већ обавеза коју им функција налаже. Држава је дужна да реагује на чињеницу да су угрожена права било ког човека. Званичници Србије ћуте, не оглашавају се, заправо тек 21. дана штрајка глађу оглашава се јуче председник Владе, Војислав Коштуница, писмом председнику Хашког трибунала.

Хашки дуел

Зар то нису требали да ураде још првог дана штрајка? Зар нису требали да укажу на све неправилности у раду овог суда много, много раније?

Јављају, путем такозваног јавног сервиса, да је др Војислав Шешел пребачен у болницу. Медији јављају и да стиже званична изјава Хашког трибунала како су у том истом Трибуналу забрнути за здравље Војислава Шешелја. Као лекар могу вам рећи, да је здравље човека који не узима храну, који не узима лекове који су му неопходни, који има притисак, астму, болове у кичми пуних 22 дана озбиљно нарушено и угрожено. То је довољан разлог да се силници и злбници Хашког трибунала уразуме и дозволе човеку права која му припадају по свим међународним стандардима. Поштовани пријатељи, питам се, зар сваки човек нема права да виђа животног сапутника на достајствен начин? Зар нема право да му се обраћа на језику који говори и који разуме? Зар нема права да се брани сам? Зар браниоце треба наметнути?

У Хашком трибуналу нема ни правде, ни права, тамо се суди само једном народу – Србима. Тамо убијају људе, тамо се човеку не дозвољава да искаже и докаже истину, тамо се истина не износи доказима, већ се тамо истина кроји. Хашки трибунал основан је да суди српском народу. Оптужују проф. др Војислава Шешелја, а нема његове кривице. Зато је проф. Војислав Шешел скоро четири године у Хагу, а не почиње суђење. Када измисле за шта ће га оптужити, онда му укину право на одбрану, право да се брани сам и консултује свој тим за одбрану. Наметну му браниоце, како би, тобоже, бранили Војислава Шешелја, а бранили би све бело светске измишљотине и лажи. Њега не треба нико да брани, на његовој страни је истина и сви у Хагу и свету то знају. Зато му они не дају право да се брани сам, јер је то начин да он каже истину.

Сваког дана је све већи број људи који, без обзира на политичка опредељења, дају подршку Војиславу Шешелју. И овај данашњи величанствени митинг, протест јесте порука Хагу, порука целом свету, али и порука америчкој политич-

кој администрацији да се уразуме и порука проф. др Војиславу Шешелју да истраје до краја. Ми одавде поручујемо свима – реагујте још данас, одмах, јер сутра ће већ бити касно. Престаните да убијате Војислава Шешелја, јер он то ничим није заслужио, он је човек храбар, истрајан и велики родољуб, борац за своју отаџбину, борац за истину и правду. Он у Хагу не брани себе, он је у Хаг отишао да брани своју државу, да избори слободу свом народу, да докаже да српски народ није злочиначки народ каквим га представља Хашки суд.

Војислав Шешел у Хагу брани сваког од нас и зато сви треба да будемо уз њега, да будемо његова снага која је у овом тренутку потребна, јер он је човек који идеју носи у себи, а та идеја је његова Србија. Зато та Србија треба да буде уз њега данас. Овакав човек заслужује поштовање и захвалност. Ми смо поносни на то што је проф. др Војислав Шешел, председник Српске радикалне странке, поносни смо што имамо таквог вођу. Одавде му поручујемо да смо уз њега. Одлучно кажимо – стоп хашкој тиранији, живео наш проф. др Војислав Шешел!”, поручио је Цветановић.

Велико име српске књижевности **Брана Црнчевић**, поручио је окупљенима:

„Добро је што смо се скупили овде, мада не би била грешка ни да смо пред енглеском амбасадом. Добро је што смо дошли да кажемо онима којима је престоница у Бриселу или у Хагу да још увек постоји Београд и да се кандидује за престоницу другачије и нове Србије. Добро је што смо дошли да дамо подршку Војиславу Шешелју који је сам, одлучно, без присиле, не због своје странке, него због истине и Србије отишао тамо да победи или умре. Није добро да Воја Шешел умре, било би добро да преживи и да буде заједно са нама.

Не волим да говорим у микрофоне, глас ми је никакав, боље се осећам кад говорим негде у некој сали, али је драго мени и мојим пријатељима што сте дошли да покажете да Србија још постоји, да није на коленима, да има намеру да иде даље. Хвала вам и живео Воја Шешел”.

Млади **Немања Шаровић** обратио се окупљенима:

„Данас је овде најсветлији, најчаснији и најумнији део Србије. Ово је дан за памћење и сигурно ћете наредних година бити поносни што сте данас били овде. Не пружа се често човеку у животу прилика да присуствује оваквом скупу. Још је ређа прилика и још већа част обратити се, али је најмање оних који заслуже и доживе да се око њих сабере оволики број људи. Њихова имена, попут имена др Војислава Шешеља, заувек остају златним словима уписана у историју Србије. Овим скупом ми се боримо за један живот, за живот Војислава Шешеља и нико други данас не би могао да скупи оволики број људи, нико други осим пркосног српског јунака др Војислава Шешеља. Читав свој живот, он је посветио беспштедној борби за Србију, за Велику Србију. Ниједна жртва за њега није била превелика. Током 22 дана штрајка глађу још једном нам је показао да Давид може победити Голијата. Још једном је свима нама дао лекцију из патриотизма, јер снага Војислава Шешеља, та огромна снага може да произлази из још веће љубави према Србији и српском народу. Војислав Шешељ је показао спремност да се жртвује до краја, да на олтар отаџбине положи свој живот. Наш Воја никада није одустајао, ни ми не смемо одустати. Из дана у дан мора нас бити све више, морамо бити све јачи, све одлучнији и гласнији. И ови зликовци преко пута, који су нам отели Републику Српску Крајину, који су бомбардовали Републику Српску, који су бомбардовали Републику Србију, који траже главе најбољих српских синова, морају бити свесни да ни по коју цену нећемо дати нашега Воју. Толико су задужили српски народ, да су и прозоре ка улици морали да зазидају. Сви као један. Ја вас молим, хајдемо сви заједно да се чује до Хага, да им кажемо – не дамо Воју! Живела Велика Србија! Живео др Војислав Шешељ,” узвикнуо је Шаровић.

Велики песник, **Рајко Петров Ного** окупљенима је рекао: „Браћо и сестре, пријатељи, ја сам за Срећење Господње 2000. у Марићевића Јарузи, одакле је Крађорђе кренуо на трагичевски пут, обновио један стих Филипа Вишњића – једног одсјећа, а два ће утећи. А та двојица још увек бјеже, не смијем вам рећи име, одмах би се сјетили. Од тада егзотични бумбари и чиновници ове наше демократуре пробају да нам ставе фластере на уста. А они финији питају ме све чешће – зашто говорим о Шешељу. Зато, мили моји, што хоћу јавно да се зна да нисам са онима који туку свезане. И хоћу да се зна, мили моји, да нисам са онима које све ране туђег рода боле, а ниједна нашег рода. И хоћу да се зна да нисам са онима који се, што прикривено, а што неприкривено радују, што једног човека тамо у Хагу убијају.

Нисам, дакле, са тим полусвјетом, који је једино за то рођен да покуша да обори све оно што је усправно и високо, да са собом изравна, а онда како би рекао Андрић - да малчице и прикваси. Тамо где господари велики инквизитор, тамо нема ни права ни правде. Томе великом инквизитору Војислав Шешељ, ево можда, нажалост, на несрећу, плаћа животну улазницу. Обесправљен Војислав Шешељ каже – нећу ни да живим ако не могу бити онај који има своја грађанска и људска права. И не каже то само за себе, он то каже за све нас и за Србију.

Ко је велики инквизитор? Па, онај ко нас је бомбардовао, а онда рекао да је кривац онај кога је бомбардовао. Ту планетарну инверзију још увек не можемо да одгонетнемо. Онај што је прописао правила у том Хашком трибуналу, а тих сопствених правила се не држи, већ задивљујуће самопародира сопствени суд. Шта је урадио Војислав Шешељ? Он их је препознао са тогама, са капуљачама, са перикама. Он је показао да неће слушати никакав разговор на наказном БХС језику, него да тражи да му се говори на његовом срп-

ском језику и да добија све на папиру у том суду.

Ту самопародију, о којој сам малопре говорио, Војислав Шешељ је учинио свима видљивом. То су они исти који убијају земље и народе, а онда се нешто као љуте што се они које убијају не осећају усрећеним. Шешеља убијају, али га не могу понизити и то је централна тачка овог штрајка глађу. И Србију која је такође на робији, нарочито на Косову, убијају. Али, све дотле док се њени синови овако држе ни Србију не могу понизити. Штрајк Војислава Шешеља глађу још један је снажан стих у химни „Боже правде”, јер Шешељ данас, и ево ово ћу поновити, па нека цитирају, као и Милошевић јуче, персонификује Србију. Персонификује и тебе који кажеш да те се то не тиче. Типаћете се, ја ти то јамчим.

Као у великим, класичним романима, Војислав Шешељ своди рачуне идејама и наканио је да своје идеје плати главом. То је у новијој историји, поготово новијој историји, редак, ако не и једини случај. Видите ли ауру око Шешељеве главе? Видите ли како се горостасни Давид Штрбац одједном преображава у кога? У новог Стевана Синђелића. Овај ће нови Стеван Синђелић, хашки сужањ, гњевом који је сада окренуо према себи унутра не насилно, гандијевски, гладовањем, дигнути у ваздух и себе и ту хашку наказу. Та решеност да се иде до краја старински је српска, зато будимо достојни тог чина.

Ја ћу да вас подсетим, да је почетком прошлог века, једно српско момче, у казаматима Аустроугарске, на својој затворској поруци исписао стихове које данас може да потпише с пуним правом Војислав Шешељ. Ти стихови гласе, и њима ћу завршити: Добро је рекао пре Жерајић, соко сиви

Ко хоће да живи нека мре,

Ко хоће да мре нека живи” – изговорио је песник који није хтео „фластер на уста” нити да се „онима који су га питали шта ћеш с њима?” правда, Рајко Петров Ного.

Председник Српске радикалне странке Републике Српске **Мирко Благојевић** присутнима се обратио овим речима: „У потпуности подржавамо нашег председника који се одлучио на овај корак да не учествује у овој позоришној судској представи, где би њему била намјењена улога статисте, а где би жртве тога процеса били српски народ, српска држава и сам др Војислав Шешељ. Као врхунски интелектуалац и доктор правних наука, Војислав Шешељ је себи дао за право, у интересу права и правде да не учествује у оваквом судском правном циркусу. Данас смо сасвим сигурни да је Војислав Шешељ неоправдано оптужен, а најбољи пример за то је повлачење оптужнице за Брчко и Бијељину од стра-

не Тужилаштва. Истина је да су се у Бијељини борили добровољци припадници Српске радикалне странке. Били су најхрабрији и у првим редовима, предњачили у борби за ослобођење Бијељине и Брчког, али никада нису починили ниједан злочин.

Тачни су и наводи Тужилаштва да је било у Бијељини и Брчком злочина, пљачке, кршења ратних обичаја, али да су трагови увек водили до Љубише Савића Маузера, потпредседника Ђинђићеве странке и председника његове странке за Републику Српску. То је било време њихове интензивне сарадње, када су Ђинђић и Љубиша Савић Маузер били на заједничком задатку као што су данас Војислав Коштуница, Борис Тадић и њихов портпарол Дејан Миленковић звани Багзи.

Браћо и сестре, какав год да буде исход сигурни смо да је др Војислав Шешељ победио Хашки трибунал, да га је раскринкао, обезглавио, а да је сада у овом моменту за здравље и живот нашег председника у потпуности одговорна америчка обавештајна служба Ција, која је наложила хашким сатрапима да не испуне ниједан оправдани захтев др Војислава Шешеља. Живела Српска радикална странка! Живео др Војислав Шешељ," узвикнуо је на крају Благојевић.

Ода храбрости – поздрав супрузи јунака

Из хиљаде грла орило се име првака српских радикала утамниченог у Шевенингену поздрављајући на бини поносну и тужну Шешељеву супругу Јадранку. Знао је овај мучени народ шта значи стрепња, страх, неизвесност, бол, срце жене јунака која дубоко, дубоко чува сузу, али заплакати не сме. Кад се повукла у сенку, окупљенима се обратила **Наташа Јовановић**.

„Браћо Срби и сестре Српкиње, најгори људски изроди, зликовци и монструми су утамничили нашег председника проф. др Војислава Шешеља. Ми смо данас овде испред испоставе Цијиних убица, америчких империјалиста, испред школе домаћих издајника и марионета на власти, Тадића и Коштунице. Ми смо данас овде, браћо и сестре, већинска

патриотска Србија, да подржимо најбољег међу нама, српског јунака какав се није понављао у новијој српској историји, проф. др Војислава Шешеља, који је заложиио живот за Србију, који је заложиио живот за свој народ, који је заложиио живот да брани право да буде човек. Да брани право свих нас да будемо људи, да нас више не потлачују, да нас више не терорису, да брани право читавог правдољубивог света, свих људи са целе планете који се ових дана диве његовој натчовечанској снази и његовој намери да истраје на том путу.

Јак је наш Воја, наш председник. Слаби су делати у Хагу, убице. Слаби су и бедни Американци, бескичмењаци и гмизавци, који су намерили да убијају српске патриоте у хашком казамату. Они то чине годинама и то ви знате, и то зна слободарска Србија. Проф. др Војислав Шешељ мора томе да стане на крај. Он мора да победи због Србије, због свих нас. Мора да победи због тога што Американци, Ција и сви монструми који желе да покоре слободне народе, желе да владају силом, својом силом и неправдом, не поштујући никога, не поштујући оно што је нама највестије и чему нас је учио целог живота проф. др Војислав Шешељ – истина, правда и слобода. Ми смо данас овде, браћо и сестре, зато што следимо његов пут и то је једини пут којим може да иде Србија и то је једини пут који ће да нас води у светлију и бољу будућност. Због такве будућности, због генерација које треба да живе овде, да се рађају, да воле своју отаџбину онако како нас је учио да је волимо проф. др Војислав Шешељ, знамо да ће он да победи хашку немају. Један човек, сам данас, коме се диве читав свет, који жели да стане на пут убицама из Америке и Ције, бори се против светских моћника и сатрапа да би спасио читаво човечанство и да бисмо кренули у бољу и светлији живот за све нас. Знамо да ће да победи зато што, као што је речено, јак је Војислав Шешељ, а са њим смо и ми јаки, јака је Србија, јер ми смо уз њега. Живео проф. др Војислав Шешељ! Живела слободна Србија! Живела Српска радикална странка! Живели браћо и сестре!" – поручила је храбра Крагујевчанка.

Доказ оптужбе

„Срце хероја заувек живи, не могу да га убију, срце хероја куца гласно – као гром”, певао је из свег грла Драган Чолаковић.

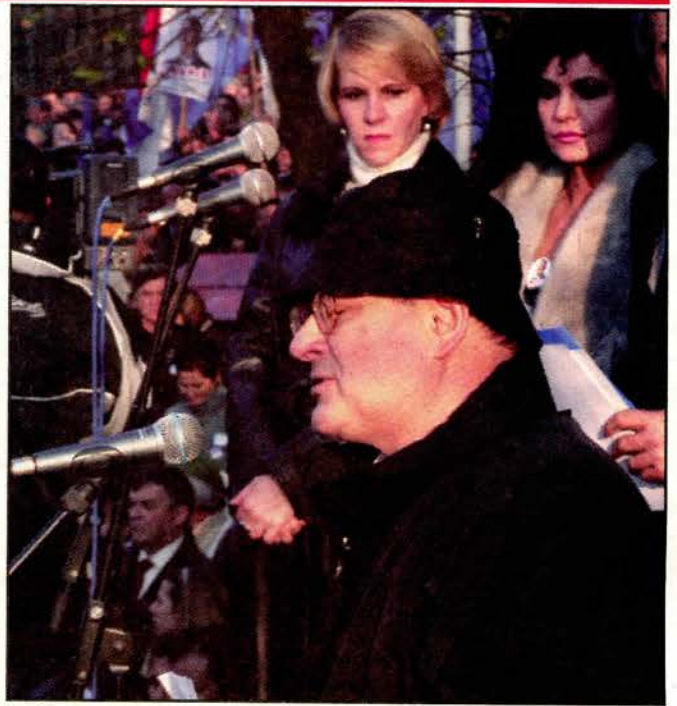
Потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалане странке, **Милорад Мирчић** рекао је: „Ово је други пут како Војислав Шешељ у својој политичкој каријери води битку жртвујући свој живот. Први пут када се супроставио тоталитарном комунистичком режиму. Бранио је основне демократске принципе, борио се за демократију и тада је изашао као победник, као најмлађи и најпознатији антикомуниста, борац за демократију. И други пут, сада, Војислав Шешељ се бори против тоталитарног режима, то је глобализам. На челу тог глобализма стоји Америка, а иза тога стоји њена обавештајна служба.

Војислав Шешељ поново приноси жртву, жртвујући свој живот. Војислав Шешељ штрајкује главу зато што хоће да му наметну адвокате, зато што хоће да га други бране. Војислав Шешељ то не дозвољава. У исто време гладује и Србија. Зато што јој намећу власт, зато што јој доводе сатрапе да је воде. Победиће Србија. Издржаће Србија. Победиће Војислав Шешељ. Издржаће. Живела Србија! Слобода Шешељу!”

Гордана Поп Лазич, потпредседник Централне отаџбинске управе, снажно је поручила: „С поносом данас стојимо овде пред вама који симболизујете правдољубиву Србију, већинску Србију, али с гађењем и с гнушањем склањам поглед с ове зграде преко пута која симболизује америчку администрацију. Ово је право место за одржавање оваквог скупа да целокупној светској јавности покажемо шта Србија и српски народ мисле о антисрпској политици коју води америчка администрација. Нисмо им заборавили бомбардовање крајем Другог светског рата, а били смо савезници. Не можемо да им заборавимо да су се заједно са Ватиканом, као њихов инструмент, удружили, како то у Хагу кажу – и учествовали у удруженом злочиначком подухвату, геноциду над српским народом у Републици Српској Крајини.

А шта су онда урадили? Бомбардовали избегличке српске колоне. Бомбардовали нам Републику Српску бомбама са осиромашеним уранијумом. Последице већ осећамо. И нелегитимно, без одобрења Савета безбедности 1999. године бомбардују Србију. Жртва је крива, после тога кажу. Наносе нам огромну штету, уништавају нашу инфраструктуру, наше фабрике, отворене ране још имамо због изгубљених жртва, невино становништво страда.

Америчка администрација инструментализовала је и Европску унију, стално постављају неки услов везан за са-

радњу са Хагом. А шта раде у Хагу? Убијају Србе. Једанаесторо до сада. Хоће да убију и Војислава Шешеља. Циља је, наравно, умешана у то. То је њихов циљ. А зашто? Зашто им смета Војислав Шешељ? Смета им политика Српске радикалане странке на чијем је челу. Смета им и зато што знају да нећемо да дозволимо даљу дезинтеграцију Србије. Створили су ДОС. Довели су их на власт, пустили су их да униште све институције. Преко њих су ишли у даљу дезинтеграцију српског националног бића, отцепили нам Црну Гору, исти сценарио спремају и за Косово и Метохију. Мислите ли да је то крај? Није. Зато морамо да им поручимо са овог места – не смеју да убијају више Војислава Шешеља. Ви сте, браћо и сестре, овде окупуљени, инфузија која је потребна Војиславу Шешељу. Зато вас молим још једним јаким аплаузом дајте му снагу да преживи.

Америчка администрација сеје зло свугде по свету, не само овде у Србији. Шта раде у Авганистану? Шта раде у Ираку? Шта њихови пријатељи раде у Палестини? Шта раде са заробљеницима? Какве тортуре ти јадни људи подносе? Ко ме су они одговорни? Постоји ли неки суд осим оног на небу за такве зликовце? Ми, српски радикали и сви ви правдољубиви људи, верујем, стидите се данас овакве Европске уније која је дозволила да се на њеном тлу уништи све оно што је цивилизацијска тековина, све оно што је цивилизација вековима стварала. Правда, правичност, законитост, људска права. Гнушамо се и оваквих Уједињених нација и Кофија Анана. Они су створили овог монструма, овог бесног пса, пустили га да ради шта хоће, отео им се контроли. Па ко други осим њих може да им стане на пут? Ако се нешто деси Војиславу Шешељу српски народ кривцима никада неће опростити. А кривци су, пре свега, америчка администрација, Уједињене нације, Савет Европе, они се наводно баве заштитом неких људских права. Али, браћо и сестре, и сви они који данас ћуте. Нико нема право да ћути.

Желим Војиславу Шешељу са овог места нешто да поручим, макар ми то и замерио. Мајка ми је једног брата родила. Кад сам њега упознала и његовим путем кренула, јер знам да је то пут правде и пут историје, два брата имам. Зато, Војиславе, због свих нас који те волимо и овде чекамо, којима си потребан, мораш да издржиш. Живео Војислав Шешељ!”

Учесницима скупа обратио се и председник Извршног одбора Српске радикалне странке **Драган Тодоровић**: „Има неких чији је животни циљ и филозофија – само се једанпут живи, али они су осуђени на заборав и на сећање на недела која су учинили. И има оних чији живот има једино смисла, ако се боре за своје идеје, за слободу, слободу свога народа и своје државе. Зато смо ми данас овде да пружимо подршку и покажемо солидарност са српским јунаком који је подредио свој живот, за слободу српског народа и српске државе, српским јунаком Војиславом Шешелјем.

Знао је Војислав шта га очекује 2003. године када је кренуо у ту хашку наказу коју су створили ови преко пута нас. Ови који демократију шире крстарећим ракетама, који демократију шире бомбардерима. Ови који се за људска права и слободе боре у Гвантанаму, у Абу Грејбу и у Хагу. Али знао је Војислав Шешелј да може са њима да изађе на крај. Мада су они у то сумњали, он им је показао приликом сведочења у одбрани Слободана Милошевића. Натерао га је и натерао их је у мишију рупу. Зато су убили Слободана Милошевића и решили да убију и Војислава Шешелја. Јер знају да не сме да се појави пред судијама. Али, Војислав Шешелј зна да мора да се бори за своју истину. Зато оно што је највредније уложио је у ту борбу, свој живот. Или ће рећи истину, или неће бити жив. Зато тражимо да ослободу Војислава Шешелја. Слобода Шешелја! Живела Велика Србија!”

Проф. др Бранко Ракић подсетио је на историјски допринос Америке развоју света, и на односе неговане са Србијом у прошлости, који су се драстично погоршали последњих деценија: „На жалост поштеног и достојанственог дела човечанства, Америка, каква је данас, не личи на оно о чему су сањали они који су јој својим сновима, својим речима и својим делом ударали темеље и градили је и бранили у најтежим периодима њене историје. Зато ћу је најпре подсетити на то о каквој су Америци сањали и шта су својим сународницима поручивали највећи амерички политичари током историје.

У свом опроштајном говору америчкој нацији из 1796. године, приликом напуштања председничке функције, отац америчке државе Џорџ Вашингтон упутио је својим сународницима, између осталог, и следећу жељу и поруку: „Гајите поверење и правду према свим народима. Негујте мир и хармонију са свима. ... Биће достојно једне слободне, про-

свећене и у не тако далекој будућности велике нације да пружи човечанству великодушан и несвакидашњи пример народа увек вођеног узвишеном правдом и милосрђем”.

А Томас Џеферсон, трећи по реду председник САД, поручивао је да постоји „само један систем етичких норми које се примењују и на људе и на државе – захвалност, верност свим обавезама без обзира на околности, отвореност и великодушност...”

Државни секретар САД Џон Квинси Адамс је, 1821. године, на следећи начин говорио о светској мисији САД: „Где год буде развијена застава слободе и независности, тамо ће бити и срце Америке, њен благослов и њене молитве. Али, она неће ићи у свет у потеру за неманима које треба уништити. Она искрено свима жели слободу и независност, али се бори само за сопствену и само њу брани”.

Вудро Вилсон, председник САД из времена Првог светског рата, са огромним заслугама за послератно устројство света, укључујући и ослобађање наше браће од аустроугарског ропства, у својим говорима је о својим сународницима говорио као о „мирољубивом народу који слободу и људска права воли више од било чега другог”, описујући на следећи начин своје виђење америчке улоге у свету: „Ми хоћемо да проживимо своје животе онако како ми намеравамо, али да допустимо другима да живе. Ми смо, у ствари, искрени пријатељи свим земљама у свету, стога што ниједну од њих не угрожавамо, не жудимо ни за чијим поседима и не желимо никога да уништимо”.

А председник САД из доба Другог светског рата, Френклин Делано Рузвелт се, на Дан захвалности, 20. новембра 1941. године, у обраћању америчкој нацији у по човечанство тешким временима, заложиио за сличне вредности следећим речима: „ Ми нисмо изгубили веру у духовно достојанство човека, нашу поноситу увереност у право свих народа да живе своје животе у слободи и равноправности. Љубав према демократији и даље жарко гори у нашим срцима. ... На данашњи дан, који је за то одређен, мислимо у нашим домовима и у нашим светилиштима о Божијој доброты, и, исказујући захвалност, молимо се за брз крај сукоба и успостављање трајне слободе, братства и правде на земљи”.

Ето тако су говорили велики амерички политичари, они који су учинили да САД постану моћна држава, а Американци снажна и велика нација, сањајући сваки да ће њихова земља постати читавом човечанству светионик слободе, правде, хуманости, мира и демократије.

Ниједан од тих великана свакако није могао ни сањати да ће једног дана амбасаде њихове земље свуда у свету, без изузетка, једнако као и овде у Београду, бити опасане бедемима од бетонских блокова, челничним стубовима и оградама и кордонима полицајаца, заштитника од могуће освете због терора који САД спроводе над народима широм планете.

Нису могли да сањају о томе да ће њихова земља постати толико омражена заслугом сопствених политичара, јер нису могли да претпоставе да је могуће да ће на њихова места једног дана доћи такве моралне и људске ништарије какви су Бил Клинтон, Мадлен Олбрајт, Весли Кларк, Ричард Холбрук и слични.

Зато смо ми овде, да подсетимо на то шта је Америка из снова и пројекта њених отаца и градитеља и које су вредности за које се она залагала и од којих је, на несрећу човечанства, одустала. А најбоље подсећање на вредности за које су се залагали Вашингтон, Џеферсон, Вилсон, Рузвелт и други амерички великани је оно које данас из Шевенингена пружа Војислав Шешелј. Јер светски центар борбе за слободу у свету у овом тренутку је свакако она строго контролисана собица у хашком казамату у којој, спремношћу да жртвује

живот, слободу брани Војислав Шешел. Правда у читавом свету нема данас значајнијег и неустршивијег бранитеља од нашег Воје, који против хашког неправда и неправде ратује спреман и да умре. Нико данас у свету истину не брани тако одлучно и храбро, ако треба и својим голим животом, као што то чини наш Воја. Нико у свету данас људскост и хуманост не заступа са таквом надљудском храброшћу и вољом као што то чини Војислав Шешел.

У америчкој политици синови су издали идеале очева, нарушавајући им се на најбесрамнији могући начин. Војислав Шешел је својом борбом остао достојан највиших идеала и моралних домета до којих су досезали највећи међу нашим прецима. Америка је створила Хашки трибунал, она га плаћа и контролише, она има власт и моћ над њим. И она може да га укине.

Зато смо се ми окупили управо испред америчке амбасаде у Београду, упућујући америчкој нацији и америчкој држави следећи апел: Вратите правду, истину и слободу Војиславу Шешелу и другим хашким затвореницима. Укините ту монструозну институцију. То је пут да поново постанете достојни ваших великих предака и да се, макар и са великим закашњењем, вратите части и достојанству и остварите завет отаца ваше нације.

Америка то може, јер она и данас има велике синове, попут Ремзија Кларка, Ноама Чомског, Мајкла Парентија, Едварда Хермана и многих других који се данас налазе на страни истине и правде, а то значи на страни нашег народа, који подржавају херојску борбу Војислава Шешела, и који су од почетка били на његовој страни, на страни председника Слободана Милошевића и на страни осталих српских заточеника хашког казамата.

А највећи залог и основ Војине неминовне победе над хашким чудовиштем његово је огромно срце и подршка коју му његов народ пружа, ево и на овај начин. Јер сваки откуцај наших срца, понетих усхићењем због Војиног херојског држања, даје подстрек и откуцајима његовог, робовањем и гладовањем, измороног срца. Сваки ваш аплауз, узвик, скандирање, даје Воји додатну снагу да издржи патње кроз које пролази и да из свега овога изађе као оно за шта је од Бога створен и од мајке рођен – да изађе као победник.

Зато слобода Војиславу Шешелу! Живео Војислав Шешел!"

Шеф Тима за одбрану проф. др Војислава Шешела и заменик председника Српске радикалне странке, **Томислав Николић** рекао је окупљенима:

„Даме и господо, браћо и сестре, већ 22 дана са стрепњом и са надом подижем слушалицу кад зазвони телефон, зато што је пре 22 дана председник Српске радикалне странке др Војислав Шешел отпочео, после четири године притвора, штрајк глађу. Последњу и најтежу борбу против неправде и понжења. У ту борбу уложио је највећу драгоценост, људски живот, свој живот. Зато што у свакој својој борби штеди друге, а залаже себе.

Србија има само једног Шешела. Шешел има само једну отаџбину, Србију, коју воли изнад свега. Предуго, 22 дана, Војислав Шешел се бори, не за себе, већ за нашу земљу, за сваког од нас и за свако наше дете, за нашу част, због наше прошлости и за нашу будућност. После 22 дана, сваки становник наше планете зна да у Европи постоји један мали храбар народ, који има јунака Војислава Шешела. Човека који слободу и част цени више од свега, више од сопственог живота. Чак и код нас Срба мало је таквих људи.

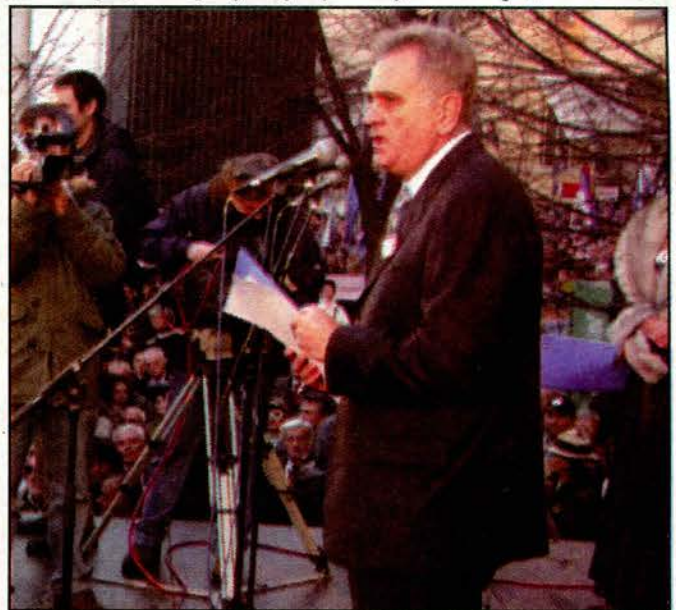
Српски радикали су тужни због његовог тешког здравственог стања и поносни, јер најчаснији део свог живота проводе следећи великог човека. Када вас питају – како се

на српском језику каже понос, част, отаџбина, слобода, реците само – Војислав Шешел. Символ борбе за слободну Србију, али и за слободни свет. Читавог живота писао је историју слободе. У ту историју уписује се данас и Србија својом непоклобљивом подршком великом човеку. Не радимо то због себе, већ због будућности Србије и бољих, срећнијих дана, за нашу децу.

Данас нисмо случајно овде испред амбасаде највеће силе света. Нисмо случајно испред зграде у којој Тадић и Коштуница добијају налоге и у којој подносе извештаје. Кад већ кројите нашу судбину иза зазиданих прозора, да од вас отворено и храбро, а на то нисте навикли, затражимо да Америка престане са убијањем Војислава Шешела, да престане са уништавањем Србије, да нам омогући да само будемо свој на своме. Ништа друго нам не треба и ништа друго не тражимо. Станите! Престаните дивљачко убијање наших људи у Хагу кривих само зато што су из Србије! Хашки зликовци, тужиоци и судије, ваши плаћеници нису довољно снажни и моћни да у притвору убијају Србе. Они за то имају налог и подршку власти Сједињених Америчких Држава и њених обавештајних служби.

Наш захтев је данас јачи него јуче, а слабији од сутрашњег – прекините, господо из америчке администрације са убијањем Војислава Шешела. Остало је тако мало времена да се исправи неправда. Таман толико да покажете да сте бар нешто научили од највећег светског интелектуалца, случајно Американца, Ноама Чомског. Предуго сте најјачи и најмоћнији. Заборавили сте да на земљаској кугли не живе само Американци и да људска права не припадају само Американцима и да не припадају само Американци људском роду. Ми нисмо народ без историје и нећемо вам дати да нам уништите будућност.

Разбили сте нам заједничку државу, увели нам санкције, помагали свим нашим непријатељима, бомбардовали сте нас и убијали нашу велику и малу децу, преварили сте нас у Републици Српској Крајини, у Републици Српској, у Црној Гори, отимате нам Косово и Метохију. Представили сте нас целом свету као зликовце, разапињете нас у Хагу. У Србији политички и материјално помажете најгоре људе и највеће криминалце. Зашто? Који је наш историјски грех? Да ли се бојите Бога? Или мислите да сте и њега колатерално убили неком од десетина хиљада ракета које сте бацили на Србију? Од сада, кад год расуђујете о Србији, сетите се данашњег дана и грађана Србије који су се окупили испред ваше амба-

саде. Размислите, променом односа према Србији можете да доживите овакав скуп подршке вашој политици. Потребно је да учините тако мало. Престаните да се трудите и да нас терате да вас мрзимо, ми то не унемо, васпитавани смо само да волимо. Престаните да се трудите да нас уплашите, ми ни то не унемо, нисмо васпитавани да клечимо пред било ким.

Зашто се обрачунавате са породицом Војислава Шешеља? Она жели да буде обична, налик било којој другој породици у свету. Желе да буду на окупу, да граде безбрижну будућност уз свог, најбољег на свету, оца и деду. Не спречавајте их у томе, јер деца имају право на живог оца, да га виђају и воле, као што и он има право да воли и виђа своје анђеле, своје синове и унуке.

Окупљени овде, пред зградом владе Србије у сенци, имамо поруку и за ваше слуге. Не радујте се превише патњама Војислава Шешеља, не ликујте зато што је његова огромна породица – Србија, тужна. Испунићемо ми његов аманет и велики задатак – победићемо. Због Војислава Шешеља, због Србије, због старих и младих, незапослених, радника и сељака, због свих прогнаних и свих гладних, због свих поштених и часних. Показаћемо свима у свету да Србија не жели да буде било чија колонија и земља чији грађани испружених руку моле за милостињу. Створићемо просперитетну државу, земљу наде, земљу остварених шанси и праве будућности. Србија не може више да трпи оне који се радују убијању и хапшењу наших људи у Хагу. Не може да трпи оне који пљачкају нашу земљу. Не може да трпи оне који затварају наше фабрике, разарају српске сељаке. Не може да трпи оне који се боре са прошлошћу и не мисле на будућност, за вашу децу, за нашу Србију. Војислав Шешељ је већ сада победио и ушао у највећи део српске историје шта год да се у Хагу догоди. Подићиће се Србија и биће држава поносних и безбрижних људи, надживеће нас Војислав Шешељ, а деца у Србији ће са поносом изговарати његово име, баш као и име Милана Тедића или Николе Тесле.

Живео наш председник др Војислав Шешељ! Живела Србија," овим речима завршио је своје обраћање Томислав Николић.

Протестна шетња

Огромна колона упутила се трасом за протестну шетњу. Пролази поред симбола ратног страдања, срушеног некада моћног и велелепног здања Генералштаба Војске Југославије. Шетачи коментаришу, позивају пролазнике да им се придруже: заставама и транспарентима се крај не види. Група из Старе Пазове каже да не би пропустили ову прилику да дођу у Београд ни за живу главу: „Ово је најмање што за Воју можемо да учинимо”, кажу.

Јужњаци довикују док колона пролази Немањиним поред министарстава: „Где сте жутаћи?” Обезбеђење у цивилу благонаклоно се смешка, поздравља.

Чело завија ка Славији, севају мобилни телефони, хвата се призор.

У колони су сви Војини првоборци. Можда су понекад били љути, незадовољни, векови заједничке борбе трају, а људи губе стрпљење ако само страдају, али ових су дана они поново она стара војска са којом је све почело.

На месту разлаза главни су Лозничани који носе огроман транспарент „Слобода Шешељу”, док их Београђани поздрављају.

И, коначно „Код коња” на топлом чају, конобар тражи за себе беџ и од двеју дама, Јулије и Снежане, добија пуну кесу. Јулија са Врачара је иначе чукунунука Илије Гарашанина...

Тужни Београд поздравља беџ „Стоп хашкој тиранији. Слобода Шешељу”, пропусницу за пролаз, љубазност, лепу реч. Има се осећај да је на град навучена завеса туге и ишчекивања. Хиљадама километара далеко, у срцу Европе један је човек, мученик 21. века, препуштен тиранији несуда, неправде, неправде и обесправљености као у мрачно доба инквизиције. У свету какав јесте сутра то можемо бити ми – заточеници „проклете (хашке) авлије”.

Реаговање руских државних органа

Свесна припрема хладнокрвног убиства

• Хашки трибунал служи за обрачун са њолићкарима који не одговарају Заједу, истиче се у Москви

Пише: Радислав Ђук

Како се могло и очекивати, забринутост Москве због судбине лидера српских радикала Војислава Шешеља „најпознатијег политичког затвореника у Европи“, раста је након сваког дана од почетка његовог штрајка глађу, да би 26. дана штрајка, 6. децембра, руско Министарство спољних послова са своје стране изразио забринутост у вези са ситуацијом у Хашком трибуналу и позвало да се предузму све неопходне мере за осигурање права Шешеља. Руски МИП је упозорио да се не сме допустити трагичан исход, да је још свеже сећање на смрт бившег југословенског председника Слободана Милошевића и да поуке треба узети у обзир.

Истог дана, група левих посланика државне Думе оптужила је Хашки трибунал за свесну припрему хладнокрвног убиства лидера српских радикала Војислава Шешеља и позвала да се наложи представнику Руске Федерације у Уједињеним нацијама да хитно сазове седницу СБ ради разматрања трагичне ситуације у Хашком трибуналу.

„У вези с намером Тужилаштва и судија Хашког трибунала за хладнокрвно убиство српског лидера, ми тражимо од њих да хитно испуне апсолутно праведне захтеве Шешеља, у складу са општеприхваћеним нормама међународног права“ – истиче се у саопштењу депутата руске државне Думе коју је потписао шеф думске фракције КПРФ Геннадј Зјуганов, потпредседник фракције Родина Сергеј Бабурин и посланик исте фракције Сергеј Готов.

У вези са тим, председник државне Думе Борис Гризлов одговарајући на пленарном заседању на питање Бабурина, у среду 6. децембра, најавио је обраћање Међународном три-

буналу поводом Шешељевог штрајка глађу и рекао да се такво писмо припрема.

Уследио је, у четвртак 7. децембра, британски коментар Александра Ватутина који преноси „Глас Русије“, државне радиодифузне компаније.

МИП Русије: Хаг одговоран за судбину Шешеља

Званични представник Министарства иностраних послова Русије, М. Л. Камињин, 6. децембра је, процењујући ситуацију у вези са штрајком глађу лидера Српске радикалне странке Војислава Шешеља, истакао: „Ситуација настала у вези са штрајком глађу лидера Српске радикалне странке Војислава Шешеља, који се налази у Хагу и чији предмет се у Међународном трибуналу за бившу Југославију налази у припреми за почетак суђења већ скоро четири године, код нас изазива дубоку забринутост. Стање здравља оптуженог веома се погоршало. Не сме се дозволити трагичан исход. Још увек су свеже успомене на недавну смрт бившег председника Југославије Слободана Милошевића у Хагу. Морају се извести поуке из онога што се догодило.

Министарство иностраних послова Русије пажљиво прати развој ситуације и својим каналима позива Трибунал у Хагу да предузме све неопходне мере за поштовање права Војислава Шешеља и стварање адекватних услова за заштиту његовог здравља и законских интереса. Надамо се да ће Хашки трибунал схватити тежину своје одговорности за судбину Војислава Шешеља”.

Зјуганов и Бабурић траже хитну седницу Света безбедности

Група посланика левичарских партија у руској државној Думи оптужила је, 6. децембра, Хашки трибунал да „припрема хладнокрвно убиство” лидера Српске радикалне странке Војислава Шешеља, који штрајкује глађу.

У саопштењу, које су потписали лидер комуниста Геннадј Зјуганов, потпредседник Думе и лидер групе „Родина” Сергеј Бабурић и члан те партије Сергеј Глотов, ови посланици траже хитно заседање Савета безбедности УН, на којем би се размотрила „трагична ситуација у Хашком трибуналу”.

У саопштењу се наводи да се „најпознатији политички затвореник у Европи Војислав Шешељ, који већ четврту годину труне у Хашком затвору, налази на ивици смрти”.

Та група посланика тврди да Трибунал „одбија да му (Шешељу) испуни законске захтеве да се сам брани, без именованих адвоката и уз учешће његових личних помоћника”.

Они су затражили да се „без одлагања испуне апсолутно праведни Шешељеви захтеви, који одговарају општепризнатим нормама међународног права”, и позвали да се представнику Русије у УН наложи да затражи хитну седницу Савета безбедности УН.

„Одговорност за смрт политичког затвореника Шешеља лежи не само на инквизиторима из Хашког трибунала, већ и на онима у Русији који су могли, а нису се умешали у убиство које се извршава пред њиховим очима”, додали су депутати.

Председник Думе Борис Грызлов није искључио могућност да Дума упути писмо Трибуналу.

„Међународни трибунал за бившу Југославију, орган који је створен на основу одлуке Савета безбедности УН ради кажњавања криваца за етничка чишћења, која су пратила распад Југославије, фактички је постао трибунал за обрачун са политичарима који не одговарају Западу, сматра Ватућин.

Истакнути руски аналитичар осуђујући неправду Хашког трибунала према политичком затворенику одлучно је стао у одбрану Војислава Шешеља.

Ватућин истиче:

„Већ 27 дана штрајкује глађу лидер Српске радикалне странке Војислав Шешељ, који се још 2003. године добровољно предао међународном суду. Једино за шта би он могао да буде оптужен, то су радикалне изјаве ради заштите српског живља. Као искусан правник, Шешељ је рачунао да ће победити у Хашком трибуналу.

Међутим, међународне судије имају друге планове. Они су се надали да ће после три године, проведене у самици, воља Шешеља бити сломљена. Када је суђење ипак почело, Шешељу је било одузето право да добије материјале на срп-

ском језику, као и право на организацију сопствене одбране, без адвоката којег би именовао Трибунал. Зато је Војислав Шешељ почео, 10. новембра, штрајк глађу. Судије не попуштају, Шешељ је, према закључку међународног конзилијума лекара из Србије, Француске и Русије, на рубу живота и смрти. Он одбија принудну медицинску помоћ и контактира само са свештеником”, истиче коментатор на државном радију „Глас Русије”.

„Такво стање ствари изазива велику забринутост јавности” – упозорио је Александар Ватућин, подвлачећи да су представници неких фракција државне Думе Руске Федерације оптужили Хашки трибунал за свесну припрему убиства Војислава Шешеља и дали иницијативу да се сазиве Савет безбедности Уједињених нација.

Своје мишљење дао је и руски експерт за људска права Максим Василев:

„Ово је провокација која угрожава живот српског лидера. У овој ситуацији треба урадити све што је могуће ради спречавања његове смрти. Можда је потребно под хитно, кориговати мандат Савета безбедности Уједињених нација у вези са Трибуналом. Потребно је спровести независну међународну експертизу на рачун земаља које су учествовале у формирању Међународног трибунала за бившу Југославију ради реалне оцене тога шта се дешава у затворима Хага”.

А коментатор Александар Ватућин, у закључку, сматра да на оптуженичку клупу треба да седну чланови Хашког трибунала и закључује:

„Недавна смрт другог хашког затвореника – бившег председника Србије Слободана Милошевића – сведочи да су судије необјективни према Србима. Међутим, ако затвореници буду и даље умирали пре суђења, зар не би требало да се на оптужничкој клупи нађу и сами чланови Трибунала?”

Москва је из дана у дан пажљиво пратила све што се догађа у Хагу, када је проф. др Војислав Шешељ био приморан да ступи у штрајк глађу као „последњем средству које му је остало на располагању у одбрани сновних људских права”.

Хашки трибунал ће морати да испуни законски гарантована права „најпознатијег политичког затвореника у Европи” истиче се у Москви уз општу осуду инсистирања Трибунала да му наметну адвокате.

Москва је, такође, поздравила и митинг који је 2. децембра одржан пред америчком амбасадом у Београду, оцењујући га оправданим.

**Конференција за новинаре Српске радикалне странке
одржана 27. новембра 2006. године**

Суд убица

- *Са Шешељевим аманетом и заветима у погледу његове оставиштине и последње жеље новинаре је упознао пензионисани генерал Божидар Делић. Овој драматичној конференцији за штампу присуствовао је и песник Рајко Пејров Ноћо*

Даме и господе, данас је седамнаести дан штрајка глађу др Шешеља и у најкраћем ћу вас обавестити о његовом здравственом стању, мада, уколико сте пратили почетак суђења данас, могли сте видети извештај једног судског лекарског тима, који је по налогу суда јутрос обишао господина Шешеља и који каже да је његово здравствено стање много лошије него што је било у петак.

Српска радикална странка, али и цела јавност наше земље и света, могла је данас да види да у том суду практично седе убице. Једни на месту судија, други на месту тужиоца, а ништа нису бољи ни они који представљају наводне браниоце др Војислава Шешеља. Док један човек, др Шешел, практично умире у затвору, у хашкој судници данас почиње суђење као да се ништа не дешава. Данас се слободно може рећи да је међународно право умрло у Хагу, ту фарсу од суђења, ту лакрдију какву смо ми данас имали прилику да видимо до сада свет није видео. Та гомила лакрдијаша, почевши од судског већа преко тужиоца и браниоца у приправности, који је данас именован за браниоца, практично су показали да немају никаквог морала и никакве етике, а поготово никакве људске части.

О каквом се моралу или етици може говорити, или о неком адвокатском кодексу када је господин Шешел рекао да тог назови адвоката Хупера не жели да види, а камоли да са њим сарађује на његовој одбрани. Права др Шешеља загарантована чланом 14 повеље Уједињених нација и чланом 21 Статута Трибунала погажена су на начин који до сада није забележен у свету. Када је почео претрес, односно суђење др Шешељу видело се да тај назови адвокат не зна како да приступи одбрани др Шешеља. Већ данас је дошао у ситуацију да каже да није спреман за поједине сведоке Тужилаштва, рецимо за заштићеног сведока ВЗ 054, а такође је тражио одлагање унакрсног испитивања неких других сведока и вештака Тужилаштва, посебно за ону др Табо, која говори о миграцијама на просторима бивше Југославије.

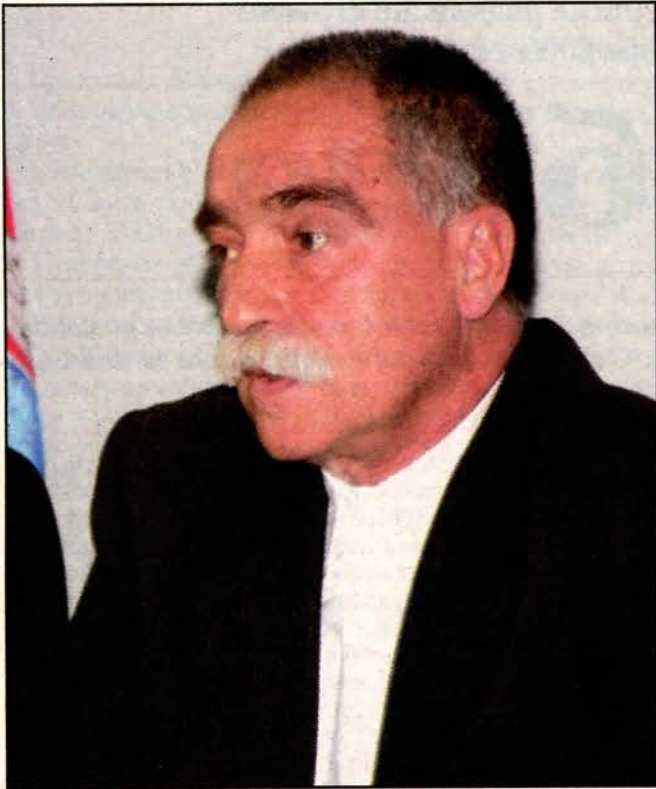
Тај вајни бранилац не поседује ништа од документације, односно ништа осим онога што му је доставило Тужилаштво, док са друге стране др Шешел и његов тим могу стручно и документовано одговорити на све оптужбе тог тзв. суда, односно Тужилаштва. То се не жели и то је данас постало очигледно свакоме и у овој земљи и у свету, и обичан грађанин ове земље данас поставља питање па где је ту правда. То не морају бити припадници Српске радикалне странке, могу бити људи који нису политички истомишљеници са српским радикалима, али питање је: како је могуће тако дрско и на такав начин кршити основна људска права која су загарантована чак и чланом 21 Статута тог истог суда? - пренео је Божидар Делић.

Осујеђење задњих намера Ције

Генерал Делић је пренео виспрене закључке др Војислава Шешеља да га је сама Америчка обавештајна служба осудила на патњу и смрт:

„Ко треба коначно да се пробуди у овој земљи и да каже: Доста је било, сада сте превршили сваку меру? Др Шешел у свим својим захтевима није тражио никакву привилегију, тражио је само онај минимум који предвиђа повеља Уједињених нација и који предвиђа и Статут тог трибунала. Управо због овог данашњег поступка Претресног већа, господин Шешел је активирао свој седми захтев који гласи: Да се пониште све претпретресне радње од 10. 11. 2006. године, па надаље и ова претпретресна радња од данас, 27. 11. 2006. године, као и све претресне радње почевши од 27. 11. 2006. године, па надаље и да по испуњењу његових претходних захтева суђење почне испочетка у складу са чланом 21 Статута Трибунала, тачка 4д Стручни тим који помаже проф. др Војиславу Шешељу у припреми одбране упутио је данас, по налогу и у име господина Шешеља, писма Министарству здравља и Министарству правде Краљевине Холандије, као и поднесак Секретаријату Трибунала о захтевима др Шешеља које сте ви већ раније имали прилику да чујете и којима је придодат овај седми захтев који сам сада прочитао, као и

одлуку др Шешелја да одбија лечење и вештачко храњење током штрајка глађу.

Покушају најкраће да кажем нешто о тој одлуци и да прочитам неке делове. Ова одлука се темељи на члану 5 Токијске декларације Светске здравствене организације и то са њене 173 седнице из маја 2006. године, и на члану 3 Малтешке декларације Светске здравствене организације од октобра 2006. године. У тим декларацијама се говори и налаже лекарима да ни под којим условима не могу учествовати и подржавати мучење и нехумано понашање према притвореницима, а тиме се забрањује и насилно храњење штрајкача глађу, и забрањује се да се над штрајкачима глађу примењује медицински третман који штрајкач глађу одбија. Др Војислав Шешел је обавестио управника Притворске јединице Уједињених нација у Шевенингену, Секретаријат и председника суда, да при чистој, очуваној свести, без било каквих психичких и металних поремећаја, у стању непостојања меланхолије, депресије, анорексије, немотивисан да изврши самоубиство и немотивисан религиозним разлозима, изјављује да је свесно, ради остварења својих захтева ступио у штрајк глађу, да нема намеру да прекида штрајк глађу те да је у том смислу слободно и свесно донео следећу одлуку:

1. да одбија било који вид медицинског третмана током штрајка глађу и евентуалне покушаје насилне вештачке исхране,

2. када дође у стање губитка свести изричито забрањује да се над њим спроводе било које мере реанимације и вештачке исхране,

3. одбија било какав контакт са здравственим радницима које је одредио Међународни суд у циљу испитивања и лечења,

4. посебно забрањује лекарима које је одредио Међународни суд да му приступе када изгуби свест,

5. забрањује да га воде у било коју холандску болницу, а ако се то насилно уради када остане без свести, забрањује да се над њим спроводе било какве мере лечења, реанимације или вештачког храњења,

6. забрањује да се у случају смрти, изричито забрањује да се врши обдукција над његовим телом.

Српска радикална странка позива све грађане Србије на митинг испред америчке амбасаде у суботу, 2. децембра, у 14 часова, јер располажемо поузданим информацијама да Ција, као и много пута раније, намерава да убије др Војислава Шешелја, сматрајући да ће тако лакше ставити под контролу Српску радикалну странку и остварити своје циљеве у Србији, а то значи довршити комплетну окупацију Србије. Али да се исправим, кад сам рекао Ција као много пута до сада, као много пута што је до сада радила у свету и у многим земљама. Са нама је данас и наш познати песник и књижевник Рајко Петров Ного."

Кад се удруже генерал и песник...

Песник који током Шешелјевог тамновања у хашком камату није пропустио ниједном част да му пружи подршку и охрабрење, легитимишући се и као пријатељ и сународник од соја Рајко Петров Ного рекао је:

„Готово да је сувишно говорити колико је данас тренутак озбиљан, па чак бих рекао и патетичан. Ову конференцију за штампу, између осталих, ево данас предводе један генерал и један песник. Ако је одбрана земље изнутра војно питање, војна ствар, мислим да је култура одбрана земље изнутра, и можда је и симболично што један генерал и један песник говоре, могли би можда говорити да су у опасности и једно и друго.

Овде сам написао да говорим једно кратко слово због тог што сматрам да је баш толико скуп овај час. Ви сте већ чули Војислава Шешелја могу убити и убијају га, и није им први пут, али га не могу понизити. И Србију која је такође на робији могу убити и убијају и није им први пут, али све док се њени синови овако држе, ни Србију ни српство не могу понизити. Зато је штрајк глађу Војислава Шешелја још један снажан стих у химни Боже правде. Тај штрајк надилази судбину сваког појединца, Шешелјево гладовање је високо симболичан гест, јер Шешел данас, као Милошевић јуче, хтели ми то или не, персонификује Србију. Знају то и ови овде којих се, како они кажу, „то не тиче“. Као у великим класичним руским романима, Војислав Шешел радикално своди рачуне са својим идејама. Црњански би рекао „испуњава судбину“. Видите ли ауру око његове главе? Видите ли како се горостасни Давид Штрбац одједном обрће у Стевана Синђелића. Није ли штрајк глађу Војислава Шешелја пуцањ у један лагум који ће дићи њега а богме по својој прилици и тај суд. Та решеност да се иде до краја, архајски је српска, ако претекнемо, претекнућемо. Потомство ће се према мученицима оријентисати, тамо где господари велики инквизитор, сећате се те поеме из „Браће Карамазових“ Фјодора Достојевског, тамо где господари велики инквизитор нема ни права ни правде. Шешел великом инквизитору враћа животну улазницу, а ко је велики инквизитор? Онај што нас је бомбардовао и за тај злочин оптужио бомбардоване. Онај што је прописао правила по којима се суди, а тих се правила не држи и тако задивљујуће самопародира сопствени суд. Потражујући права која му је тај суд прописао Шешел је ту самопародију чинио свима видљивом. Они убијају тог човека, у то нема никакве сумње, и то га убијају зато што их је препознао. Штавише, они убијају и читаву једну земљу, зато што се док су је бомбардовали та земља није осећала усрећено, па ипак, у општој историји бешчашћа, најтужнија је ова домаћа патологија. Ови што туку свезане, ови што их све ране туђег рода боле, они што се неприкривено радују што тамо у Хагу убијају оног човека. Како је име тој болести? Да поновим, ако претекнемо по мученицима ћемо се познавати, а они који су рођени само зато да све што је усправно и високо у блато свале па још, како би рекао Иво Андрић, „и приквасе“ тај сој је презрен и сигуран сам потонуће у праведан заборав и већ тоне."

Проф. др Војислав Шешељ саопштио политички и лични тестамент

Живот као залог за правичност и правду

Двадесет и четвртог дана штрајка, проф. др Војислав Шешељ је обавестио чланове тима за одбрану да до краја штрајка више неће примати никога, осим свештеника. После прегледа међународне екипе лекара, више неће примати ни лекаре. Иначе, недавно су Шешеља посетили парохијски свештеник у Хагу Војислав Билбија и московски свештеник који му је пренео поруку охрабрења упућену од патријарха московског и целе Русије, његове светости господина Алексеја Другог. Ову поруку и благослов патријарха др Војислав Шешељ је примио са хришћанском захвалношћу.

Дубоко свестан чињенице да исход тешке борбе за право на правичност и правду може да буде и катастрофалан, поготово кад се ради о представницима људске сорте која не преза од најгрубљих кршења права, од најбескрупулознијих злоупотреба и од лажи која им је постала правило понашања, проф. др Војислав Шешељ је, двадесет трећег дана штрајка глађу, тиму који помаже припрему његове одбране саопштио свој лични и политички тестамент. Политички тестамент представља дугорочне циљеве и програмску платформу Српске радикалне странке. Политички тестамент садржан је у седам тачака:

Политички тестамент др Војислава Шешеља

Прво, од свих чланова српске радикалне странке и посебно од руководства захтевам да никад не одустанете од чврсте националне идеологије и концепта Велике Србије. Да се упорно борите за ослобађање Републике Српске Крајине и Републике Српске и уједињење свих српских земаља.

Друго, да наставите са енергичним супротстављањем глобализму и свим његовим појавним облицима. Да се оштро супротставите свим покушајима да се Србија укључи у Северноатлантски пакт и у Европску унију, јер су тамо концентрисани сви традиционални српски непријатељи.

Треће, да budete упорни у русофилству и залагању за што већу интеграцију Србије са Русијом и осталим источним, словенским и православним земљама.

Четврто, да водите политику искреног пријатељства са Кином, Индијом, арапским, афричким и латиноамеричким државама које се супротстављају америчкој хегемонији и доминацији.

Пето, да никада не улазите у било какву коалицију са Тадићем, Коштуницом и сличним српским издајницима.

Шесто, да никада не прихватите отцепљење Косова и Метохије од Србије. Ако нам западне земље ипак на силу отму Косово и Метохију, да инсистирате да се аутоматски за сва времена прекину дипломатски односи са свим државама које признају независност Косова и Метохије. Када дођете на власт, да систематски јачате војску и полицију и да се спремите да свим средствима, кад-тад, повратите Косово и Метохију.

Седмо, да потпоможете српске политичке партије у Црној Гори, окупењене око Српске листе, како би успела да превлада српска опција у Црној Гори и да се Црна Гора у догледно време врати Српству.

И једна општа порука – да највише на свету чувате страначко јединство и да не дозволите да вас ико споља поцела и подели.

Лични тестамент др Војислава Шешеља

Моја целокупна лична библиотека треба да припадне једном од мојих синова који покаже интересовање за друштвене науке.

Моја сахрана треба да буде у Батајници. Треба да будем сахрањен у породичној гробници, тамо где је и мој отац сахрањен. На положеној плочи испод његовог имена, треба да пише моје име и презиме, година мога рођења и година смрти.

Локални свештеници из Батајнице треба да обаве опело, а волео бих да и владика милешевски, господин Филарет учествује у опелу. Ако могне да дође.

И на крају сахране да ми се отпевају три песме. „Низ поље иду бабо сејмени“, „Има један кућерак у Срему“ и „Срем’те се спрем’те“.

На Правном факултету у Београду, 29. новембра, одржана трибина под називом „Кршење људских права од стране Хашког трибунала“

Шешељ супериоран у односу на хашке џелате

На Правном факултету у Београду, 29. новембра, у организацији Удружења студената Правног факултета „Номоканон“, одржана је трибина под називом „Кршење људских права од стране Хашког трибунала“.

На трибини су говорила два професора Правног факултета, проф. др Оливер Антић и проф. др Бранко Ракић, адвокат Горан Петронијевић и правни саветник Војислава Шешеља Александар Вучић. На крају, присутнима се обратила и проф. др Смиља Аврамов која је пратила трибину са студентима. Како је оценио проф. др Антић, у академској атмосфери дискутовано је о једном аспекту кршења људских права, који угрожава не само лична права неких појединаца, већ и читаваг једног народа, али у крајњој линији, читаве савремене цивилизације.

Удружење „Номоканон“ припремило је проглас поводом ситуације око Војислава Шешеља у којем се истиче: „Право на одбрану је основно људско право окривљеног пред било којим судом, не само у случају Војислава Шешеља, већ и других Срба оптужених пред Хашким трибуналом, ово право је више пута погажено. Др Шешељу није дозвољено да се брани сам, иако има право на то. Оно је потврђено многим међународним документима. Поменимо само Међународни пакт о грађанским и политичким правима, из 1966. године, у коме изричито стоји да окривљени има право да се брани сам или уз помоћ правног заступника по соп-

ственом избору. Зато удружење „Номоканон“ позива све професоре права, све судије, све адвокате, све студенте, све људе из правне струке, као и државне органе, носиоце јавне власти, да учине све што је у њиховој моћи и законом предвиђеним средствима и да притекну у помоћ Војиславу Шешељу и подрже га у његовој борби за одбрану основних људских права и слобода.“

Обраћајући се присутнима проф. др Оливер Антић је, поред осталог, рекао: „Погледајмо како ствари стоје са становишта права и правде у такозваним хашким процесима. Оснивање Трибунала, који је у почетку праћен спорадичним текстовима, којима су правни теоретичари критиковали његову изворну незаконитост, као и материјално правну и процесно-правну неутемељеност. Временом је та критика расла. Тако да сада имамо, ако рачунамо на тај озбиљни свет, практично да је Трибунал једна противправна, изричито и изразито противправна установа. Сазревању научне критике велики допринос пружио је, разуме се, и сам Трибунал, који је својим радом ишао и иде све дубље у кршење међународног права, па чак и у негирање цивилизацијских правних тековина.“

Још једном је потврђено да међународно право не може опстати у смислу стриктног поштовања префињених начела и правила чији се развој, усавршавање и обликовање мери хиљадама година само у условима равнотеже снага вели-

ких сила. Политички монопол, владавина једноумља доноси исте последице како у унутрашњем праву, тако и у међународном праву. Владавина једне партије, класе, касте, олигархије, никада није била повољан амбијент за право и правду, већ управо обрнуто, довољан услов за појаву неког облика тираније. Демократска равнотежа ствара и одржава право и правду, такозвано праведно право. А то је исти узрочнопоследични ентитет који непосредно утиче на унутрашње, али и међународне правне политичке односе.

Савремено међународно право је настало и деценијама опстајало управо у условима војне и политичке равнотеже. У тренутку када је она нестала, настао је Трибунал и отпочео је процес озбиљне кризе међународног права. Ево само неколико података који посредно говоре о стању ствари у тој области. У првих 45 година свог постојања Савет безбедности усвојио је 646 резолуција, а после пада СССР-а и Варшавског пакта, односно, после изласка САД-а као једине суперсиле на светску позорницу, за шест следећих година, Савет безбедности донео је 400 резолуција.

Савет безбедности је, пре 1990, само један једини пут одобрио употребу војне силе у складу са главом седам Повеље, а то је било 1950. године, због агресије Северне Кореје на Јужну. После 1990. године овакве мере се користе и против Сомалије, Либије, Либерии, Хаитија, Рунаде, Анголе, Ирака, Југославије... У неким случајевима, а наша земља је управо тај и такав пример, Савет безбедности није одобрио употребу војне силе, али је она ипак употребљена, односно, злоупотребљена чиме је извршен акт агресије. Дакле, агресија је била повод за примену оружане силе од стране Уједињених нација, први пут у њеној историји од 1950. године. И уместо да се осуди агресија на СРЈ, 1999. године, десило се обрнуто, суди се жртви агресије. То је стање међународне правде данас. Та чињеница представља, на неки начин, крај међународног права, бар у оном облику како га ми познајемо, односно крај начела на коме се заснива досадашње међународно право, наравно, у овом тренутку.

Данас пакт силе надвладава право, а то није, разуме се, амбијент за постојање било каквог па ни међународног права. Трибунал је део тог пакта, фактички суд, а ово предавање је глас побуне против тог пакта. Трибунал није суд занован на праву, нити је суд који може да дели правду. Напротив, он је заснован на факту силе, а таква утроба може родити само пристрасност и произвољност, безаконје и неправду. Изгледа невероватно да се после пет година развитка, неговања и минуциозног глечања, готово преко ноћи руше правни постулати, како би се рекло савременим језиком, који представљају основне гаранције људских права. А ти постулати су *nula pena sine lege*, *nula pena sine procesum*, начин и поступак оснивања суда, па, наравно, и међународног суда, право окривљеног да му суди надлежни, независни и непристрасни суд који је законом установљен. Одговорност у кривичним стварима, за разлику од грађанског права, може бити само субјективна, никако објективна. Повратно дејство прописа, односно, ретроактивност, ни у ком случају не може погоршавати положај окривљеног. Сваки притвореник има право да му се суди, како међународни документи говоре у разумном року. Поштовање презумпције невиности, једнакост положаја тужилачке стране с једне и окривљеног, односно одбране, с друге стране, у односу, наравно, на непристрасни суд. Затим, право окривљеног да одбрану изнесе лично. Видели смо да је дошло до укидања тог права на половини поступка једном нашем познатом грађанину, држављанину и тако даље. То право му је после враћено, ви знате о коме говорим, тада је још био жив. Данас, иако је то прецедентно право, па би тај прецедент требало да важи за будуће случајеве, ипак не важи у овом актуелном случају.

Значи, правда је заиста бегунац из табора победника, јер

победник није онај ко је бољи, првднији, хуманији, толерантнији. Победник је, једноставно, јачи. Зато, како би рекао француски академик Жан Дитур, ниједно доба није погодно за људе који више воле да сами мисле него да певају уз хор конформиста. Част није лака ствар, и верност према њој може да доведе до свакојаких неугодности, ако не и до смрти. Умрети да би се сачувала ненарушена част, готово би се могло рећи да је то принцип врлине, говори француски бесмртник.

Да би се могло разумети каква је врста кршења људских права не само у односу на појединце, већ и наш народ као целину, мора се поћи од најфундаменталнијег људског права. То је, у ствари, право на једнакост, јер право и јесте једнакост. Другим речима, то је забрана дискриминације. А да је то неспорно, цитирају одређене прописе који управо говоре о забрани дискриминације, пре свега, са међународног становишта. Већ у преамбули Повеље уједињених народа и нација стоји – ми, народи уједињених нација, решени да спасимо будућа поколења и тако даље, овде је већина и учила међународно право, па то зна, да би се тај део завршио, и достојанство и вредност људске личности и равноправност људи, жена, нација великих и малих. Затим, у глави првој – циљеви и начела, тачка трећа се каже – поштовање људских права и основних слобода, без обзира на расу, пол, веру, значи такође се инсистира на равноправности. Рецимо у члану другом се каже – организација почива на начелу суверене једнакости свих њених чланова. Члан 55 такође говори о начелу равноправности и самоопредељења, али народа. И тако даље.

Значи, у једној маси међународних докумената, понавља се све ово што је у повељи постављено као једно од најосновнијих права. Или, рецимо, Декларација принципа међународног права о пријатељским односима и сарадњи држава из 1971, коју је усвојила Генерална скупштина Уједињених нација, која говори о сувереној једнакости а која обухвата следеће елементе – све државе су правно једнаке, свака држава ужива неотуђива права својствено пуном суверенитету. Свака држава је дужна да поштује остале државе, територијални интегритет и политичка независност сваке државе су неповредиви. Свака држава има право да слободно бира и развија свој политички, економски и културни поредак и тако даље. Значи, примера има безброј. И у завршном акту Бечког конгреса, из 1815, такође се инсистира на тој равноправности, затим, у разним конвенцијама, рецимо Дунавској конвенцији, Међународној конвенцији о елиминацији свих облика расне дискриминације, потписане 1965. године. Значи, овде имам једну маса цитата и фуснота којима

нећу да вас замарам, али неверни Тома може да се увери у то после овог предавања.

Дакле, сасвим је јасно да је дискриминација један од најтежих злочина према међународном праву. Наравно, и у унутрашњим правима свих цивилизованих држава, а управо је дискриминација и у темељу Хашког трибунала. Да ли је иједном народу, осим нашем, заведена оваква врста дискриминације? Оптужени, по основу објективне одговорности, са материјалним и процесним правилима која важе ретроактивно и то они српски политичари који су представљали власт државе Србије, Републике Српске и Републике Српске Крајине. Дакле, злочинци нису појединци, по њима, злочинци су организовани у државу. Значи, српске државе су злочиначке и зато их можемо нападати, уништавати, укидати, отцепљивати, мењати, обликовати, без икаквих оквира и граница, наравно без икаквог правног утемељења. Када је реч о дискриминацији, подсетимо се да је и Холандија одбила, после Првог светског рата, да се прикључи Међународном кривичном суду за бившег немачког цара Вилхелма Другог, оптуженог за највише повреде међународног права. Сувишно је рећи да Холандија, у којој је седиште свих међународних судова, трибунала и тако даље, због одбијања екстрадиције, и то пазите, страног држављанина није претрпела никакве санкције.

Шта је, даље, са финалним актом КЕПС-а, односно после ОЕБС-а из Хелсинкија којим се гарантује неповредивост државних граница у Европи? Чак је извршена и најгрубља повреда процесног правила одлучивања, јер је само у случају наше земље одступљено од правила одлучивања консензусом, што би иначе била основна и неспорна одредба о начину одлучивања. Тај документ, па чак и о правилу поступка, важио је за све осим за нас. Шта је значила Резолуција број 47/1, из 1992. године, када је СРЈ суспендовано право учешћа у расправама и одлучивању у Уједињем нацијама. Повеља не предвиђа суспензију, већ само напуштање чланства и то искључењем или напуштањем од стране државе. Да ли је све ово доказ за тезу о дискриминацији према једној земљи, према њеном народу, а та земља и тај народ су, нажалост, наша земља и наш народ, а хашки процеси се ипак спроводе у Европи.

Погледајмо шта о овом проблему и импликацијама које он изазива говори Европска конвенција о људским правима и основним слободама. Значи, у даљем излагању Конвенција. Рецимо, према члану три Конвенције – нико не сме да буде подвргнут тортури или нечовечном понашању или понижавајућем третману или казни. Овде се, у ствари, штити физички и психички интегритет физичког лица. То се, поред осталог, огледа у дужини трајања, пре свега, кривичног поступка према одређеном лицу, посебно имајући у виду инкриминације које му се стављају на терет. Држати некога годину дана да не говоримо две или три, да му се ставља на терет нека недовољно одређена инкриминација, а да не почне суђење, уверен сам да је противно члану три ове Конвенције. То је нехуман и понижавајући, дакле, нечовечан третман с обзиром на околност да је тај окривљени, а ви знате врло добро ко је он, отишао добровољно у Хаг. То је, значи, дискриминаторски поступак. То је, чак на граници тортуре, ако није пређена и та граница.

Поред тога, дужина трајања притвора не сме бити арбитрарна а то је све предвиђено овим документима. Суд у Стразбуру дао је посебне елементе који говоре о томе када, је извршена повреда ове одредбе, а све се то односи управо на овај случај. Члан шест Конвенције говори о потреби брзог поступка и доношењу пресуде у разумном року. Члан шести, став два Конвенције говори о претпоставци невиности а колико смо пута чули од наших политичара и то не само политичара него и државних званичника, да треба наши

људи да оду у Хаг да докажу своју невиност? Па то је у праву потпуна бесмислица, јер међународни извори говоре управо у супротном правцу и смислу. Наравно, ко је положио неколико испита на овом факултету, њему је потпуно јасно о чему је ту реч. А члан седам и члан десет Конвенције, говоре да свако има право на слободу изражавања

Слобода говора и изражавања је основно демократско право. У ствари, то је услов сваке демократије и претпоставка људских права. Зашто је баш ово право загарантовано амандманом број један америчког Устава? Људска слобода је незамислива без слободе говора. Она подразумева и право сваког одговорног човека да у кризним временима позове на национално јединство и борбу против непријатеља. Тим пре када постоји историјско искуство о окрутности и спремности на сваку врсту злочина према његовом народу. Циљ је, дакле, свих изјава за које се терети окривљени Шешел, био спас сопственог народа, који је већ два пута био жртва геноцида на тим истим просторима. Отуда се може са високим степеном сигурности тврдити да су и његове изјаве биле пропорционалне управо том циљу. Ако је изјава пропорционална, онда у демократском друштву и праведном праву не може бити говора о кривично-правној или било којој другој одговорности, нарочито када је реч о политичару који није имао ни војну ни другу заповедну, односно субординирајућу власт. Уосталом, да ли има неког родољуба који би у тој и таквој ситуацији поступио другачије?

Има још аспеката које нисмо сагледали. На пример, питање злоупотребе службеног положаја, питање ометање правде, питање злонамерног оптужења, то су све установе англосаксонског права, али све то у ствари води једном истом закључку. Процеси пред инквизицијом, париски процеси, они после револуције, московски процеси, сада су то у ствари хашки процеси, а све је то политика заоденута у тогу права. Неправда у одећи која треба да симболише правду. Често сам се питао откуд толики злуради политичари, чак млади политичари који толико хвале хашке процесе и толико оговарају, потказују и осуђују оне који су се ставили на чело борбе за опстанак сопственог народа? Одговор је врло једноставан, историја се понавља, као што се мора понављати добро несавладана лекција. Најпреча брига интелигенције када је букнуо рат била је да на сигурно место смести своје породице. Ако не би успели да избегну службе војске, копали би рукама и ногама, како би их склонили у позадину или било какву комисију у иностранству. Колико је снажних младића прелавило швајцарске, француске и енглеске универзитете, уместо да заједно са својим исписницима буду у рововима? Надувена интелигенција, под знаком навода, се током рата истицала кукавичлуком, и што је још горе, неки интелектуалци су искористили недаће свог народа за лично богаћење. Многи припадници „интелигенције“ би хладно жртвовали слободу и опстанак своје земље, ако би то било њима лично од користи. О овоме говори и др Арчибал Рајс у време између два рата. Зато се сувише често догађало да о херојима одлучују кукавице, о војницима и полицајцима дезертери и лупежи сваке врсте, а о државницима лакоумни наркомани, о држави они којима сељаци или радници не би поверили ни шталу ни халу. Др Рајс је, иначе, завршио своју познату игру речима – дух Косова, Карађорђа, Куманова и Кајмакчалана поново ће се пробудити. Мора се, међутим, брзо пробудити, јер без њега ћете можда поново доживети време робовања које ни по чему неће заостајати за оним претрпљеним који су ваши стари победили жртвовањем и јунаштвом. Судбина вам је у властитим рукама, блистава будућност или поновно ропство.

И на крају, да цитирам истог оног аутора кога сам помену на почетку. Значи, да ми буде допуштено да поново поменем Камија и његову мисао – апсолутна правда је немогућа, као што су немогући вечна мржња и љубав, те се стога

треба вратити разуму. И ако могу да додам, иако је апсолутна правда немогућа, ипак је могућа вечна љубав на путу који води до апсолутне правде. Зато вас све позивам да се удружимо у тој вечној љубави, јер она, упркос свему, увек и све побеђује.

Правни саветник др Војислава Шешелја, **Александар Вучић**, обраћајући се окупљенима, поред осталог је рекао: „Око 17 сати и 30 минута Војислав је у разговору, од тачно 16 секунди, успео да саопшти својој супрузи Јадранки да га воде у некаку болницу, супротно његовој вољи, супротно Малтешкој и Токијској декларацији, које сте вероватно проучавали већ на Правном факултету. Дакле, он је изричито захтевао док је при свести да не могу било какве мере лечења, мере куративе да предузимају према њему. Они сад кажу да то и не намеравају, како чујемо од представника режима у Србији који су гласноговорници Хашког трибунала. Одмах су добили вест да су га само пребацили у некаку просторију где ће ваљда кроз стакло моћи да га гледају 24 сата.

Пошто зам да се на Правном факултету врло мало учи о медицини, ми смо силом прилика, или због ове несреће која нас је све задесила, морали да се упознамо са свим тим. Са знали смо да после петнаестог, шеснаестог дана креће напад на мишиће, дакле, на целокупни организам, уколико неко штрајкује глађу, а не пије ништа друго сем воде, дакле, не узима течност са витаминима, лимуном, поморанцом као што неки други штрајкују глађу. Кад кажете напад на мишиће то значи и на срце. Војислав Шешелј је срчани болесник, Војислав Шешелј је астматичар, има и друге здравствене проблеме, и то значи да је питање дана када ће му и на који начин срце бити нападнуто, када ће тромб да крене. Они који имају проблема са здрављем, надам се да ви немате, углавном сте млади људи, знају како то изгледа и да то може да буде кобно у сваком тренутку.

Војислав Шешелј не пристаје на то да га варају. Најављен сам као правни саветник. Ја нисам правни саветник, јер нисам регистрован као ни господин Красић, ни господин

Јерковић. Неће да нас региструју, они су регистровали Ху-пера и Ошиу, пошто се Ошија наљути кад му кажете Ошеј, јер је он Ошија, дакле, много значајно. Дакле, њих двојица су били прво браниоци у приправности. Када је Шешелј кренуо у штрајк глађу, тражећи да му склоне са грбаче браниоце у приправности, јер је схватио какву игру играју, у Хагу су рекли – пошто штрајкујеш глађу ометаш процес и ометаш поступак, сад ће они бити стални браниоци. Не само да нећемо да разматрамо твоје захтеве него ћемо до краја да закуцамо све оно најгоре против чега се бориш на најтежи могући начин. Не постоји човек на кугли земаљској који жели да умре. Не постоји човек који би се, осим ако на бруталан начин није натеран да тако покуша да оствари своја елементарна права, понашао како се понаша данас др Војислав Шешелј. И то нема везе ни са политиком, ни са тим ко шта мисли о овој или оној особи, шта мисли о ономе што је неко радио некада или није и тако даље. То има везе само са тим да њему не дозвољавају да буде човек као и сви други, зато што он не прихвата њихове нагодбе, зато што не прихвата никакву врсту трговине. Подсетићу вас, а то многи заборављају, трећи дан пошто је стигао у Хашки трибунал одвели су га у посебну просторију. Тамо су били Карла дел Понте и Флоренс Артман и тражиле су од њега да се стави на страну Тузилаштва, да стане на њихову страну у поступку против Слободана Милошевића. Војислав Шешелј је то са индигнацијом одбио и рекао: Ја немам са вама о чему да разговарам, можда бих могао о цвећу или лепој књижевности, али ви се у то не разумете, па ме пустите да изађем. То је био његов одговор. Са таквим човеком не може да се разговора на такав начин, јер Војислава не интересује његов бољитак. Није он отишао због себе, отишао је због Србије, због добровољаца, због оних људи који су бранили Српску Крајину, бранили Републику Српску и он неће да дозволи да се о њима говори као о злочинцима, као о убицама, а да све убице, сви они који су починили толике злочине над српским народом буду тобоже жртве.

Сит хашке правде

И Хашки трибунал преко својих поданика, режимских наравно, и медијских, успева да сачува од јавности да је најтежи злочин Војислава Шешеља у ствари то што је српски народ, како кажу, вешто и говорнички успешно, представљао као жртве. Видесте ли злочина страшног? То што је српски народ представљао као жртве и говорио да је поново усташка кама под вратом српског народа, и не знам ни ја шта све. Па шта од тога није истина?

Могу само једну ствар да вам кажем, јер смо се јутрос чули а, рачунали смо да ћемо се чути и данас у шест сати, али нисмо. Војислав је рекао да им неће попустити и да ће ићи до краја. Ако га ставе на апарате, чим га скину са апарата он ће наставити свој штрајк глађу, до испуњења захтева. Дакле, или ће они испунити те захтеве, или он никада из штрајка неће изаћи, без обзира на последице.

А да будем искрен, последице ће остати, јер многи лекари кажу да повратка на старо не може да буде, јер се ту урушава цео организам, од бубрега, јетре, срца, апсолутно све.

Они су то успели да ураде зато што човеку нису дали право да се брани. Зато што су се плашили истине. Зато што се плаше оних који мисле другачије од њих.

Ја вам захваљујем што сте у оволиком броју дошли и не знате колико би био срећан Војислав Шешељ, који је предавао у овом амфитеатру, да зна колико је студената дошло вечерас. Пресрећан сам, видим једну нову будућност Србије, видим да долазе неки млађи људи који ће да нас замене и који ће умети да остваре циљ слободне Србије који ми нисмо успели.”

Познати адвокат, који је некада био и познати судија, **Горан Петронијевић**, обраћајући се присутнима истакао је: „Са Хашким трибуналом се стручна јавност, поготову домаћа, ухватила у коштац још поодавно. На нашу несрећу, и несрећу читавог света, у време оснивања Хашког трибунала међународна стручна, кривично-правна јавност је на неки начин била уздржана и то је једна велика несрећа, јер се у самом старту оснивања тог и таквог Трибунала није чуо, не бар тако јако како је требало, глас стручне кривично-правне јавности. Већина је размишљала да је то један ад хок трибунал, као што јесте, да се то дешава тамо неком другом, да

је основан за некаква племена на Балкану, која су исукала ножеве и поклала се, као нека црначка племена у Руанди, и да је то једноставно нешто што неће дуго трајати и неће про-извести неке последице у развоју међународне кривично-правне мисли.

Нажалост, преварили су се, и као што је уважени професор Антић рекао, све више је њих данас који дижу глас против Хашког трибунала. Дижу глас због тога што су схватили шта ради Хашки трибунал, на који начин ради и какве последице у овом тренутку оставља у међународном кривичном праву и какве ће тек последице после овога остати. Оно што је погубно и што морају сви знати, у Хашком трибуналу, у раду Хашког трибунала, пред Хашким трибуналом, у многобројним окончаним поступцима дошло је до стварања потпуно накарадних стандарда, стандарда који ће се применом прецедентног права преселити и у неке друге судове, највероватније и у Међународни кривични суд основан Римским статутотом.

Међународна кривично-правна наука, научници, теоретичари и практичари требало би то да спрече. Јер то би било погубно.

Све што је урађено пред Хашким трибуналом у великој мери нема никакве везе са правом, поготово не са кривичним правом, а о правди да не говоримо. Пред Хашким трибуналом дошло је до једне очигледне инвазије, једне колонизације англосаксонског права, после свих оних других облика колонизације Европе. Хашки трибунал је један пробни балон примене и мешања англосаксонског права са европским континенталним правом. Немамо ништа против тога, поготово ми који се тиме бавимо, да се сви институти који су корисни, који се могу инкорпорирати у европско право, у европски систем, преузму, обраде, дораде и на тај начин се дође до неке мешавине која би могла да буде и корисна. Међутим, ово што се ради то је једна врста насиља над правом. Усађују се институти из англосаксонског права који не могу да опстану, јер дају катастрофалне резултате када се примењују на начин на који се примењују пред тим и таквим Хашким трибуналом.

Оно што треба напоменути, по чему ће Хашки трибунал остати у историји познат, то је увођење једног облика одговорности, која се зове заједнички злочиначки подухват, инцидент криминал ентрепрајс, који је преузет од англосаксонског права, који се у историји забележио, односно његова примена, у појединим облицима само у оним тренуцима када се судило побеђенима. То су неки судски процеси у Јапану, један део Нирнбершког процеса и тако даље. То је једна наказа од облика одговорности, од института, чијом применом се може доћи до тога да се она изједначи са колективном одговорношћу читавих народа и држава. Универзалност кажњавања злочина је нешто што треба да буде једна од најсветијих ствари свима онима који се баве правом и који пледирају за правду.

Шта се догађа пред Хашким трибуналом, да ли тога има? Тамо не постоји апсолутно то правило. Не постоји принцип универзалности злочина и кажњавања. Злочин је злочин, ако га је неко починио мора да одговара ма ко то био, које нације, које вере и ма над ким учинио тај злочин. То би требало да буде нешто да би могао тај и такав Трибунал да се назове суд.

Међутим, селективност, прво прогона од стране Тужилаштва, а потом селективност примене правила и правде у Хашком трибуналу су нешто што је доведено до апсурда. Уколико Тужилаштво Хашког трибунала, још у време када је долазило до распада бивше Југославије, оптужи лидера само једног народа, а сви знамо како је и на који начин дошло до распада Југославије, а преостале не оптужи, или, како они кажу, држе затворене њихове оптужнице, што је

опет један накарадни институт такозваних тајних затворених оптужница, запечаћених, или већ какве све термине користе, до њихове смрти и након тога једноставно кажу – ето ми би их можда и гонили, али они су умрли. То је једна очигледна селективност. Селективност се може видети на први поглед и по броју припадника српске нације који се налазе у Хашком трибуналу.

Још пре оснивања Хашког трибунала, учињена је подела кривице што је један нонсенс, где је предвиђено да ће Срби одговарати осамдесет посто, пазите, као да је плата у питању, као да је у питању цена, као да је у питању роба, Срби ће бити криви осамдесет посто за све што се догодило на овом простору, а сви остали заједно поделиће неке мрвице кривице које ће доћи до двадесет одсто.

То начело, које се провлачило по некаквим центрима моћи, практично је и спроведено у Хашком трибуналу. То се може видети из броја процесуираних, броја осуђених, а што је најгоре у последње време и броја страдалих пред Хашким трибуналом и од Хашког трибунала.

Ми смо сведоци ових дана овога што се догађа са проф. др Војиславом Шешелџем. Шта се то догађа и шта то проф. др Војислав Шешелџ тражи.

Проф. Шешелџ не тражи ништа као оптужени пред Хашким трибуналом, пред који је отишао сам, дакле својом вољом, сем онога што му припада по Правилима о раду Хашког трибунала и по Статуту Хашког трибунала. Правила Хашког трибунала, доносе саме судије, односно сам Хашки трибунал и мењају их у тренутку када их одбрана сатера у ћорсокак, када не могу да донесу осуђујуће пресуде, они мењају правила, усред процеса или пред крај процеса. То је ларкрдија од суђења која се апсолутно не може назвати суђењем. То је један облик политичког притиска на овај народ, на ову државу који се у различитим периодима, на различит начин и различитим интентом примењује.

Дакле, Војислав Шешелџ, као оптужени пред Хашким трибуналом, тражи само оно што је предвиђено, што је њему загарантовано као основно право оптуженика пред Хашким трибуналом. Погледајте, на сајту Хашког трибунала, под оном несрећном назнаком БХС, то је босанско-хрватско-српски језик, и нађите Правила о раду Хашког трибунала, прелистајте члан и параграф 21, који предвиђа права окривљеног пред Хашким трибуналом и видећете да ниједно од тих основних елементарних права Војиславу Шешелџу нису, не загарантована, него дата. Она су му суспендована. Подсећам вас да су то права која се не могу чак ни окрњити, а не суспендовати. Нису то некаква безначајна права, то је право на браниоца, то је право на избор браниоца, то је право на језик, право на комуникацију са браниоцем на свом језику, то је право да одабере начин своје одбране, право да се брани сам, право да именује правне саветнике и коначно једно од најважнијих, право да је равноправан са свим осталим оптуженима пред Хашким трибуналом.

Хајде да погледамо да ли је равноправан са осталима. Да поменемо Рамуша Харадинаја, да поменемо Насера Орића, погледајте те пресуде, погледајте те одлуке, погледајте тај третман пред Хашким трибуналом људи који су очигледно и директно или наредили или починили огромне злочине, за разлику од онога што се ставља на терет Војиславу Шешелџу, а о чему су и уважени професор и господин Вучић говорили. Њему се ставља вербални деликт у једном грубом облику. Он је подстицао тај заједнички злочиначки подухват и деловао у оквиру тог заједничког злочиначког подухвата тако што је држао запаљиве говоре. И каже се у једном делу, позивао Србе на јединство. Ваљда је требало да их позове на раздор, можда би то било много паметније са аспекта Хашког трибунала и оних који су писали та и таква правила.

Дакле, да будемо јасни и да немамо никакве дилеме око тога шта то проф. др Војислав Шешелџ тражи као оптужени пред Хашким трибуналом. Тражи само оно што је предвиђено основним правима окривљеног и оно што је тај исти Трибунал прописао у својим правилима. Ништа он не измишља и ништа не тражи више од тога. Њему је то ускраћено, он се осећа апсолутно беспомоћним, и једина подршка су му ове трибине Српске радикалне странке, а имао сам прилику да будем гост на њиховим трибинама и говорим о овом истом проблему. Али, српска јавност, српска научна јавност у првом реду, потом политичка јавност, нема довољно слуша за оно што се догађа горе и то није у реду. Не могу се национални и државно-правни интереси стављати испод партијских и тренутних политичких интереса. Ово је много сложеније питање, ово је много шире питање, ово је много важније питање од односа према Војиславу Шешелџу. Да ли га неко воли, да ли га неко не воли, да ли је његов политички истомишљеник или није и тако даље. Ово је нешто што се мора сматрати као обавеза свих интелектуалаца, целокупне државе и целокупне јавности, да се дигне глас против овог и оваквог третмана проф. др Војислава Шешелџа пред Хашким трибуналом.

Он је тренутно парадигма свега онога што се тамо догађа. О њему причамо због тога што је он сада, вероватно, колико смо могли да видимо, бар делимична жртва, а може да се догоди да буде и потпуна жртва тог и таквог Хашког трибунала. Све ово што се догађа њему, у блажим облицима се догађа и осталим заточеним Србима у Хашком трибуналу. Основно је да Срби који нису правили пакт са ђаволом, правили нагодбу са Хашким трибуналом, имају другачији третман, и не само другачији него третман у коме су нарушена и окрњена њихова основна људска права, а и права окривљених у Хашком трибуналу.

Захваљујем се што сте дошли у оволиком броју и молим вас да дигнете свој глас, против оваквог Хашког трибунала, против нарушавања основних правила рада, против суспендовања и против кршења права проф. др Војислава Шешелџа. Хвала."

Професор на Правном факултету, који је провео много времена у Хашком трибуналу у случају Слободана Милошевића, проф. др Бранко Ракић, рекао је окупљенима на трибини: „Ја вам се вечерас обраћам у вишеструком својству. Ја сам пре свега, наставник Правног факултета, па сам присутан и у том својству, али мени је некако драже да вам се обратим као неко ко је имао ту несрећну привилегију, али и ту огромну част да, као правни саветник председника Сло-

бодана Милошевића, учествује у одбрани свог председника и свог народа, истовремено бранећи и истину и правду од Хашког трибунала и његових господара. Бранити правду од нечега што је суд, звучи мало апсурдно и чудно, али то је наша реалност и то је реалност Хашког трибунала. То заправо и није прави суд, рећи ћу вам о свему што је неправилност, што није нормално, што су аномалије у овом трибуналу, у његовом настанку, у његовом раду, а што можете чути и од људи из Трибунала.

Негде на почетку суђења првом окривљеном, Тадићу, бранилачки тим је поднео приговор да се ради о нелегалном Трибуналу. Да је успостављен супротно Повељи Уједињених нација, која не даје право Савету безбедности да својим помоћним органима оформи и судски орган. Један од аутора тог поднеска зове се Алфонс Ори, то је судија који данас председава већу које суди Војиславу Шешељу, а председавао је и код других, код Крајишника. Значи био је судија у више предмета, а то говори, с једне стране о Трибуналу, а још више говори о Алфонсу Орију. Очигледно је да се ради о нечасном човеку. Ако је он мислио да је Хашки трибунал нелегалан, а прихватио је ипак да суди у њему, онда га то чини неподобним да суди, јер Алфонс Ори има друге намере. Ја ћу делимично вечерас говорити и о тим намерама. С друге стране, ако је случајно радио супротно интересу свог клијента, заступао неке тезе које нису тачне, значи које су супротне његовом уверењу, опет се ради о нечасном човеку којег све те чињенице дисквалификују као судију.

Радећи на одбрани председника Милошевића, имао сам и ту привилегију да током десетак целодневних сусрета у Шевенингенском затвору, заједно са председником Милошевићем и господином проф. Војиславом Шешељом радим на припреми сведочења проф. Шешеља, сведочења којим је процес против председник Милошевића, правно посматрано, био окончан, јер је током тог сведочења избезумљени тужилац, повукао своју кључну оптужбу, оптужбу о Великој Србији. У току триста дана тужилачког дела процеса, у сто дана се говорило о Великој Србији и она је навођена, рецимо, у захтеву за спајање оптужница као црвена нит која спаја све три оптужнице, значи кључна оптужница. Судско Веће је, након три и по године суђења, признало да им није јасно за шта заправо тужилац гони Слободана Милошевића, поставили су питање тужиоцу – па ми смо мислили да га ви гоните за Велику Србију, за шта га гоните? Три и по године није било јасно судијама за шта се суди, по свему судећи ни тужиоцу, ни одбрани. Ми смо мислили да му се суди за Велику Србију, такав поступак не може да буде правно ваљан. Ради се о поступку који није правно ваљан током три и по године и о кључном делу оптужнице који је повучен.

Наравно, сво то искуство које сам стекао помогло ми је да видим о каквој се институцији ради, да упознам све њене мане, да видим да се заправо ради о институцији која ради и функционише супротно праву и супротно моралу. Такође, велико искуство за мене је било што сам имао, част да помажем председнику Милошевићу, да за савезнике имам истину и правду и да сарађујем са низом бриљантних сведока, какви су овде присутна професорка Смиља Аврамов, затим Војислав Шешељ, генерал Божа Делић, Коста Булатовић, Ратко Марковић, Владислав Јовановић и многи други.

Ја ћу се ограничити на једну тему која је везана за суђење Војиславу Шешељу, пошто је оно најактуелније у овом тренутку, а то је једна од кључних ствари због које му се суди. Војиславу Шешељу се у Хагу данас суди због говора межње. Знате, када сам почео да размишљајем о томе, да говорим о овој теми, суочио сам се са проблемом, шта рећи о томе. Некада је најтеже говорити о стварима које су више него евидентне. Судити некоме на почетку 21. века због говора, то је појава која би требала да припада давној мрачној прошлости. И ту, правно посматрано, нема много шта да се каже сем да се ради о тешком анахронизму и изругивању права. Али, шок који је изазван чињеницом да се некоме суди за говор, то изругивање праву, не треба да замагли још важнију чињеницу. Суђење за говор мржње је још више изругивање истини, јер осећање које је подстицало и Војислава Шешеља, а и друге српске патриоте који сада седе и Хашком трибуналу да говоре и да делају, није мржња ни према коме, ни према припадницима других народа већ љубав према свом народу, родољубље, жеља и спремност да се тај народ заштити од физичке угрожености којој је последњих деценија био изложен.

Ни време, ни врста овог догађаја не дозвољавају да улазимо у анализу бројних неистине које садрже оптужнице. Ја ћу се овде задржати на једном детаљу из оптужнице против господина Војислава Шешеља. То је детаљ који се налази у параграфу 20. оптужнице у коме, између осталог, пишу: „У новембру 1991. године, у току борби које су српске снаге водиле да би заузеле Вуковар, Војислав Шешељ је обишао град и јавно изјавио да ниједан усташа не сме жив да изађе из Вуковара, подстицајући на тај начин убијање Хрвата“. Ово је само једна од бројних бесмислица, којих је препуна оптужница, а којом је тужилац, у жељи да Војиславу Шешељу припише убилачку мржњу према Хрватима, а не жељу да заштити свој народ, читав хрватски народ поистоветио са усташама. Тако је тужилац својим прогонитељским поривом према српским родољубима пристао на ово поистовећивање Хрвата и усташа, на колатералну штету према својим савезницима и наводним штитењима. А ми смо приморани да штитећи Воју Шешеља и друге родољубе од оптужби, у овом случају од оптужбе да је подстицао убијање Хрвата, штитимо и саме Хрвате од тужиоцеве оптужбе да су они сви усташе.

Иначе веза Трибунала са Хрватском, превасходно са њеним председником Стјепаном Месићем, који се појављивао тамо и као сведок против Срба, рецимо против Слободана Милошевића, а Бога ми као и сведок против Хрвата, види се и из потписа који се налази на оптужници, такозваној хрватској оптужници против Слободана Милошевића. Седиште Хашког трибунала је у Хагу, а оптужницу против Слободана Милошевића Карла дел Понте је потписала у Загребу. Никаквог разлога нема да не потпише оптужницу у месту где се налази Трибунал. Ова чињеница је и провокација јер Трибунал не крије шта ради и са ким сарађује, ко су му савезници.

Радећи на одбрани председника Милошевића, имао сам прилику да се уверим да је управо Хашки трибунал, укључујући ту и Тужилаштво, које по принципу – кадија те тужи,

кадија ти суди, чини његов саставни део, тај који говори мржњом и то нескривеном мржњом према српском народу. Неки код нас тврде да ће суђење пред Трибуналом индивидуализовати кривицу за наводне злочине и да ће кроз ту индивидуализацију српски народ бити ослобођен ризика од колективне осуде и колективне стигматизације. Оно што сам ја могао да видим и чујем у Хагу, управо говори супротно. Да је Хашки трибунал установа којој није стало до истине, већ управо супротно, говори један детаљ симболичне природе. Наиме, када на интернет уђете на званични сајт Трибунала на енглеском језику, на првој страни ћете видети неколико слика које по ауторима сајта, дакле, по самом Трибуналу, симболизују ту установу. На једној слици се налази судијски колегијум, на другој зграда Трибунала, на трећој судница, а једна слика би требала да симболизује злочин и његове жртве које би ваљда Трибунал требало да штити. И та слика, коју су у Трибуналу изабрали за симбол властите функције, јесте слика човека скелета иза бодљикаве жице из наводног српског концентрационог логора за муслимане Трнопоље, слика која је крајем 1992. године обишла свет као сведочанство о српским зверствима упоредивим са злочинима нациста. Међутим, та слика је лаж, монтажа која је још пре десетак година раскринкана. Јер, брзо је установљено да је човек скелет заправо у отвореном сабирном центру за избеглице, да се налази у друштву својих сународника нормалног изгледа, има и пуначких, а да свој изглед дугује болести из детињства, те да тај човек и друге избеглице нису били ограђени бодљикавом жицом већ да је екипа британске телевизијске станице ИТН са новинарком манипулаторком Пени Маршал, на челу, снимала из бодљикавом жицом ограђеног простора за остављање алата. Срећом, једна екипа РТС-а је била у исто време у Трнопољу и снимила тај манипулаторски начин на који је поступала Пени Маршал, новинар ИТН-а, а да је поштени немачки новинар истраживач, Томас Дајхман, извршио реконструкцију догађаја и покушао да о томе обавести обмануто светску јавност. То је резултирало гашењем британског левичарског листа ЛМ, који је објавио Дајхманов чланак, због казне по тужби ИТН, јер, иако није било спорно да је ИТН извештавање било лажно они нису могли наводно да докажу да је учињено са злом намером. Као, они су лажно извештавали, али им нису биле намере лоше.

Јасне и убедљиве доказе о овој манипулацији изнели су прво браниоци Душана Тадића, а затим их је изнео и председник Милошевић у свом одговору на тужилачку уводну реч о Хрватској и Босни. Ипак, иако је јасно да је у питању тешка манипулација, Трибунал је управо слику човека скелета изабрао за почетну страну свог сајта. Али, то је природно и нормално. Лажни суд је лаж узео за свој симбол. А да овај суд не крије у чију корист и по чијим налозима ратује против истине и правде, и да то не крију његови још бесрамнији творци и налогодавци, најбоље потврђују следећи догађаји. Када је на конференцији за штампу НАТО-а, од 17. маја 1999. године, Џејмија Шеја један новинар упитао да ли и НАТО и његови поступци потпадају под јурисдикцију Трибунала, овај је одговорио да ће хашки тужилац гонити југословенске држављане, образложивши то, између осталог, и на следећи начин – НАТО је пријатељ Трибунала. НАТО је притварао оптужене злочинце у Босни за Трибунал. Земље НАТО-а су дале средства да се оформи Трибунал. Ми смо међу највећим финансијерима.

Џефри Најс је био још експлицитнији приликом унакрсног испитивања проф. Ратка Марковића, 24. јануара 2005. године. Наиме, говорећи о Уставу Србије из 1990. године, он је проф. Марковићу предочио критику коју је о Уставу написао Слободан Самарџић, садашњи саветник Војислава Коштунице. На примедбу проф. Марковића да Самарџић,

као политиколог, није квалификован да даје правне коментаре, Најс је рекао о Самарџићу и о његовом тексту следеће – ово свакако није писао неко ко је пријатељ Трибунала, ни било какве западне завере, јер аутор описује интервенцију НАТО-а као бруталну, нелегалну и нелегитимну интервенцију снага НАТО против наше земље. Прихватићете стога да се ради о Србину без икаквих посебних наклоности према силама и снагама које су успоставиле Трибунал. То је страна 35.551 транскрипта. Дакле, и газда и слуга, газда НАТО, слуга Трибунал, односно Тужилаштво сагласни су поводом тога за кога ради Трибунал. Ако се гледа симбол који је Трибунал себи изабрао за почетну страну сајта може се рећи да су сагласни око тога за кога Трибунал лаже. За оне који су извршили, тако цитира Најс Самарџића, бруталну, нелегалну и нелегитимну интервенцију против наше земље. А брутална, нелегална и нелегитимна интервенција свакако није акт љубави, већ супротно. Због тога не чуди што је рад Трибунала и његовог Тужилаштва препун управо говора мржње и то патолошке мржње према српском народу.

Навешћу само неколико примера са суђења председнику Милошевићу. Током унакрсног испитивања академика Чедомира Попова, 16. децембра 2004. године, Џефри Најс је говорио, то је на странама 34.607-34.608 транскрипта, о наводној потреби Срба за контролом и доминацијом над другима и о српском насилном реаговању када осете да губе контролу. А као пример је навео да су у време пред избијање Другог светског рата Срби осетили да губе контролу над Хрватима и да је услед тога српски национализам попримио насилне облике. Дакле, по Најсу испада да су Срби, због губитка контроле изазвали на овим просторима рат и извршили насиље над Хрватима у Другом светском рату. Па шта је то него говор мржње, патолошке и лажовске мржње према српском народу. Ово је само детаљ у укупном мењању слике, чак и о страдањима Срба у Другом светском рату, за која смо мислили да нико неће имати довољно неморала да их оспори. А када признају да је било српских страдања у Другом светском рату, у Трибуналу одмах искривљују слику у вези тадашњих догађаја са догађајима деведесетих година 20. века. Тако, иако је познато да је нова хрватска власт дала пуно основа и повода Србима са простора Републике Хрватске да се присете страдања својих најближих за време Другог светског рата, иако је обнављање усташа код Хрвата, по природи ствари, морало да раскопа ране које због прекратког времена још нису могле да зарасту и да пробуди код Срба паничан страх од могућег понављања историје, хашко Тужилаштво је имало довољно дрскости и нељудскости да кроз уста наводног експерта Реноа де ла Броса, то је на стра-

ни 44 експертског извештаја, наводног, као о облику манипулације говори о комеморисању српских жртава кроз историју уз цитат неког социолога Вероник Наум Грап, која говори о верским церемонијама поновног сахрањивања мртвих као старој онтрополошкој теми.

У другом пасусу, на страни 52 експертског извештаја, тај исти вајни стручњак за медије у Србији, који иначе не зна српски језик, па није никада могао да гледа ниједну емисију на телевизији, да слуша на радију или да прочита било где иједан једини ред српске штампе, цитира део говора писца Добрице Ћосића, приказан на телевизији 4. августа 1991. године, одржаног приликом сахрањивања усташких жртава бацаних у јаму Прибиловци и то наводе као пример манипулације јавношћу. Као да српске жртве немају право да достојно, по својим хришћанским обичајима буду сахрањене, макар се то десило и са закашњењем од пола века.

А један други наводни експерт хашког Тужилаштва, наводни стручњак за геноцид, Тон Зван, из неког Института који је неколико месеци пре његовог сведочења оформљен у Амстердаму, очигледно са сврхом да ствара такве стручњаке у унакрсном испитивању је дао себи за прво не смо да на шестину сведе број усташких жртава, већ и да у несрећној успомени Срба на своје најмилије зверски побијене у НДХ препознаје, и у извитоперену и мржњом замрачену

Адреса др Војислава Шешеља

имагинацији, конструише некакав феномен колективног сећања које представља основ за некекав наводни српски геноцид са краја двадесетог века. Говорећи о Србији, исти онај Рене де ла Брос, стручњак за медије, цитира некакав извештај извесне Бенедикт Шеселон насловљен – Србија, црна рупа Балкана и неке Никол Диороа, насловљен – Србија телевизијска параноја, у коме стоји, у тој земљи Србији, 46 посто неписмених, готово сваки други становник, једине информације које покривају целу територију и доспевају до села су информације Државне телевизије. Дакле, за хашко Тужилаштво наша отаџбина Србија је црна рупа, а половина њеног становништва је неписмена. Да ли је то говор истине, или неистине и да ли се овде говори о говору љубави или о говору мржње?

О ставу према Србима и Србији, наравно, највише нам говори Одри Бадинг, експерт за историју. О њеном сведочењу је проф. Коста Чавошки написао књигу па ја нећу много говорити, препоручујем да прочитате књигу. Она је својевремено докторирала на тему развоја српског национализма, на тему, значи, национализма код српске интелигенције. Након што је написала рад, докторски рад, послала га је и проф. Чавошком да да своје мишљење. Неколико година касније појављује се као експерт Трибунала. Рад проф. Чавошког, који је требао да буде и експертски рад, и који је требало да се појави у суђењу Слободану Милошевићу, указује на разлике које стоје између докторске дисертације Одри Бадинг и онога што је изнела као сведок Тужилаштва. Значи, читава серија драстичних разлика у односу на оно што је написала као научник да би потврдила и оправдала тврдње Тужилаштва.

Према Хашком трибуналу, Срби немају право ни на песме, посебно не на оне које говоре о отаџбини и историји. За Најса је злочиначка песма „Ко то каже, ко то лаже, Србија је мала” и ту не помаже ни чињеница да је у време када је песма настала Србија била савезник његове државе Енглеске. За тужилачког сведока Нике Пераја, Албанца, који је био припадник ЈНА, па је после променио став и однос, велико-српска и злочиначка је песма од „Вардара па до Триглава”. А Најс је сведоку одбране Кости Булатовићу, путивши снимак без тона, где се види да овај нешто говори пред спомеником на Газиместану, озбиљно замерио што је на том снимку изражавао радост због смрти цара Мурата, и то квалификовао као израз озбиљног и виолентног национализма. Као да је Коста Булатовић у својој шездесетој години и 600 година после Косовске битке сазнао да је Мурат убијен па се обрадовао. Пошто је све изгледало чудно и бесмислено, председник Милошевић је затражио да се пусти снимак са тоном, испоставило се да на снимку Коста Булатовић рецитије неку епску песму о боју на Косову.

Питам се какве би осуде доживели Срби, каквим би расистима и крволицима били проглашени кад би којим случајем имали неку песму попут француске химне, Марсеље, чији рефрен гласи – на оружје грађани, формирајте ваше батаљоне, марширајмо нека прљава крв натопа наша поља. Наравно, нико од нас не сматра да је Марсељеа злочиначка песма, већ да је само један уметнички одраз тешке, али славне историје француског народа. Срби, нажалост, на историју, на истину о историју немају право бар што се Трибунала и његових господара тиче, сем ако се та историја не искриви, не извитопери и прикаже као злочиначка. Дакле, управо је Хашки трибунал тај који користи говор мржње. Патолошки лажљиви говор, патолошке мржње према Србији и Србима. Зато и не чуди што су Срби и по броју и по рангу значајно доминантна групација у хашком казамату у коме је стопа смртности као у најтежим ратним временима.

Будући да користи говор мржње, отровани расистички говор, уперен према целом једном наоду, а богоми и убилач-

ку праксу, Хашки трибунал не може бити квалификован да друге оптужује и суди им за говор мржње. Чак и кад би се могло судити за то.

А што се српских родољуба тиче и проф. Војислава Шешелја, чији је случај сада, нажалост, најактуелнији, његов говор је говор родољуба, као што су родољуби већина Срба који су утамничени, а говор родољуба је и говор љубави према свом народу и говор спремности да се том народу у невољи помогне а не говор мржње према другима. Можда изви-топереним хашким миритељима, превасходно србомрсицима, не треба замерити што говор родољубља не могу да препознају и правилно оквалификују, осећање љубави им није својствено па нису у стању да га препознају ни код других, реагујући на њега једним од најјачих људских страхова, страхом од непознатог. Својим родољубљем, наши хашки заточеници на челу са Војом Шешелјом, коме желим добро здравље и брз опоравак од овога што му се дешава, драстично су супериорни у односу на своје хашке целате и као супериорни осуђени су на победу. По мом мишљењу, та победа није далеко. Она можда сада изгледа као недостижно чудо, али је чудо што постоји таква установа какав је Хашки трибунал, а његов пораз и нестанак биће само враћање ствари у нормалу. Хвала."

Корупција у Трибуналу институционализована

Присутни су упутили више питања говорницима, а ми смо издвојили једно. Да ли се може доказати пред домаћом и светским јавним мњењем да је хашки тужилац Џефри Најс корумпиран? Да су у том Трибуналу раширени наркоманија, хомосексуалност...?

Проф. Бранко Ракић: Ја мислим да постоји нешто што одговара корупцији, али то је институционализована корупција у Хашком трибуналу. Наиме, начин финансирања Хашког трибунала је такав да значајан део средстава, нимало занемарљив део средстава, од којих судије, између осталог, примају и плату долази из приватних извора – од Џорџа Сороса, Саудиске Арабије, значи може да буде држава, а могу да буду и појединци, значи, од донација. То је незамисиво у цивилизованом свету за било коју судску установу. Значи, суд који суди, судије које суде примају паре од некога ко има директан интерес, али и ово што је изјавио Џејми Шеј, да је НАТО главни финансијер Трибунала, и мора да суди онако како они хоће.

Ја о Џефрију Најсу мислим да није нормалан. Виђао сам га тамо, то је човек који има неко сулудо, бахато понашање, иде кроз оне ходнике Трибунала или око зграде, звижди на сав глас, што је као кад би неко певао на сав глас, отприлике тај ниво гласности, значи будала. Ја не знам за та сексуална злостављања и према коме, ког су пола ти које је злостављао, али знам, можда то није лопо што причам, да је имао швалерку. Та швалерка се зове Нена Тромп, то је ако сте гледали суђење, она што седи са десне стране, са леве стране од њега седи Дајана Диклић, а са друге стране седи Нена Тромп, иначе Хрватица, удата за једног постаријег господина из Холандије, холандског професора, ја сам их виђао, чак иду на плажу заједно. Возе неко дете, што ми је посебно одвратно, не знам да ли је њено или његово.

Проф. др Смиља Аврамов је била присутна и искористила је прилику да се обрати окупљенима на трибини. **Проф. др Смиља Аврамов** је истакла: „Ја бих само хтела да кажем пар речи у одбрану правничке части. Пре свега, ја сам присуствовала на позив генералног секретара Уједињених нација припремној конференцији за оснивање тог суда. Позвано је, у личном својству, 87 правника из читавог света, од Јапана до Америке, преко Русије и тако даље. Од нас 87 ниједан се није изјаснио за формирање тог суда. Предочен нам је био Статут, онако како га је сачинила једна стручна група

именована од стране Савета безбедности, ми смо тај Статут одбацили и дали врло, врло јаке аргументе. Нажалост, администрација, односно америчка бирокаратија је била јача. Морам једну интригу да вам испричам, тако се бар у америчкој штампи појавила, да је чак и Клинтон, под утиском извештаја које је добио о конференцији светских експерата, одбио да потпише амерички захтев за оснивање тог суда. Тада му је подметнута афера са Моником и све оно што знате, па је тек после тога потписао. Дакле, правници су учинили своје и то светски. Након мог повратка у земљу, правници су овде, у Дому синдиката, организовали један протестни скуп, јер је тад тек изгласна Резолуција о формирању суда, још није био формиран. И ми смо тада основали Удружење за заштиту српског народа од Хашког трибунала и донели такозвану Божићну декларацију, пошто је то било 1994. године, уочи самог Божића, коју је потписало 300 Срба, адвоката, професора, седам академика, књижевника 10, 15, колико ли је, и то Удружење је активно деловало, али ми нисмо имали никакву прођу у медијима ни ти у штампи. Ми смо ту декларацију, коју смо усвојили, а у којој смо тражили укидање тог суда и изнели аргументе, превели на пет светских језика и послали свим државама у свету.

Нажалост, пропаганда је тако стравична била и ово што су износиле моје колеге о Србима то је само мањи део. Штампана је била пуна најгорих оптужби против српског народа. Ми ни тад нисмо застали, три пута смо после тога такође упућивали протесте које су потписивали чланови Академије наука, чланови Матице српске, много адвоката, дакле, ми на неки начин пред историјом имамо оправдања, али оно што је мој уважени колега адвокат рекао – страхујем и ја од ове наше бирократије која је страховито под утицајем стране штампе, и много више води рачуна о томе шта ће рећи страна штампа, него шта ће рећи Срби. Према томе, хтела сам да кажем ових пар речи да ова омладина ипак не би отишла са једним утиском да ништа, баш ништа нисмо учинили. Покушали смо, нажалост, ништа нисмо успели. Хвала вам."

**Конференција за новинаре Српске радикалне странке
одржана 1. децембра 2006. године**

Нема компромиса с Трибуналом

Желећи да демантује злонамерна тумачења и неутемељене инсинуације о наводним захтевима др Војислава Шешеља, генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић поновио их је у оригиналу, онако како их је диктирао председник српских радикала из Шевенингена. Гости конференције за штампу били су и адвокат Драгољуб Томашевић и др Паја Момчилов. Вучић је рекао:

„Прошле су три недеље откако је председник српских радикала кренуо у штрајк глађу због зликовачког понашања Тужилаштва, Секретаријата и Претресног већа у Хашком трибуналу према њему, због тога што му, пре свега, не дозвољавају право на одбрану које је једно од најзначајнијих људских права, загарантовано и Универзалном декларацијом о људским правима и свим међународним правним актима који се тичу људских права и слобода. Војислав Шешељ се налази у све тежем здравственом стању, осећа све веће проблеме са бубрезима. Ви знате да после петнаестог дана крећу општењења унутрашњих органа, напади на мишићну масу, срчани мишић пре свега, а неколико сати неузимања воде је ту ситуацију драматично погоршало, јер то доводи и до згрушавања крви и до свих осталих проблема. Истовремено, данас смо разговарали са Војиславом Шешељем неколико минута пред ову конференцију и види се да је неупоредиво слабији, и то се осећа из дана у дан и по његовом тону и по начину на који нам се обраћа. Он је запрепашћен, а и ми смо запрепашћени, понашањем не толико Хашког трибунала, за који смо знали да су убице, колико медијских посленика убица у Србији. Зарад истине и зарад оних који желе да буду коректни, поштени и одговорни, а не лажови попут Б92, РТС-а и осталих који чекају да им убице кажу шта су захтеви, да би рекли – аха, видите о чему Шешељ размишља.”

Шешељеви услови трибуналу

Александар Вучић је поновио листу од седам захтева којима је Шешељ условио прекид штрајка глађу:

„Под један, да се укину рестриктивне мере дискриминаторског карактера у погледу посета супруге Јадранке Шешељ, које су заведене на основу лажних сумњичења од стране Тужилаштва.

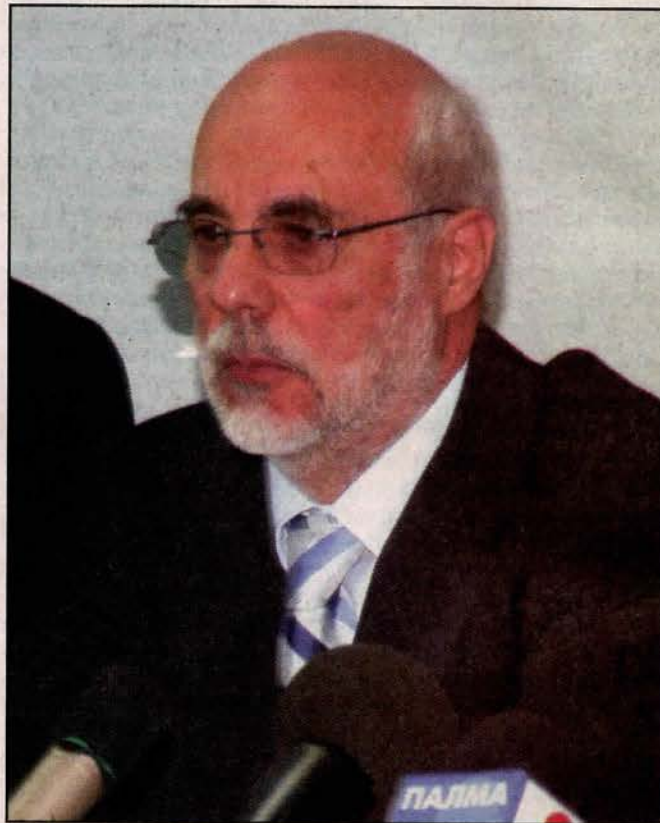
Под два, да се региструју правни саветници и нормализују услови за припрему одбране.

Под три, да се сви тужиочеви документи доставе искључиво на папиру и на српском језику.

Под четири, да се бранилац у приправности, од сада стални бранилац Дејвид Хупер, и сабранилац Ошија од стране из његовог предмета и укине одлука о именовању браниоца у приправности, односно стални бранилац, јер за њих нема упоришта ни у Статуту ни у Правилнику Трибунала.

Под пет, да се у целости промени састав Претресног већа, дакле и Алфонс Ори, и Франк Холфел, доскора и Патрик Робинсон.

Под шест, да се Упутство председника МКСЈ о дужини поднесака и захтеву и обавези бројања речи не примењује као општеобавезујући правни акт којим се незаконито ограничавају процесна права оптужених гарантована Статутом и Правилником.

И под седам, да се пониште све претпретресне радње од 10. новембра 2006. године и надаље, дакле од почетка штрајка глађу, и да се пониште све претресне радње од 27. новембра 2006. године.”

Вучић је наставио у истом тону да других захтева осим набројаних - нема:

„Порука председника српских радикала је следећа: или ће Хашки трибунал испунити ових седам захтева, а не да при томе додају захтеве и да лажу Радио-телевизија Србије, Б92 и остали посленици медијских хашких убица, или ће они испунити те захтеве у Хашком трибуналу или ће Војислав Шешељ изгубити живот у Хашком трибуналу.

Ту нема приче о лечењу, о нези оваквој или онаквој, или ће се поштовати његово право да буде човек или никада штрајк глађу неће бити прекинут. А ви знате да иако неко, супротно етичким стандардима и принципима, на силу када се онесвести, или не знам како наметне вештачко храњење, не може се издржати више од 70 или 80 дана. Па нека размишљају хоће ли да буду људи.

У саопштењу Трибунала било је још безобразлука и безобзирности, али да коментаришемо писаније убица не пада нам на памет. Позивамо све грађане Србије и Београда да сутра дођу на миран протест испред америчке амбасаде у Кнеза Милоша 53, у Београду. Позивамо све грађане да нашим достојанством, да нашим поносом, да нашом одговорношћу покажемо колико смо разумнији од убица из Хашког трибунала и да нашим бројем и нашим порукама по-

могнемо и Војиславу Шешелу и, рекао бих, свим људима који на такав начин осећају неправду, и америчких обавештајних служби и различитих међународних организација под њиховом контролом. Ми ћемо, разуме се, организовати и припремити све мере обезбеђења, не сме ни један једини камен да буде бачен било где, ни један једини инцидент не сме да се догоди зато што се ми разликујемо од њих. Наравно, и од ових лажова из Трибунала, Б92 и осталих.”

Само лекари од поверења

Генерални секретар српских радикала пренео је Шешелу поруку:

„Војислав Шешел се јавио због лажних информација и због тога што су јуче рекли да је долазио француски лекар којег је Војислав Шешел одбио. Јесте, то је онај лекар који је рекао да ништа лоше није било у случају Слободана Милошевића. Безмало је сам крив што су га убили. Војислав Шешел је рекао да би примио једну независну лекарску комисију коју би чинили проф. др Момчило Бабић, један лекар из Француске, један од најистакнутијих кардиолога из Русије, који би само дали информацију о његовом здравственом стању, који га не би ни на који начин лечили или пружили неку врсту помоћи, али би се прекинуле лажи Хашког трибунала. Видећемо како и да ли ће то бити омогућено у наредном периоду.

Још једанпут позивамо све грађане Србије да дођу на сутрашњи скуп, да својом масовношћу покажемо да неправди има краја и да неправда не може преко њихових лажовизија да добије зелено светло у народу. То је наша обавеза и због Војислава Шешела и због будућности Србије и због будућности наше деце.”

Хаг – црна рупа људских права

О суштини људских права и где су све погажена у случају Шешел говорио је адвокат Драгољуб Томашевић:

„Поштоване даме и господо, ја бих на почетку мог излагања на овој конференцији за штампу подсетио све вас, нашу актуелну власт и светску јавност, шта је то људско право. Људско право је нешто чега нико и нигде не може бити лишен, а да притом правда не буде тешко окрњена. Постоје извесни поступци који никада нису допуштени, извесне слободе које се никада не смеју окрњити, изневерити. Нажалост, данас је Хаг црна рупа људских права са трагичним исходом за све Србе, а посебно за оне најбоље, међу којима се налази и проф. др Војислав Шешел, а знамо, примера ради, како је прошао председник Милошевић управо од стране Хага који није поштовао људска права.

Подсетио бих, мада је то већ више пута речено, али да се подсетимо, проф. др Војиславу Шешелу су угрожена основна грађанска права, а на неки начин и политичка права, с обзиром на све оне поступке који су до сада према њему примењени. Морам да подсетим поново да је генерални секретар Уједињених нација, приликом конституисања тог лажног суда, у свом извештају, из маја 1993. године, једноставно утемељио та основна права, темељећи их на међународном фактору о грађанским и политичким правима у члану 14, где је предвиђено право да се човек брани сам, право да има своје саветнике и браниоце и низ других права која су предвиђена. Можемо ли сада рећи, након четири године, након, слободан сам рећи, произвољног хапшења, а и ту је та слобода да се неко не може произвољно хапсити, да ли је правично суђење према проф. др Војиславу Шешелу. Није. Не само да није правично, не само да је паушално, него се једноставно ускраћују сва основна елементарна људска права, па се услед свих тих злоупотреба једноставно може рећи

да Хашки трибунал примењује један специфични вид тортуре и нехуманог понашања према проф. др Војиславу Шешелу. Ако смо се, као утемељивач Уједињених нација од 1948. године, када је усвојена универзална декларација, залагали све време да поштујемо људска права, где су сада те међународне организације и овај квази-суд који је прихватио сва та начела да их поштује. Да ли је то самопрокламовано начело, или начело које важи за све. Сви грађани, сви људи, без обзира на боју, расу, пол, верску опредељеност, једнаки су у свим тим међународним правима, и тај корпус међународних права је свима допуштен.”

Селективна правда

Томашевић је оптужио надлежне инстанце Европе да гледају кроз прсте проамеричком трибуналу:

„Да ли свет, сада овакав какав јесте, примењује неку врсту селективне правде? Сигурно да је примењује, па се неким људима, који су борци у својим земљама, не дозвољава да се бране на начин онако како је то утемељено међународним правом. Морам да вас подсетим да је један принцип ефикасног и ажурног вођења поступка основни постулат Савета Европе, и зато постоји Комитет министара Савета Европе који је усвојио посебну препоруку о независности, ефикасности и улози судија. Број те препоруке је Р94/12.

Управо се сада одвијају одређени поступци ако одређене институције не поштују овај принцип ефикасности. Проф. др Војислав Шешел не тражи ништа од онога што му по међународном праву не припада. Зато сам подсетио, и тиме ћу завршити, да се, уколико се прекрше ова права, злоупотребава на крају крајева, и сама правда. Ја вас молим да заједно пренесете ове основне постулате међународног права на којима треба да почива читав један правни поредак, за све људе."

Митинг патриота потпуно безбедан

Новинаре је занимало колико народа очекују радикали на протестном окупљању?

Вучић је одговорио:

„Ми смо предузели све мере да то организујемо на најбољи могући начин. У договорима смо са полицијом, разговарамо са њима, дакле, пуна је сарадња са полицијским органима, све друге техничке услове смо такође испунили. Наше обезбеђење ће бити веома бројно и мислим да ће достићи чак цифру од 1.000, да ће бити 1.000 људи само у обезбеђењу. Ја мислим да вам то довољно говори како и колико смо се припремили. Дакле, ми не смемо ништа да препустимо случају, ми нисмо дивљаци као ова банда из ДОС-а, ми нећемо да спаљујемо ни Скупштину, ни Телевизију Србије, ми хоћемо на миран начин да се изборимо за правду и живот Војислава Шешела, и да онима који финансирају Хашки трибунал, који су најодговорнији за то, укажемо шта је то што данас чинимо. Ја сам вам рекао, никада такве мере опреза нисмо предузели као што смо то сада учинили, посебно што знамо да ту може да буде разних врста превараната, убачених људи са стране који могу да покушају да изазову било шта, али биће веома брзо елиминисани. Ја не бих да се бавим спекулацијама, али мислим да дуго у Београду толики митинг нисте видели ни на једним изборима. Из целе Србије. Војислав Шешел је председник највеће странке у Србији, али ту неће доћи само радикали, ту ће доћи и сви други грађани, сви људи који желе право, правду, који желе да поштују истину, који желе да сачувају оно мало српског достојанства, поноса и људскости које нам је остало."

Последице извесне, здравље начето

Др Паја Момчилов је одговорио на питање о последицама досадашњег штрајка глађу на здравље Војислава Шешела:

„Нажалост, ја нећу моћи да дам прецизан одговор на ваше питање. Ви питате уколико би у овом моменту прекинуо штрајк господин Војислав Шешел, које би биле последице по његово здравље. Немогуће је дати одговор из два разлога. Први, зато што није начињен на почетку самог штрајка детаљан здравствени преглед господина Војислава Шешела, где би се констатовало стање његових виталних органа и система. Позната је чињеница да господин Војислав Шешел дужи низ година болује од повишеног притиска, да је имао у прошлости проблема са бубрезима, да болује од астме, да је имао две операције на кичменом стубу. Значи, немамо тај први налаз који би могао да говори одакле смо кренули. Али, оно што сасвим сигурно знамо, околико штрајковање глађу сигурно је нарушило додатно његовог организам и његове виталне органе. Оно што сигурно знамо, погоршано је стање бубрежне функције господина Војислава Шешела. Он у овом тренутку, то је за штрајк глађу познато, губи осећај жеђи, а он узима искључиво воду, не текућине како подло још и дан-данас говоре у Хашком трибуналу. Он је на превару одведен у такозвану болничку притворску једини-

цу, а њему је место, одмах да кажемо, уколико се преводи на болничко лечење, у цивилној болници, и треба знати да по европским конвенцијама и поступцима према притвореницима њему следује цивилна здравствена заштита, а никако здравствена заштита плаћеника Хашког трибунала. Према томе, одговор је да и у овом тренутку ако би он прекинуо тај штрајк, било би општењено његово здравље и сигурно је да су додатно нарушени и бубрези, а највероватније и само срце и читав кардиоваскуларни апарат је претрпео одређене последице. Камо среће када би били испуњени услови да Војислав Шешел више не штрајкује. Али, ето, ми смо, нажалост, као што је и господин Вучић рекао, песимисти у том погледу, јер ми знамо вољу и истрајност Војислава Шешела.

Војислав Шешел данас из алтруистичких разлога спроводи штрајк глађу. Он не одбија храну, то је термин који нешто друго значи, он је у штрајку глађу. Његов алтруизам значи да је спреман да се жртвује до крајње границе, да највећу људску светињу, свој живот, положи да би могао да добије оно што му као човеку припада по такозваним људским правима. И то је чињеница. Никакав егоизам не стоји иза овога, то је највише могуће жртвовање и чудно је, ми имамо велику посету на овим конференцијама, да ништа од овога што се каже, а што је релевантно, не пролази. Чудно је да је у земљи Србији данас, у 21. веку, када је један човек заложил свој живот не за себе, него за отаџбину и за будућа поколења, буде шеста по реду вест на државној телевизији. Важнија је вест да се појавило труње у водоводу у Краљеву. Дотле смо ми данас стигли, господо новинари, у таквом ми данас друштву живимо и то је наша реалност. Сутрашњи митинг ће бити митинг патриота, неће то бити митинг Српске радикалне странке, већ митинг Србије која зна за традицију, која зна да цени слободу изнад свега."

Нема тајног замрзнутог рачуна

На питање о наводном Шешелевом захтеву да му се одмрзне рачун у иностранству, Вучић је одговорио:

„Појавила се лаж хашких убица које су ваше колеге са одушевљењем ставиле као најважнију вест, не питајући никога из Српске радикалне странке или тима за одбрану да ли је то истина. Ових седам су једини његови захтеви. То вам говоримо зато што је он то рекао пре десет минута. А можете да мислите како је било човеку који је синоћ видео на дневнику државне телевизије да је његов захтев и за не знам ни ја какве паре. Е, бедници једни из Хашког трибунала, а не знам да ли бих могао да кажем много, много боље за оне који верују убицама из Хашког трибунала па то пуштају као здраво за готово. За те убице из Хашког трибунала та реч убице је минимална и не осликава њихово право стање."

Драгољуб Томашевић је додао:

„Можда би новинари требало да се баве и тиме да Хашки трибунал тражи своје спонзоре, иако их већ има, што значи да ће се такозвани међународни суд, забавити селективним суђењем, уз краве туђе паре, приватне паре, да се таква врста правде задовољава. Наравно, уз аминовање Савета безбедности. Онда можете мислити каква је то карикатура од суда и како доакати том суду када сва та прокламована права он не поштује. То је једно врзино коло, један тамни вилајет коме једном треба доћи крај."

Куд се дела савест?

Упозоравајући новинаре на професионалну етику, Вучић је апеловао:

„Када је човеку живот угрожен размислите мало о његовој деци и о његовој породици пре него што неко објави нечију лаж. Подсетићу вас, Хашки трибунал је седам дана пред Милошевићеву смрт рекао како је Милошевић у супер

стању и како треба да му се настави суђење јер је одлично здравственог стања. Ви, људи, размислите о једној чињеници – сваки дан, сваки нови дан, штрајка глађу Војислава Шешеља због тога што ови бедници не испуњавају његове захтеве драматично му погоршава стање. Свакога дана он избацује све мање штетних материја, коликогод воде да пије, штетне материје се нагомилавају у организму, нападају му све унутрашње органе, нападају све мишиће. На крају иду и на главу, тј. на мозак. Свакога дана. И шта ви предузимате, е нашли сте неку кваку где ћете да кажете нешто подло против радикала. А зашто? Добићете неки поен, смањићете рејтинг Српске радикалне странке. У чему је ствар? Не разумем такве људе. И слушају у правом смислу убице, јер те убице могу сваки од ових захтева да остваре одмах, истог тренутка. Да вам не причам о преварама које сваки дан праве.”

Хашке удурме

Генерални секретар Српске радикалне странке скренуо је пажњу јавности на околност да Хаг наставља психичку тортуру над штрајком глађу изнуреним Војиславом Шешељем:

„Данас се појавило, то вам нисам ни саопштио, да су поново за независног браниоца, погледајте на интернет сајту Трибунала, именовали Ван дер Спула. Па сад имамо сталног браниоца Дејвида Хупера и независног браниоца Ван дер Спула. Они, дакле, терају инат, они показују – да, ми хоћемо да те убијемо и што бруталније хоћемо да те убијемо. Ето, то је политика убица Хашког трибунала.

Са Расимом Љајићем смо једном око техничких ствари разговарали, због тога што је на некоректан начин и непрецизан начин пренео неке ствари око одлука Хашког трибунала, ако се сећате, око тачности. Тада смо му рекли да не говори неистине. Али, нико ништа не да неће да предузме, не да неће да каже, ми смо још тада свима њима рекли, свим државним органима, јуче је то Томислав Николић поручио њима, кажите својим пријатељима у Хашком трибуналу, пошто Карла дел Понте највише воли Војислава Коштуни-

цу и Бориса Тадића, ви као њени најбољи другови и пријатељи, колеге у хапшењу свих могућих, малтретирању свих могућих, реците јој само нека испуне елементарне захтеве човека који то тражи, а то су ти захтеви које сам прочитао од „а” до „ш”. Само нека то испуне, човек ће остати жив. Али, ми знамо да то не можемо да очекујемо од њих”.

Тортура за Шешеља

Др Паја Момчилов је још једном узео реч:

„Данас је потпуно јасно да господина Шешеља током 21 дана његовог штрајка глађу додатно муче, да је изложен тортури, психички га муче и малтретирају овим беспримерним подвалама. Шта је циљ Хашког трибунала нама је јасно. Са медицинске тачке гледишта ћу вам опет казати једну ствар. Њему је тамо изгледа донета смртна пресуда. Војислав Шешељ не сме да се појави у судском процесу и да се сам брани. Може да буде мртав, па да не буде процеса, што је лоша варијанта за Хашки трибунал, или да се доведе у такво ментално и психичко стање, да не буде у стању да се брани, а онда они да глуме процес са овим такозваним браниоцима. Наш народ је рекао, када смо имали турско доба, кадија те тужи, кадија ти суди. У тоталитарном систему је то био принцип. Хашки суд је донео ново: кадија те тужи, кадија те брани, кадија ти суди. Према томе, када су га на превару одвели у такозвану болницу, импровизовану, крше му додатно и етичке норме лекарске професије и права, и када су назначили синоћ да ће га лечити на силу, што не може да се уради по лекарском етичком кодексу земље у којој се налази и Европе у коју се тобоже иде, ми смо одмах посумњали да желе да га под фирмом лечења убију. Лечили су они и Слободана Милошевића и знамо исход њихових лекара и лекарских подухвата. У Притворској јединици су умирални људи од инфаркт којима није указана никаква медицинска помоћ. Према томе, нама лекарима је потпуно јасна њихова медицинска нега и заштита и ми тим лекарима не верујемо. Ти лекари су обични послушници једне монструозне машинерије која превазилази и оно што је нацизам дао. Да вас подсетим, нацисти су притворенике које су осудили на смрт пре егзекуције доводили у перфектно физичко стање. Ако су били болесни излечили бих их и онда су са њима завршавали на достојанствен, под знацима навода, начин. Хашки трибунал, монструозна творевина, чини грозоте много веће.”

Искључиво тим од поверења

Новинари су питали да ли би Шешељ прихватио лекарску комисију и коју. Вучић је пренео:

„Која би установила у каквом се здравственом стању налази. Не знамо да ли је Хаг расположен да то дозволи, али ми очекујемо потврду само још једног лекара, једног од најпознатијих светских лекара из Русије, очекујемо управо у овим тренуцима, и ми бисмо одмах ишли са тим. Дакле, најбрже могуће, јер је нама стало да у најхитнијем могућем времену сазнамо праву информацију и да знамо какво је право стање Војислава Шешеља. Разговори су у току. Један од најпознатијих светских кардиолога, ви већ наслуђујете ко је у питању, неко ко сигурно није под утицајем Хашког трибунала, под утицајем НАТО-а, а и ове домаће фукаре.

Још једанпут користим прилику да позовем све људе да се наоружају стрпљењем, пажњом и бригом за будућност Србије, будућност своје деце, и да дођу на сутрашњи митинг да бисмо показали како на миран начин, цивилизованим протестом можемо да победимо убице и нецивилизоване људе.”

Одсудна битка

за основна људска права

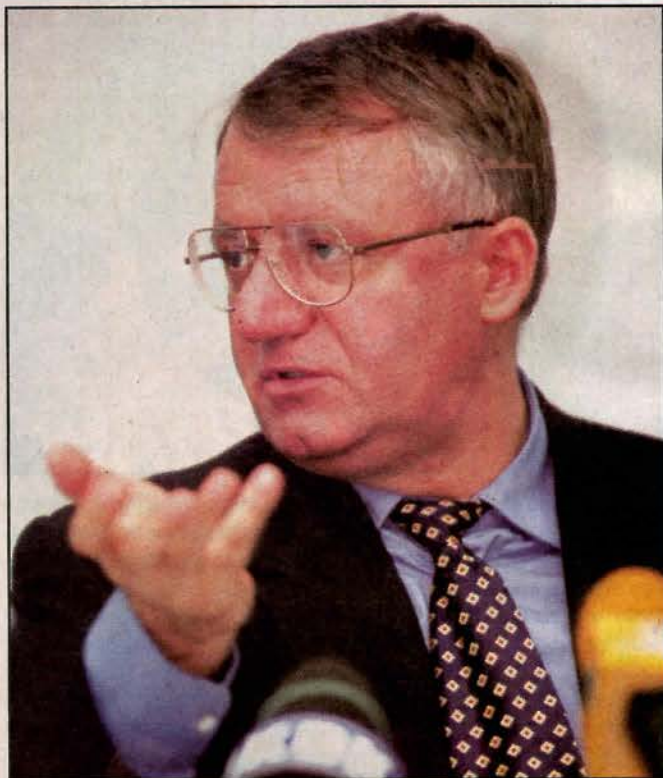
Пише: Борис Алексић

Трибунал у Хагу наставља са убијањем професора Војислава Шешеља! У том циљу његови представници на Гебелсовски начин покушавају да оправдају себе и нађу упориште за свој злочин у међународном праву. Међутим, као што ћемо видети, међународне конвенције очигледно стоје на страни председника Српске радикалне странке и јасно забрањују поступке које МКСЈ (Међународни кривични суд за бившу Југославију) примењује против Војислава Шешеља карактеришући их као тортуру (мучење и нечовечно поступање).

Војислав Шешељ је насилно, против своје воље, 29. новембра пребачен у холандску затворску болницу. Будући да због штрајка глађу не може ни да устане из кревета, он се том чину супротставио онако како је једино и могао – вербално, упозоравајући помахнитале службенике МКСЈ да својим поступцима крше његова људска права. Трибунал у Хагу се следећег дана огласио саопштењем којим је покушао да оправда своје поступке. Упадљиво је да аутор овог текста, као мантру, стално понавља како Трибунал жели да заштити људска права Војислава Шешеља и како су представници овог привременог суда наводно забринути за здравствено стање председника СРС. Овај мантризам је неопходан јер су и сами функционери Трибунала схватили да им све мање људи у свету верује, тј. да већини мисли да су у најмању руку неспособни. Да су наводи у њиховом саопштењу лажни може се лако утврдити кроз чињеницу да руководство МКСЈ, инспирисано од стране људи који су 1999. године прекршили Повељу УН и извршили агресију на СРЈ, не поштује чак ни она права која су гарантована највишим актима самог Трибунала. Слободану Милошевићу је тако било омогућено да се брани сам док се то право ускраћује Војиславу Шешељу, иако је правом Европске уније и правом САД бранилац одређен као оруђе у рукама опгуженог које он може, али не мора да употреби.

У поменутом саопштењу МКСЈ, наводи се да су надлежни у овом привременом суду упутили свог лекара да прегледа Војислава Шешеља, али да је он одбио преглед, те да сужањ одбија да му било који холандски доктор пружи било какву негу, или услугу. Ова подла лаж указује на сужени маневарски простор институције чији је једини циљ да озакони геноцид над српским народом. Наиме, председник СРС одбија било какву здравствену негу, било ког лекара на свету док се не заштите његова људска права. Значи, истакнимо још једном, суштина његовог штрајка је борба против кршења основних људских права од стране Трибунала у Хагу.

Аутор саопштења МКСЈ даље упућује на то како су они обавестили српске власти и Међународни комитет црвеног крста (МКЦК) о ситуацији и позвали их да посете привремени суд. Најпре истакнимо, нешто што и врашци на грани знају, а то је да МКЦК није потребан никакав позив да би посетио неки затвор, притворску јединицу, или место где се налазе затвореници. Они то могу да учине када год желе, поступајући по важећим међународним конвенцијама. Поента је управо у томе да када нико не очекује њихову посе-

ту забележе услове у којима су сужњи. Када су у питању власти у Србији, Трибунал их је већ ангажовао као тројанског коња који треба да заштити њихову угрожену позицију у међународној јавности. То се нарочито види из изјава Расима Љајића, Радослава Стојановића и Вука Драшковића који на сваки могући начин покушавају да скрену пажњу са јединог правог циља Шешељевог штрајка, тј. са заштите његових људских права које Трибунал крши. Пребацавање у Београд или било где другде неће решити тај проблем, а председник СРС који је добровољно отишао у Хаг неће одустати од својих захтева. Љајић, Стојановић и Драшковић којима су уста пуна приче о људским правима у Србији, када је у питању Трибунал у Хагу ову тему уопште не помињу.

У следећем пасусу саопштења Трибунала, Гебелсовски метод узима маха. Веровали или не, представници МКСЈ тврде да професор Шешељ има више захтева од којих су неки познати, а други нису! Ово би могао да буде случај једино уколико надлежни у МКСЈ не знају да читају, или уколико читају само део оног што је написано. Први човек СРС је јасно дефинисао својих седам захтева, чак су могли да их пронађу и на званичном сајту странке на адреси www.srs.org.yu. Са својим захтевима он је упознао и МКСЈ.

Тако, на пример седми захтев подразумева поништавање свих претпретресних радњи од 10. новембра 2006. године и надаље, а затим и поништавање свих претресних радњи од 27. новембра 2006. године, и у складу са тим суђење које ће почети испочетка. Захтев је логичка последица кршења људских права јер су поменуте радње спроведене док је тра-

јао штрајк глађу. Он баца јасно светло на Трибунал који је, користећи Шешелев штрајк глађу, подмукло наставио да слаби његову одбрану обезбеђујући привилеговану позицију за Тужилаштво. Уместо да размотри захтеве професора Војислава Шешела они су пожурили да његова права додатно сузе. Ниједан писани одговор на његове захтеве му нису упутили! То је уједно и јасан доказ да представницима тог привременог суда није стало ни до људских права, ни до здравља првог човека радикала, иако се у саопштењу безуспешно труде да докажу супротно. Уосталом, представници МКСЈ су на почетку штрајка глађу изјављивали цинично како уопште не знају да је професор Шешел започео са таквим видом протеста, иако је сва светска штампа о томе писала.

Нова лаж Трибунала у Хагу је да Војислав Шешел не жели да прими документацију на „БХС“ језику (ово је општи назив за језик којим се говори на просторима Србије, РС, Федерације БиХ, окупирани РСК и Хрватске, а који користе чиновници Трибунала који су тим изумом, поред правника и историчара, постали и филолози). Истина је да председник СРС не одбија материјал на „БХС“ (који је суштински гледано вулгаризовани српски језик) већ одбија документа на страним језицима. Трибунал му, иначе, материјал редовно доставља на енглеском језику. И овде конвенције ЕУ стоје на страни професора Шешела.

Цинизам и манипулације Трибунала у Хагу виде се и у саопштењу судског већа поводом одлагања почетка суђења. У њему се, као разлог одлагања, наводи „немогућност Војислава Шешела да издаје инструкције свом судски постављеном браниоцу“. Више него цинизам и манипулација ова изјава је потпуни идиотизам јер је сваком јасно и познато да је први човек радикала од почетка одбијао било какав контакт са наметнутим браниоцем, који је на то место постављен супротно релевантним правилима Трибунала, ЕУ, као и адвокатских комора Холандије, Енглеске и Велса. Ово значи да никад није ни могао да му изда инструкције. На овај начин су судије Трибунала у Хагу признали да су од почетка кршили права професора Шешела, јер адвокат не сме да поступа без инструкција.

Будући да на крају саопштења Трибунала у Хагу о штрајку Војислава Шешела стоји да се они на сваки могући начин труде да заштите његова људска права, најпре ћемо се подсетити како су она дефинисана у међународном праву и праву европских земаља. Акцент стављамо овај пут на право ЕУ.

Европска конвенција о људским правима (eng. European Convention on Human Rights, fr. la Convention europeenne des

Droits de l'Homme) је правни акт Савета Европе о заштити слобода и права, донесен у Риму 4. новембра 1950. године. Првобитна верзија је састављена на енглеском и француском језику, а објављена је под називом Конвенција за заштиту људских права и основних слобода. Ступила је на снагу 3. септембра 1953. године. Прве потписнице Конвенције биле су следеће државе: Белгија, Данска, Француска, Немачка, Ирска, Италија, Исланд, Луксембург, Холандија, Норвешка, Турска и Велика Британија.

Конвенцију је до 2004. године потписало 46 земаља. Потписивање је означило прихватање обавезе поштовања права и слобода, као и признавање надлежности Европског суда за људска права. Текст је званично преведен и објављен на 30 језика, а ратификација је извршена у свим државама Савета Европе.

Конвенцијом је у европским државама потписницама успостављена јединствена заштита људских права и индивидуалних политичких слобода које, уз владавину права, а према оснивачком акту Савета Европе, чине темељ истинске демократије (Преамбула Статута Савета Европе, ст. 3. Ови подаци су доступни на званичном сајту Савета Европе.).

Конвенција има и више протокола. Протоколима **1, 4, 6, 7, 12 и 13**, унапређена је заштита права и слобода гарантованих првобитним актом из 1950. године. Посебан значај има Протокол **11**, којим је 1998. године установљен стални – Европски суд за људска права. Од тада појединци – грађани могу да туже државе потписнице због кршења људских права. И наши грађани, недавно, имају ту могућност.

Конвенција одређује садржај права и слобода, и за случај кршења обезбеђује међународну заштиту. Поступак се води пред Европским судом за људска права, чије је седиште у Стразбуру у Француској. Спорови се покрећу индивидуалним или међудржавним представкама. Индивидуалну представку подноси појединци, групе лица или невладине организације (НВО). Формулари су доступни на званичном сајту суда. Међудржавним представкама покрећу се међусобни, међународни спорови држава чланица Савета Европе у случају повреде обавеза преузетих прихватањем Конвенције.

Држава која поднесе захтев за пријем у чланство Савета Европе дужна је да усагласи национално законодавство са Конвенцијом како би се отклониле могућности повреде људских права, а држава чланица против које је донета правноснажна пресуда обавезна је да поступи у складу са одлуком. Посебно је интересантно да су у Немачкој, услед предугог трајања притвора, измењене одредбе кривичног поступ-

Седам захтева др Војислава Шешела

1. Укидање рестриктивних мера дискриминаторног карактера у погледу посете Јадранке Шешел, које су заведене на основу лажних сумњичења од стране Тужилаштва Хашког трибунала.
2. Регистравање правних саветника др Војислава Шешела и нормализовање услова за припрему одбране.
3. Достављање судских, тужбачких, докумената искључиво на папиру и на српском језику.
4. Наметнути бранилац у приправности Дејвид Хупер и његов помоћник Андреас О'Ши морају да се одстране из предмета др Војислава Шешела. Истовремено, Трибунал мора да укине одлуку о именовању бранилаца у приправности, јер за њу не постоји упориште ни у Статуту, ни у Правилнику о поступку и доказима.
5. Да се у целости промени састав Претресног већа, односно да се из предмета против проф. др Војислава Шешела изузму и одстране судије: Алфонс Ори, Патрик Робинсон и Франк Хопфел, јер су монструозно, у одсуству проф. др Војислава Шешела, дванаестог дана штрајка глађу, одржали Статусну конференцију 22. новембра 2006. године и донели велики број незаконитих одлука којима се крше основна процесна права проф. др Војислава Шешела.
6. Да се Упутство председника МКСЈ о дужини поднесака и захтева и обавези бројања речи не примењује као општеобавезујући правни акт којим се незаконито ограничавају процесна права оптужених гарантована Статутом и Правилником о поступку и доказима.
7. Да се пониште све претпретресне радње од 10. новембра 2006. године и надаље, да се пониште све претресне радње од 27. новембра 2006. године, а да по испуњењу свих захтева проф. др Војислава Шешела суђење почне од почетка.

Др Шешел: „Одбијам лечење и вештачко храњење!”

Одлука проф. др Војислава Шешела да одбија лечење и вештачко храњење током штрајка глађу, преда-та је, 27. новембра, Секретаријату за председника Хашког трибунала, Претресном већу I и Секретаријату Трибунала, као и министарствима здравља и правде Холандије.

„Позивајући се на члан 5 Токијске декларације WMA (173. седница савета – мај 2006), којим се налаже лекари-ма да ни под којим условима не могу учествовати и подржавати мучење и нехумано понашање према при-твореницима, а тиме се забрањује и насилно храњење штрајкача глађу, и позивајући се на члан 3 Малтешке декларације WMA (октобар 2006), који изричито забрањује да се над штрајкачем глађу насилно примењује било који медицински третман који штрајкач одбија, ја проф. др Војислав Шешел овим путем:

– при чистој и очуваној свести, без било каквих психичких и менталних поремећаја, у стању непостојања меланхолије, депресије, анорексије, немотивисан и без намере да извршим самоубиство и немотивисан рели-гиозним разлозима,

– изјављујем да сам свесно, ради остварења својих захтева, ступио у штрајк глађу, да немам намеру да пре-кидам штрајк глађу, те да сам у том смислу слободно и свесно донео следећу одлуку:

1. да одбијам било који вид медицинског третмана током штрајка глађу и да забрањујем евентуалне поку-шаје насилне вештачке исхране,
2. када дођем у стање губитка свести изричито забрањујем да се нада мном спроводе било које мере реани-мације и вештачке исхране,
3. одбијам било какав контакт са здравственим радницима које је одредио МКСЈ у циљу испитивања и лечења,
4. посебно забрањујем лекарима које је одредио МКСЈ да ми приступе када изгубим свест,
5. забрањујем да ме водите у било коју холандску болницу, а ако се то насилно уради када останем без све-сти, такође забрањујем да се нада мном спроводе било какве мере лечења, реанимације или вештачког храњења,
6. у случају моје смрти изричито забрањујем да се врши обдукција над мојим телом.”

Проф. др Војислав Шешел

ка. Ово је још један доказ да Трибунал у Хагу крши европ-ске стандарде у заштити основних људских права, јер Воји-слава Шешела држи 4 године у притвору..

По важећим правилима, Комитет министара Савета Евро-пе има право надзора над извршењем судских пресуда. Но-ви Протокол 14 предвиђа могућност покретања судског по-ступка против државе која не извршава одлуке Европског суда за људска права.

Конвенција се дакле састоји из преамбуле, основног тек-ста и 14 протокола.

У Преамбули је истакнуто да је основ Конвенције Уни-верзална декларација о људским правима, коју је Генерална скупштина Уједињених нација донела 10. децембра 1948. го-дине. Реч је о једном од основних докумената којим је утвр-ђен међународни поредак након стравичног Другог свет-ског рата, са образложењем да се такав или сличан сукоб више никад не догоди.

Члан 1 утврђује обавезу свих држава потписница да по-штују права и слободе које гарантује Конвенција. Ако се прекрши обавеза и дође до кршења људских права, предви-ђена је међународна судска заштита.

Први део Конвенције (чл. 2 - 18) садржи основна права и слободе, други (чл. 19 - 51), уређује функционисање Европ-ског суда за људска права, а трећи (чл. 51 - 59) регулише про-цедурална питања и надлежност у вези са потписивањем, ратификовањем, тумачењем, предметним, територијалним и временским важењем саме Конвенције.

Протоколи су правна правила којима се врше измене и допуне основног текста Конвенције. По ступању на правну снагу, постају правно обавезујући делови Конвенције, а до-носе их и ратификују потписнице Конвенције и чланице Са-вета Европе.

Према Конвенцији основна и гарантована права и слобо-де су:

- право на живот (чл. 2)
- забрана мучења, нечовечног и понижавајућег поступања (чл. 3)

- забрана ропства и принудног рада (чл. 4)
- право на слободу и сигурност (чл. 5)
- право на правично суђење (чл. 6)
- кажњавање само на основу закона (чл. 7)
- право на поштовање приватног и породичног живота (чл. 8)
- слобода мисли, савести и вероисповести (чл. 9)
- слобода изражавања (чл. 10)
- слобода окупљања и удруживања (чл. 11)
- право на склапање брака (чл. 12)
- право на делотворни правни лек (чл. 13)
- забрана дискриминације (чл. 14)
- Затим према Протоколу 1:
- право на мирно уживање имовине (чл. 1)
- право на образовање (чл. 2)
- право на слободне изборе (чл. 3)
- Протокол нису ратификовале две европске државе, Швај-царска и Монако.

Према Протоколу 4:

- забрана дужничког ропства (чл. 1)
- слобода кретања (чл. 2)
- забрана протеривања сопствених држављана (чл. 3)
- забрана колективног протеривања странаца (чл. 4)
- Ратификацију нису извршиле Шпанија, Турска и Велика Британија.

Протокол 6 забрањује изрицање и извршавања смртне казне (чл. 1)

Русија је једина потписница Конвенције која није рати-фиковала Протокол.

Протокол 7 гарантује:

- заштиту у поступку протеривања странаца (чл. 1)
- право на жалбу у кривичним стварима (чл. 2)
- право на награду за погрешну осуду (чл. 3)
- право не бити суђен или кажњен два пута у истој правној ствари (чл. 4)
- једнакост супружника (чл. 5)
- Белгија, Немачка, Холандија, Турска и Шпанија нису ра-тификовале Протокол.

Протоколом 12 се установљава: општа забрана дискриминације (чл. 1)

Протоколом 13 се уводи апсолутна забрана смртне казне (чл. 1)

Већ на први поглед се може јасно уочити да Трибунал у Хагу својим поступцима према притвореницима, а нарочито према Војиславу Шешељу крши основна људска права гарантована овом европском конвенцијом.

Наиме, у члану 6 Конвенције се гарантује право на правично суђење. Тачком 2 се утврђује презумпција невиности, док се у тачки 3 набрајају основна, минимална права која има сваки оптужени. Та права су следећа: под а. Да буде правилно информисан на језику који разуме, под б. Да има довољно времена, средстава и услова да припреми своју одбрану, под ц. Да се брани лично, или преко браниоца по сопственом избору, под д. Да испита све сведоке који сведоче против њега и да под равноправним условима позове и испита сведоке који сведоче у његову корист, под е. Да има бесплатну помоћ преводиоца уколико не разуме језик који се користи као службени пред судом.

Трибунал у Хагу, дакле, крши члан 6 Конвенције. Његови службеници, тужиоци, и судије затрпавају Војислава Шешеља материјалом на енглеском језику који он не разуме. Они му, такође, онемогућавају примерену одбрану и нарушавају принцип „једнакости оружја” који важи за две супротстављене стране пред судом.

Наметањем адвоката супротно вољи професора Шешеља, Трибунал у Хагу видно крши право оптуженог да се брани сам гарантовано Европском конвенцијом о људским правима. Наметањем адвоката Трибунал, такође, онемогућава професора Шешеља да испитује сведоке и да позове друге сведоке у своју одбрану. Ово тим пре што он нема нимало поверења у на силу постављеног браниоца. Дobar пример је суђење Момчилу Крајишнику пред МКСЈ када је он удаљен из суднице након што је тражио да додатно испита сведока. Након тога је изолован под образложењем да наводно омета суђење.

Члан 3 Конвенције забрањује мучење тј. нехумано и понижавајуће понашање као и кажњавање оптуженог. Трибунал у Хагу, јасно је, крши и овај члан, будући да судско веће испуњава све жеље Тужилаштва, да реагује као продужена

рука Тужилаштва и на захтев тужилаца ограничава, или укида гарантована права професору Шешељу. Јасно је да такво поступање има карактер понижавајућег. Они често забрањују посете Јадранке Шешељ својом супругу, а и када их ретко кад дозволе оне се одвијају под сталним видео и аудио надзором. Поред свега тога, први човек СРС често завршава у строгој изолацији. Дobar пример је и први дан када је професор Шешељ пребачен у затворску болницу. Службеници Трибунала у Хагу му нису дозвољавали да се јави у Београд. Так када је одбио да узима воду, како би одбранио своје право на контакт са породицом и својим сарадницима, донесен му је телефон. Ово је још један доказ да је Трибунал одговоран за стање у којем се Војислав Шешељ налази.

Управо због оваквог поступања је формиран Европски комитет за спречавање мучења и нечовечног поступања и кажњавања (енг. СРТ). Комитет је установљен на основу Европске конвенције о спречавању мучења и нечовечних или понижавајућих казни и поступака.

У свом акту Стандарди СРТ, у којем су извештаји овог тела, у глави III Здравствене услуге у затворима, истиче се да је неопходан пристанак затвореника – пацијента да би му се пружила лекарска помоћ: „Сваки пацијент способан да просуђује је слободан да одбије лечење или било коју другу здравствену интервенцију”.

Исто се утврђује Токијском декларацијом Светске медицинске асоцијације WМА.

Напоменимо још да се чланом 10 Европске конвенције о људским правима гарантује слобода изражавања. У случају професора Војислава Шешеља овај члан се крши најпре бесмисленим оптужбама за вербални деликт, а затим и одузимањем права сужњу да се сам брани. Судском већу није било довољно што његов председник у било ком моменту може да искључи микрофон оптуженом, већ су да би ућуткали председника СРС изrekli меру која га онемогућава да се сам брани, испитује сведоке и износи своје мишљење и ставове.

Дакле, на основу наведеног није тешко закључити да је МКСЈ искључиво одговоран за тешко стање у којем се налази професор Шешељ, а у које су га доносиоци одлука у том привременом суду довели кршећи његова основна људска права.

Хашке главешине

Конференција за новинаре Српске радикалне странке
одржана 4. децембра 2006. године

Шешелу дугујемо победу у Оџацима

Александр Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке упознао је новинаре са припремама тима лекара за пут у Шевенинген. На конференцији за штампу опстанком на референдумима за њихов опозив као општинских одборника у скупштинама општина Оџаци и Беочин обрадовали су председника у Хагу и сву патриотску јавност Милан Ђук и Зоран Тешић. О детаљима везаним за Хаг: путовању лекара, одласку Расима Љајића код председника Суда и поруци амбасадора Радета Стојановића од Вука Драшковића, Вучић се изјаснио следећим речима:

„Двадесет и четврти дан је штрајка глађу председника Српских радикала др Војислава Шешелја. Његово здравствено стање је све лошије, он се лично осећа све слабије, смршао је двадесет килограма, изгубио је двадесет килограма, очекује се да сутра прими проф. др Момчила Бабића, др Патрику Бароа и др Андреја Харкина, тројицу лекара у својој ћелији у Хашком трибуналу. Они неће да га лече већ ће дати информацију о здравственом стању председника Шешелја.

Истовремено, Војислав Шешел ни по цену живота неће примити у посету Расима Љајића, јер нема шта са њим о било чему да разговара нити било кога другог ко на такав начин води покварену политику. Знате, чим уђете на листу Демократске странке квалификовали сте се за највећег покварењака, тако да је и Расим Љајић очигледно прошао ту врсту теста. Истовремено, могли сте да чујете људе са листе Демократске странке Борис Тадић и да уочимо и данас и јуче, у њиховим изјавама, како неко тобоже тера Војислава Шешелја да наставља штрајк глађу, а они су ето забринути па га они моле да прекине штрајк глађу. Ту предњачи теле-

визијска станица Б92, али то је њихов посао и ми смо на то навикли. Али, ту су и неки други, попут агенције Бета, која намерно неће да каже да он штрајкује глађу него користи термини Хашког трибунала да он одбија храну. Те агенције финансирају исти они који финансирају и Хашки трибунал па морају такве термине да користе. У сваком случају, понашање представника државне власти, и Војислава Коштунице и Расима Љајића, не заслужује никакав други коментар сем презира, презира због чињенице да четири године ћуте о захтевима Војислава Шешелја. Није ствар у томе да ли ће Војислав Шешел да прекине штрајк глађу, јер ће га он прекинути истог тренутка, значи за пет минута, уколико му испуне основне људске, цивилизацијске захтеве. Не тражи Војислав Шешел да има џем од кајсија за доручак и џем од шљива за вечеру. Војислав Шешел тражи да се брани сам, и да му се испуне основни услови за живот, ништа више од тога. Постоји оних седам захтева о којима сам већ говорио, и на памет ми не пада да демантујем покварењаке из Демократске странке, и из појединих медија, који причају о не знам каквим новим измењеним захтевима или било чему другом.”

Радикали опстали у Беочину и Оџацима – победе за Шешелја

Вучић се позабавио и осталим политички важним актуелностима за Српску радикалну странку:

„Истовремено, имам обавезу да вас информишем, пошто медији о томе ћуте, иако су до сада редовно извештавали кад год би негде побеђивали или ови жути покварењаци, или ови из Владе Србије, да су јуче одржана два референдума за опозив одборника, у Оџацима и Беочину. У обе општине су одборници српски радикали Милан Ђук и Зоран Тешић. Демократска странка је покренула референдум за њихов опозив и изгубила заједно са свим својим савезницима из Владе Србије. У обе општине, и у Оџацима и у Беочину, убедљиво су победили кандидати Српске радикалне странке. Занимљиво је и значајно да се однос припадника националних мањина драстично променио, да смо у Беочину у словачким насељима однели убедљиву победу, а да је разлика у корист наших политичких противника у Оџацима, у словачким и мађарским насељима, драматичније мања у односу на ону која је била раније. Не треба да вам причам да је у српским насељима победа била убедљиво на страни српских радикала.”

Како су се српски радикали изборили за опстанак сами против свих описао је Милан Ђук из Оџака:

„Драги пријатељи, јучерашњи референдум за мој опозив у општини Оџаци на најбољи могући начин је показао како будућност побеђује прошлост, како имамо снаге и моћи да својим суграђанима, без обзира што су у малој средини, можда је ту и мало теже учествовати у свему томе, можемо да покажемо своје вредности. Најзаслужнији за победу је Воји-

слав Шешел и општина Оџаци је на најбољи могући начин показала своју захвалност и оданост Српској радикалној странци и послала на тај начин поздраве за брз опоравак и да се што пре избори са Хашким трибуналом Војиславу Шешелу. Надам се да ће он истрајати у томе и да ће грађани општине Оџаци за кратко време моћи срећно и задовољно да га дочекају и у својој средини."

Народ није заслепио лажни сјај

Зоран Тешић, одборник из Беочина, испричао је како је протекао референдум за његов опозив:

„Даме и господа, драги пријатељи, пре свега желим да вам се захвалим што сте ми омогућили да се данас обратим овако јавно. Очигледно је да нисмо медијски били пропраћени, а Српска радикална странка је доказала да се побеђује чашћу и поштењем, да се побеђује радом. То су грађани Беочина видели и зато су нам указали поверење да наставимо даље да радимо. Пред нама је будућност, нове инвестиције, нова запошљавања. Имамо стратешког партнера у Беочину „Ла фарж“ француску фабрику цемента, са којима изузетним добро сарађујемо у пројекту бизнис парка, а ускоро нам велике компаније долазе у Беочин. Знајући каква је ситуација са нашим лидером др Војиславом Шешелом, добили смо додатни елан да га обрадујемо са овом победом и сигуран сам да бар данас размишља позитивније него што је било јуче."

Вучић је описао услове у којима су радикали одолели удруженим политичким непријатељима:

„Припадници Демократске странке су дипловима, мерцедесима и аудијима долазили у Беочин и Оџаци, ишли су редовно тамо до плаше грађане. Јуче је Демократска странка показала шта је будућност Србије, посебно борба против сиромаштва. Грађани су могли да виде, нарочито испред сале возила у вредности око тридесет милиона евра, па нека грађани процене како се боре против сиромаштва. Само своја кола да продају биће много мање сиромашних и много мање гладних у овој земљи."

Тадић или Коштуница – исто зло

Новинар Б 92 питао је хоће ли се српски радикали држати савета свога председника да не улазе у коалицију са Тадићем и Коштуницом?

Вучић је одговорио:

„Ми смо на прошлим изборима понудили коалицију Војиславу Коштуници, па смо одбијени иако је већински део нашег народа то желео. ДСС је ушао у коалицију са најгорима у Србији, само да би владали, а после тога су показали како и на који начин желе да се боре против Српске радикалне странке. Данас је потпуно јасно ко је и шта је господин Багзи, ремек дело тајне службе Коштунице владе и председника Тадића. Ми после свих тих ствари, после свега што су урадили против интереса ове земље, да не причам о томе да највећи лопови седе у врху власти, а да су у притвору Јово Ђого и остали хероји, који су носиоци ордена Карађорђевог звезде, инвалиди седамдесет до сто процената, немамо шта са њима да радимо. Са њима отићи ни у какву коалицију нећемо. Порука Српске радикалне странке је – ми ћемо на миран начин водити политику у Србији, покушати да сачувамо територијални интегритет и суверенитет ове земље, да се боримо против корупције и криминала и да гледамо како да развијамо привреду Србије и да модернизујемо нашу земљу. То су политички приоритети Српске радикалне странке. Ми желимо грађанима да кажемо, везано за поруку Војислава Шешела, ако гласате за Војислава Коштуницу као да гласате за Демократску странку, јер они ће по-

кушати, по сваку цену, да направе коалицију. Никакве разлике нема да ли гласате за Бориса Тадића или Палму Марковића, који мало више пара од њих има. При овоме ми је најмање крив Палма Марковић, говорим о Коштуници пре свега. Дакле, Коштуница је свеједно, он гледа како да буде председник Владе и ништа га друго не интересује. Тадић, исто тако, гледа како да искористи Коштуницу, али да он буде председник Владе, шта ту Србија добија? Не добија ништа. Ми се залажемо за радикалне промене, за корените реформе и зато се боримо против Бориса Тадића и против Војислава Коштунице.

Данас смо разговарали са Војиславом, њему послеподне нису дали да се јави у Српску радикалну странку зато што је, како су оно рекли, недеља поподне, нема никога на централи па не могу да пребаце везу. Е више он не може да иде до оних аутомата него мора из кревета да позива, готово да је непокретан једном дневно устане, два три корака направи и опет се врати у кревет."

Свакодневни протести – старт из српске Атине

Репортери Фокс телевизије питали су генералног секретара Српске радикалне странке на који начин ће радикали имплементирати тестамент уколико буду у позицији да одлучују после избора, ако буду у власти? Вучић је одговорио:

„Ја се надам да ми никада нећемо тестамент као тестамент имплементирати, а ја сам вам мало пре о политици Српске радикалне странке говорио.

Мислим да је посебно сада, када нам отимају Косово и Метохију, потпуно јасно, а то је јасно и Борису Тадићу, он само то користи и злоупотребљава у време изборне кампање, да од уласка у Европску унију нема ништа, тако да је бесмислено да причамо о томе. Ако нам узму Косово и Метохију, о чему да причамо са било ким, на било који начин? То је део наше земље део наше територије.

Ми ћемо имати још неколико скупова, гледамо како и шта да учинимо и да знате радимо све директно у договору са нашим председником Војиславом Шешелом. Наши симпатизери би волели да се сваки дан митингује, а то није лако, ни једноставно. Најавићемо у току недеље још скупова, најавићемо их на време. Ми сада морамо много брже да радимо, рекао бих „грозничаво“ да радимо, али на то смо научили. А за све друге најављујем званични почетак изборне кампање Српске радикалне странке. Последњи ћемо крену-

ти, а на циљ ћемо стићи први, то вам обећавамо. Крећемо 15. децембра и као увек, Српска радикална странка ће из Новог Сада почети своју победничку кампању, уколико не буде неких непредвиђених ствари. Та кампања ће трајати све до 18, наш митинг ће бити 16 јануара у хали Арена у Београду. Углавном ћемо имати у затвореним халама митинге. У Спенсу очекујемо свих дванаест хиљада људи, у Арени двадесет до двадесет и пет хиљада. То је после митинга који смо имали у Београду испред Америчке амбасаде, нешто што са лакоћом завршавамо.”

Ни рат ни изолација

Фокс телевизија инсистирала је да Вучић до детаља коментарише тестамент, део који се површно може схватити као курс изолације, што је овај детаљније објаснио:

„Желим одмах да вам кажем неће бити никакве изолације нити је то било ко рекао, ја не видим што сте ви не фокусирани него оптерећени тиме. Нико нити жели, нити мисли да је изолација могућа, нити воли изолацију. Не знам само од кога сте то чули. Ми смо рекли да сарађујемо са свима, а посебно са онима где можемо да извеземо одређену робу, одређене производе и да радимо оно што је у најбољем интересу Србије. А то сте измислили сами, чуо сам данас да је неко рекао „то значи рат са целим светом”. Не значи никакав рат. Ми ћемо мирно да остварујемо наше циљеве, паметном политиком, економским развојем Србије. Али, ми се не одричемо онога што је наше, а увек ћемо мислити да је Бања Лука српска и да је Книн српски, ако нас питате и за Републику Српску или Републику Српску Крајину, сасвим свеједно.”

О средствима којима би се ти циљеви могли постићи, Вучић каже:

„Чекаћемо, није важно колико година. У историјском смислу бићемо веома стрпљиви, али се свога рода, свога народа и своје земље нећемо одрицати. Ја мислим да и ви мислите да су Бања Лука и Требиње српски градови, рачунам да мислите, чудило би ме да не мислите. Мене занима како

ви мислите да неко може да отцепљује Косово и Метохију, а после тога му није јасно како то грађани Бања Луке и Требиња желе да живе заједно са Србијом у истој земљи, коме би то сметало? Наравно, то није могуће због насиља које влада у светској политици, али доћиће до промене констелације снага у свету, вероватно не још годину две или три, али после извесног времена свакако. То је оно на шта рачунамо у историјском смислу, разуме се.”

Шешелј при свести

Вучић није желео да коментарише ниједну изјаву Вука Драшковича. О захтевима Српске радикалне странке одговара:

„Наш захтев постоји да се њему испуне захтеви. За оне који не знају, ја бих желео да кажем у неколико реченица око здравственог стања Војислава Шешелја и око свега што се збива у Хашком трибуалу.

Мозак је орган у човековом организму који последњи страда и он ће бити свестан још извесно време, не бих да процењујем, али тешко да то може да буде дужи од седам или осам дана. Али, оно што је велики проблем то је да му је цео организам страдао и питање је какво је његово стање, али ту нема никаквих компромиса, јер нема компромиса са оним што вам је елементарно право.

Још нешто, ми ћемо тражити, када за то дође време, у Народној скупштини да ни по коју цену наша деца не иду у Авганистан, Ирак итд. јер видимо да је то главни смисао уласка у Партнерство за мир. Нестало им глиених голубова, па сада требају глиени голубови из Србије, да иду да гину за америчке интересе у њиховим окупационим мисијама широм света. Српска деца немају шта да траже ни у Ираку, ни у Авганистану, српска деца треба да уче школе, компјутере и да напредују овде у Србији, да имају посла и да живе неупоредиво боље. У Авганистану и у Ираку немају шта да траже, сем ако те земље једном не буду поново слободне па да иду туристички, а у друге сврхе не долази у обзир. Извињавам се и вама са Фокс телевизије због овог става.”

Сигурно место

Шта се догађа?

С оне стране разума

Пише: Радислав Ђук

Човека без мрље, који би требало да је у фотелији председника Србије а не у тзв. хашком трибуналу – муче на све могуће начине.

Сам Бог зна шта ће се даље догађати.

А у Босни и Херцеговини, по признању Али Хамада, команданта муџахединске јединице током рата у Босни, у овом моменту постоји најмање 800 припадника тзв. беле Ал-каиде, терориста светлог тена, чији је задатак да помогну изградњи мреже ове терористичке организације у Европи. Све то сазнајемо из интервјуа „Шпиглу“ Али Хамада који је још говорио како су муџахедини ратујући у Босни тастерама одсецали главе.

Пријатељи и поштоваоци проф. др Војислава Шешелја бде и не могу да се смире.

О чему ми то говоримо? У шта се то ми мешамо? У своју дужност.

Ко је замутио воду?

Вук и јагње се нађоше на потоку да утоле жеђ, али вук запрети: „Како се усуђујеш да ми мутиш воду коју пијем!“ „Али, господару, па зар не видиш да се ја налазим низводно?“ „Кад ја кажем да мутиш, онда мутиш!“ – урликну вук и – прождра јагње!

Тиме је намирена „правда“.

Неки који подучавају о моралу указују да је „право јачега увек најбоље“.

Да ли баш?

Велики немачки филозоф Имануел Кант је писао: „Две су ствари које ме држе у животу и чине човеком – звездано небо нада мном и морални закони у мени.“ То је ваљда тај Кантов „категорични императив“ који је утолико категоричнији уколико се човек више огреши о њега.

Ноам Чомски каже:

„Заиста ми је жао због стања у којем се налази проф. др Шешелј и надам се да ће се ситуација ускоро променити у корист његових људских права као и права на правично суђење“.

У свету влада један диктат, неки су га назвали Четврти рајх.

„Мислим да је Шешелјева одлука да штрајкује глађу, заправо једини његов начин да се бори“, поручио је Емир Кустирица и притом додао: „...у свету постоје неке ствари које нас обједињују, а то је у овом случају један феномен – зашто је заправо Шешелј у Хагу. То је један феномен који ја никад нисам разумио нити ћу разумјети“. И на крају: „...сам податак да се његово суђење одлаже говори да је врло тешко доћи до доказа за оно за што су га оптужили“.

Да би их се отарасио, Стаљин је своје политичке противнике слао у гулаг у Сибир, а данашња једина сила света у Хаг.

Пошто се догодило перфидно убиство неколико Срба закључно са Слободаном Милошевићем, у Хашком трибуналу Војислав Шешелј одједном постаје нова мета веома чудних напада. Свашта желе да му припишу, а одузимају му право да се брани.

Шешелј је отишао у Хаг да би говорио о нашим милионским страдањима. Наступило је доба да се и он и српски народ очисте од клевета и прогањања.

Шешелј је у Хагу, у име нас, тужилац.

Уз све вести које о Шешелју стижу из Хага, ми бисмо изразили основану претпоставку да у тзв. трибуналу мучењем Шешелја, застрашују српски народ.

Србин Станислав Галић, осуђен на 20 година, улаже жалбу па добија доживотну, а Тужилаштво улаже жалбу на пресуду од 27 година Момчилу Крајишнику: траже и за њега доживотну.

Нађите преко интернета списак предмета пред трибуналом којих има на десетине. Листом Срби, тек по који муслиман или Хрват.

Тиме је намирена „правда“.

Шта је са јавним мњењем?

„Већина лажова успева да превари већину људи у већини прилика“, тврди психолог Пол Екман.

Нека им Бориса, Соње и Наташе

Када је било вероватно да проф. др Војислав Шешелј има све изгледе да постане председник Србије, дижу оптужницу против њега.

Оптужница против Војислава Шешелја писана је овде.

Овде су напаликовали оптужницу Шешелју. Шта Карла дел Понте зна шта се догађало на овим просторима? Па подели смо шта је онај вајни тужилац Џефри Најс знао на суђењу Милошевићу.

На Б92, у „Данасу“, овде-онде, по Соросевим медијима „грудва“ се закотрљала.

Онда су почели да добијају признања од Месића, од Тихића, од овога и онога, да би Соња Бисерко, „сестра“ Наташе Кандић, била кандидована за Нобелову награду за мир!

А војвођански покрајински премијер Бојан Пајтић, Тадићев кадар, рекао:

– Тамо где припадници јачег пола нису смели да ставе прст, храбре жене су стављале своју главу у времену када је на простору бивше Југославије деведесетих година најопасније било радити као мировни активиста.

Да ли Бојан Пајтић, међутим, зна да иза појаве Соње Бисерко отпочетка стоји бивши југословенски министар спољних послова Будимир Лончар, код кога је она била специјални саветник. Кад се распадала она Југославија, Лончар је отишао да лобира за независну државу Хрватску Фрање Туђмана у међународним организацијама, нарочито у Уједињеним нацијама. Као што је лобирао за Туђмана, Лончар сада то ради за Месића. На заседању Генералне скупштине УН, како је известила сплитска „Слободна Далмација“ Месић је затражио да се укине Република Српска. Две недеље пре Месићевог говора, Будимир Лончар је стигао у Њујорк и радио на припреми наступа хрватског председника.

Дакле, бивши шеф Соње Бисерко, утицајан у међународним организацијама, радио је на промоцији Туђмана, Месића и, посебно, свих ових година, на утицају Соње Бисерко, председнице Хелсиншког одбора у Србији.

А Соња је, како се показало, отпочетка била добар материјал...На пример, издавач је књиге „Војна тајна“ која је имала за циљ да се изврне руглу наш војни врх. А таквих и сличних акција Хелсиншког одбора, тј. ње саме, било је јако много.

Соња је све време имала на уму да треба да уради поверени јој задатак, а то значи: с једне стране сатанизовање Срба као народа, а с друге разбијања државне територије Србије.

Да нисмо претерали?

Просудите сами...

Ово су оцене које је о Србима и српској држави јавно износила, било у својим извештајима у име Хелсиншког одбора, било у наступима на страницама листова, по телевизијама или на симпозијумима и трибинама...

Цитирамо Соњу Бисерко:

• Српски национализам своје упориште налазио је у православном религијском национализму и језичком национализму.

• Након Другог светског рата, због истеривања пола милиона Немаца, Срби су у Војводини по први пут постали већинско становништво, и посебно након ратова 1991 -1995. због великог броја избеглица из Хрватске и БиХ.

• Република Српска је наци-творевина под међународним протекторатом, која трули јер није у стању да се одрекне својих великосрпских циљева!

• Идеализирана колективна слика Срба најбоље је приказана у књизи „Књига о Милутину” Данка Поповића која је доживела преко двадесет издања.

• Упркос свим поразима, националисти још истрајавају на свом пројекту, надајући се да ће се међународне околности променити и да ће се уједињење свих српских земаља ипак остварити – упозорава Соња Бисерко, она која је у интервјуу „Слободној Босни” рекла „Срби су народ најгори”.

Соња Бисерко је измакла Нобелова награда. Баш је занимљиво пратити развој ситуације, да ли ће је, можда, претећи Наташа Кандић, директора Фонда за хуманитарно право?

Фонд за хуманитарно право је инвестиција познатог „филантропа” Џорџа Сороса. Директору Соросевог фонда у Србији, Наташи Кандић, у опису посла је да изврше, лаже, измишља, клевеће (и Томислава Николића) – све у свему, да говори неистине.

Тако су настајале оптужница против хашких притвореника, Срба, укључујући Војислава Шешеља.

Амерички „Бизнис Вик” је прогласио у пет звезда Европе, затим „Тајм” у 36 хероја Европе, добила је годишњу награду Америчког удружења правника... Хавел јој је пољубио руку. Проглашена је за почасног грађанина Сарајева, добила од Месића Хрватску Данишу...

У једном разговору новинар је пита: „Хоћете и патријарха Павла да испоручите!”

На шта је све спремна Наташа Кандић када пред собом има једног Србина?

Ударила је једног старијег Србина на Тргу републике. Тај човек је само питао, шта ће она међу њима? Био је то скуп породица које траже своје нестале чланове за време косовског рата.

У психологији постоји појам инструментализоване агресије. Наташа Кандић је, вероватно, у договору са онима који је плаћају, данима унапред била припремана како да наступи.

Она је и албански лобиста...

Да у лобирању „за албанску ствар” нема граница, показало се када је изјавила како се слободно може причати српски и ићи ауто-стопом по Косову без икаквих проблема!

Сва им је памет у труби

Ми знамо да је проф. др Војислав Шешељ ушао у про странства велике историје с ореолом светски познате личности.

Храбар није онај ко за страх не зна, већ ко га је упознао и у сусрет њему иде.

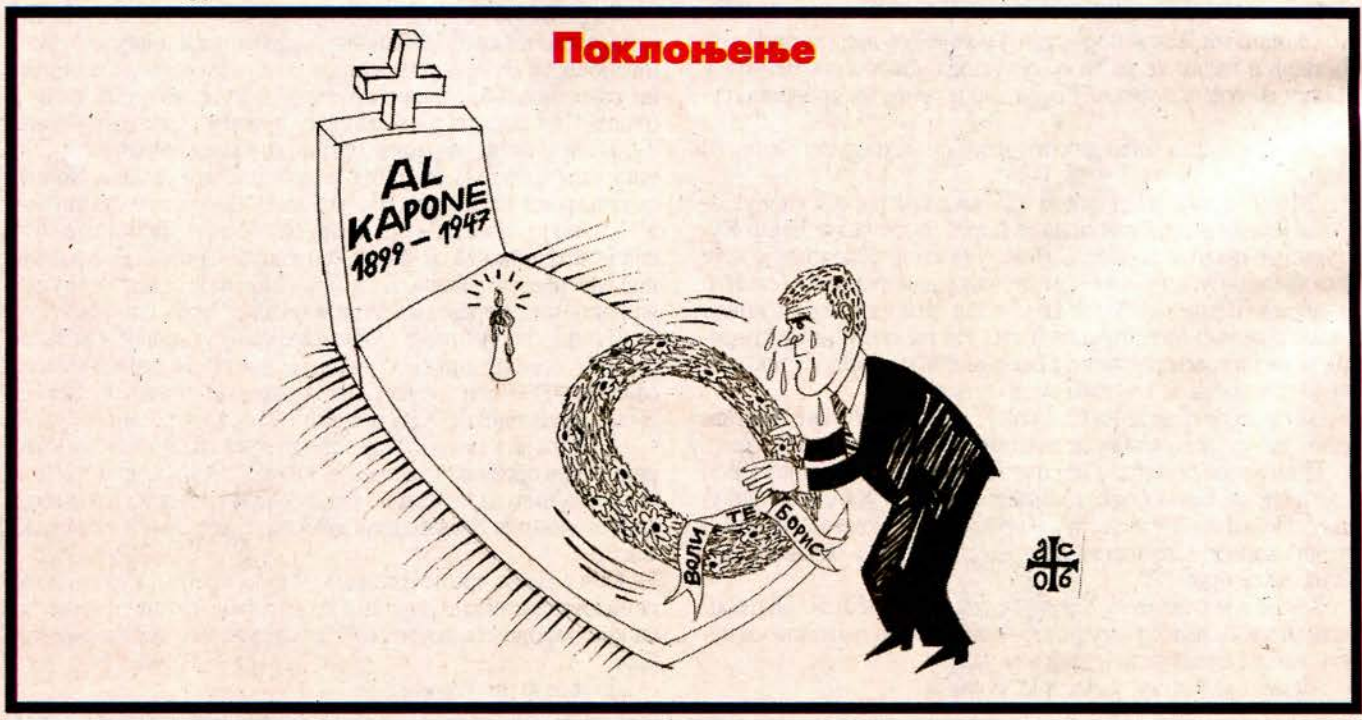
Потврду наше моралне величине видимо у антисрпском Хашком суду, америчком средству за потчињавање.

Пред опасношћу да проф. др Војислав Шешељ буде жртва Хашког трибунала, у Улици Кнеза Милоша, испред америчке амбасаде у Београду, у суботу 2. децембра, море људи - поштени свет - изразило је на миран начин бунт пред неправдом тражећи да се поштују људска права председника Српске радикалне странке. Поштени свет стао је уз поштеног човека. Није се ту могло очекивати присуство Бориса Тадића. Није дошао ни Војислав Коштуница.

У тој улици, у непосредној близини амбасаде Великог брата који управља светом, налазе се рушевине грађевина које су подизали ови исти поштени људи, а рушили НАТО зликовци. Амерички туристички бирој још довикују својим путницима: Патујте у Европу, јер већ следећих година неће бити рушевина.

Има она јеврејска пословица... Кад се барјак развије, сва је памет у труби.

У Вашингтону делује више од 30.000 лобиста. Због чега? Је ли то рецепт за функционисање света?

**Конференција за новинаре Српске радикалне странке
одржана 7. децембра 2006. године**

Осми захтев измислили љубитељи Хашког трибунала

Зоран Красић је информисао јавност какве се све манипулације и забуне свесно производе из Хага како би се у лажном светлу представио јуначки чин Војислава Шешеља да најстрожим штрајком глађу избори минимум људских права. Како би их све демантовао и изнео праву истину, Красић, иначе члан Тима за одбрану и један од правних помоћника које је Шешелј предложио за своје браниоце у процесу који се против њега води у Хашком трибуналу, свих седам захтева је поновио и истакао да суд ниједном од оправданих захтева није удовољио. Зашто се због малих, основних права која се нигде не доводе у питање, ризикује здравље и живот Војислава Шешеља, питао је и др Момчило Суботић, професор политичке историје на Факултету политичких наука у Београду.

„Свакодневно сте имали прилику да добијате понеку информацију, како је Трибунал изашао у сусрет Војиславу Шешелју и да је усвојио понеки захтев због кога он штрајкује глађу. Морам да вас обавестим да у том рату полуистина и лажних информација стање захтева Војислава Шешеља је потпуно другачије, и кренућу редом.

Што се тиче првог захтева, да се укину рестрективне мере дискриминаторског карактера у погледу посета супруге Јадранке Шешелј које су заведене на основу лажних сумњи-чења од стране Тужилаштва, Војислав Шешелј је добио само обавештење да те рестрикције практично од 19. новембра више нису на снази. Те рестрикције које су биле уведене, наводно, трајале су само месец дана, зато што је Војислав Шешелј својој супрузи приликом једне раније посете обелоданио имена осам заштићених сведока. На првој статусној конференцији, већ 8. новембра, и суд и Тужилаштво су признали да Војислав Шешелј није знао, није био ни обавештен о имену ниједног заштићеног сведока. Те то што је можда и разговарао са својом супругом није се могло односити на заштићене сведоке, а морам да вам само скренем пажњу, да све рестрикције у погледу посета и комуникација које преживљава Војислав Шешелј четири године у Хашком трибуналу, су биле незаконите, нису биле уведене на основу правилника о дисциплинској одговорности већ на основу самовоље и злоупотребе у тумачењу Правилника о притвору од стране Секретаријата или управника. Само да вас подсетим у тим рестрикцијама и дискриминацији према Војиславу Шешелју, које су се граничиле са тортуром, Хашки трибунал је ишао толико далеко да је својим одлукама прописивао ко може да буде пријатељ Војиславу Шешелју у погледу посете, ишао је толико далеко да је Јадранка Шешелј била једина жена неког од хашких оптуженика и притвореника која је морала да потписује дупле изјаве да се обавезује као посетилац Трибунала да неће никоме саопштавати податке о здравственом стању свог супруга. И само да вас подсетим, Томислав Николић две године није могао да посети Војислава Шешеља” – саопштио је Зоран Красић.

Преки суд за монтиране процесе

„Што се тиче другог захтева који се односи на регистрацију правних саветника до сада су се у јавности могле чути

две врсте информација. Прва информација да је тај захтев Војиславу Шешелју усвојен. Морам да саопштим да Војислав Шешелј није добио ниједан папир, ни одлуку, ни било који појединачни правни акт у коме је наведено да је тај захтев усвојен, да су регистровани правни саветници. Јавља се такође једна друга врста информација поводом правних саветника, а она отприлике гласи – Хашки трибунал би врло радо прихватио правне саветнике Војислава Шешеља, али под условом да их он одреди и да докаже да они испуњавају неке услове. Одмах морам да вам кажем да услови за правне саветнике нису прописани ни Статутом ни Правилником о поступку и доказима. Све љубитеље Хашког трибунала ево позивамо нека покажу који је то члан Статута Хашког трибунала, које је то правило Правилника о поступку и доказима у коме је прописано које услове треба да испуњавају правни саветници Војислава Шешеља. Војиславу Шешелју су потребни правни саветници који неће да га заступају пред судом, јер се Војислав Шешелј сам брани, њему није потребан бранилац, њему су потребни саветници који ће да му помажу, лица која ће да буду у контакту само са Војиславом Шешелјем, лица која неће имати никакве контакте ни са Секретаријатом, ни са Претресним већем, ни са Притворском јединицом. Лица која ће само да помажу Војиславу Шешелју. У погледу услова које та лица треба да испуњавају важна је само воља и жеља Војислава Шешеља.

Његови правни саветници нису браниоци, они то и не желе да буду нити Војислав Шешелј жели да га било ко други

брани” – тумачи Красић и наставља: „Што се тиче трећег захтева, то је да се тужбични документи достављају искључиво на папиру и на српском језику. Највећи цинизам Хашког трибунала, од 10. новембра до данашњег дана, налази се у чињеници да су свакодневно покушавали Секретаријат, Тужилаштво и Претресно веће да Војиславу Шешелу достављају документа на енглеском језику. Што се тиче четвртог захтева, да се наметнути браниоци, у приправности, а морам да кажем у међувремену су они постали и браниоци нарочито после 27. новембра 2006. године, Хупер и Ошија одстране из његовог предмета. Тај захтев није усвојен. Не само што не постоји било који папир којим би Трибунал доказао да је тај захтев усвојио, већ напротив они иду чак и даље, они су одредили и вршиоца, односно, независног браниоца и то опет Ван дер Спула. У међувремену, Ван дер Спул, како иду те информације из Хашког трибунала, поднео је интерлокуторну жалбу. Само да вас подсетим, и у поступку који је Војислав Шешел водио против одлуке о додели браниоца, која је донета 21. августа ове године, када је забрањено Војиславу Шешелу да се сам брани, интерлокуторна жалба Војислава Шешела чак није ни заведена. И преко тога је тај лажни суд прешао, наводно, усвојио, вратио Војиславу Шешелу право да се сам брани до прве кривине. Прва кривина је већ био 25. октобар, тада је нови судија судског већа Франк Хопфел донео налог о именовању браниоца у приправности. Само да вас подсетим, 9. маја 2003. године, када су први пут насилно донели одлуку о додели браниоца то су урадили одлуком а сад раде чак и налозима. Војислав Шешел штрајкује глађу да скрене пажњу свима да се ради о једном монтираном судском поступку у коме се не уважавају основна људска права. Војиславу Шешелу се не признаје практично статус човека, од стране те хашке инквизиције” – доказује Красић.

Какав судија, такве пресуде

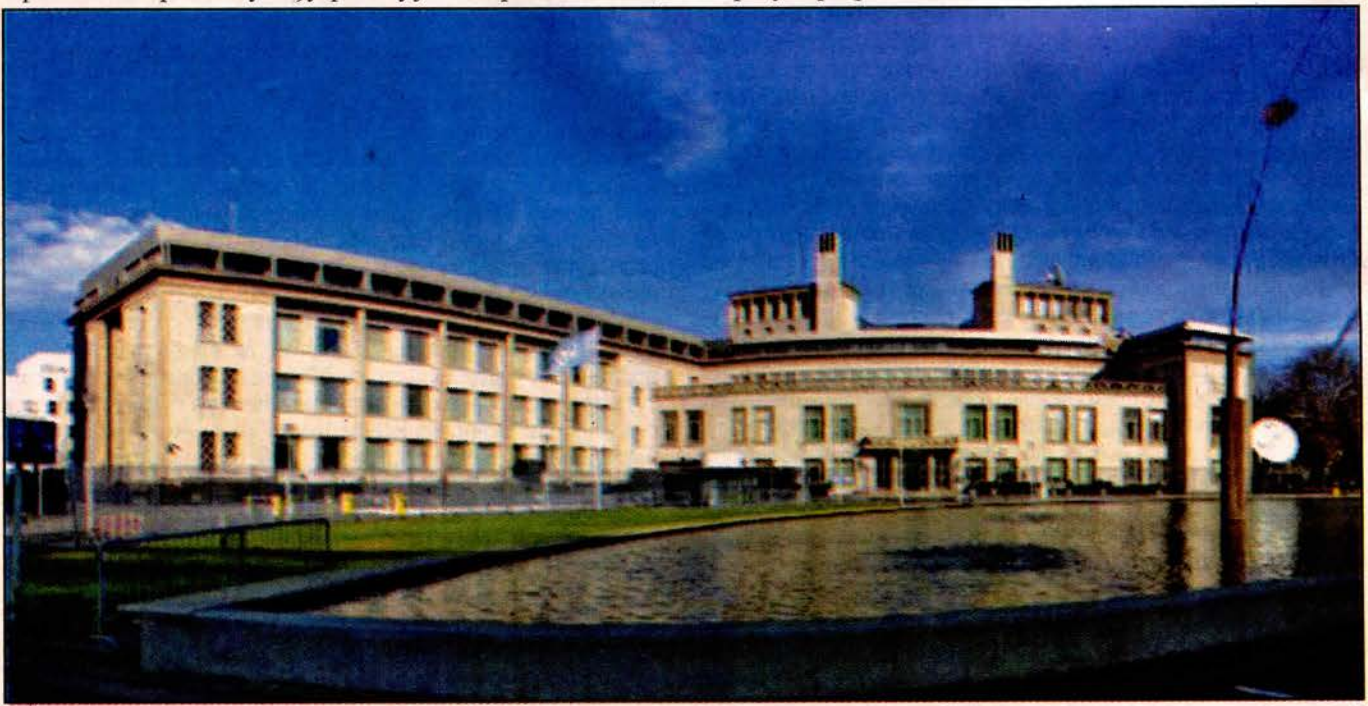
Пети захтев, се односи на промену састава Претресног већа I. Од 3. маја 2006. године када су најбруталније рестрикције кренуле према Војиславу Шешелу од стране Претресног већа то Претресно веће, је радило у саставу Алфонс Ори, председавајући, Патрик Робинсон, први судија и Молото као други судија. Молото је крајем октобра промењен Франком Хопфелом а у међувремену је и Патрик Робинсон,

крајем новембра промењен, односно промењен непосредно пред почетак претпретресне конференције новим судијом Норвежанином Олегом Столео Бјорном али Алфонса Орија не мењају. Алфонс Ори је од 1995-1997. године био бранилац пред тим истим Трибуналом у поступку против Душка Тадића. И тада је, као бранилац, оспоравао надлежност Хашког трибунала, а 2001. године је изабран за судију и учествује претежно у поступцима против оптужених Срба. Он је прихватио пресуду и донео пресуду у предмету Милана Бабића и прихватио нагодбу коју је Милан Бабић постигао са Тужилашвом. Више пута је тражено изузеће и уклањање свих ових судија из судског већа због тзв. субјективних и објективних разлога који доводе у питање њихову непристрасност. Сви ти захтеви су одбијени. Цинично је када неко из Хашког трибунала каже – нека Војислав Шешел само прекине штрајк глађу а онда правним путем да се бори за своја права. Па он је четири године водио борбу само за своје право да се сам брани. Водио је борбу за оно гарантовано заштићено право, а то је право на правично суђење. То је тај највећи цинизам који се дешава у Хашком трибуналу у поступку против Војислава Шешела.

Ограничили чак и број речи у поднеску

Што се тиче шестог захтева, то је незаконито Упутство председника Трибунала о дужини поднесака и захтева. Шести захтев Војислава Шешела јесте да се то Упутство стави ван снаге и да се не примењује, јер за његово доношење не постоји правни основ, нити у Статуту нити Правилнику о поступку и доказима. Зашто је такав захтев поставио Војислав Шешел? Зато што преко тог упутства, а посебно пре одлуке судије Алфонса Орија од 4. јула ове године Војиславу Шешелу уведена још једна рестрикција. За све поднеске, где је Упутством речено да имају до 3.000 речи Алфонс Ори је одлучио да код Војислава Шешела то значи до 800 речи. Са једном и по страном текста Војислав Шешел треба да се брани против вештачења Мајера које је на преко 600 страна.

И седми захтев је да се пониште све претпретресне радње од 10. новембра 2006, кад је Војислав Шешел ступио у штрајк глађу, а нарочито оно што је предузето од 27, кад је у његовом одсуству одржана претпретресна конференција и кренуо претрес.

Осми захтев не постоји. Седам врло прецизних и јасних захтева који чине једну целину која се може назвати право на правично суђење.

Ко је убио Југославију?

Професор политичке историје др Момчило Суботић успео је да одреди Војиславу Шешелу историјско место у развоју државотворних идеја у Србији:

„Хашки трибунал се показује заиста као неман и као чудовиште које прождире Србе, које не дозвољава да најрепрезентативнији међу њима изнесе своју одбрану, изнесе своју идеју, изнесе српску страну виђења рата на простору некадашње Југославије. Тиме се Хашки трибунал заиста приказује као лажни суд, као несуд, као привид суда и суђења. Заправо се приказује као политички инструмент америчке политике, геополитике, као агресија и наставак агресије на српски народ. Хашки трибунал је имао прилику да оцени и процени Војислава Шешелу у његовом сведочењу у одбрани Слободана Милошевића и да види да се ради о једном вансеријском интелектуалцу, о ерудити енциклопедијског знања, полихисторику и врском правнику, расном политичару и лидеру највеће и најмасовније политичке странке у Србији, да се ради о човеку слободару, просветитељу, и не да му да изнесе своју идеју. Чег се то, заправо плаши Хашки трибунал? Којих Шешелевих идеја и које његове одбране.

Шешел би, када би му дозволили да се сам брани, указао пре свега на оне који су изазвали рат у Југославији. Шешел би указао на спрегу спољних и унутрашњих чинилаца, на спрегу Ватикана и Немачке а касније и Сједињених Америчких Држава, који су заправо извршили злочин, прави злочин. Злочин против мира је што су разбили, потпомагали и докрајчили једну суверену државу, чланицу Уједињених нација – СФРЈ. Шешел би изнео непобитне доказе како је Ватикан, конкретно папа Војтила, имао учешће у томе, како су Немци припремали сецесију још од 1960. године преко појединих хрватских кругова и како су се Американци томе приклонили негде 1992. године. Шешел би доказао да се у случају разбијања југословенске државе није поштовало ни међународно ни унутрашње право које је омогућаваало право на самоопредељење, дакле право које је признато Хрватима, Словенцима и осталима призна и Србима и да српски народ оформи своју државу на свом етничком простору. Указао бих да је то супротно завршном акту из Хелсинкија о потреби и обавези поштовања суверенитета постојећих држава а да су се Европска заједница и остали међународни медијатори у југословенској кризи приклонили праву на самоопредељење. Да је, дакле то право на самоопредељење селективно примењено онемогућавајући Србима да се успоставе на свом етничком простору. Шешел би доказао да су Срби у Хрватској, Срби у БиХ били конститутиван, државотворан народ и да су у случају распада југословенске државе та два народа имала право да се самоопределе, да искажу пуну своју лојалност постојећој југословенској држави за коју се определила целина српског народа. Шешел би такође доказао да су се све политичке странке у Србији и све иначе српске политичке странке до Дејтонског споразума, а неке и касније, залагале за право за поштовање права Срба на самоопредељење и такво обележавање етничких граница које ће поштовати историјски етнички принцип. Све наше политичке странке и ДС, и ДСС, и СПО, и СРС, и Нова Србија, све релевантне политичке странке су се залагале најпре за југословенску државу, неке у облику постојеће федерације, неке у облику конфедерације, као СРС, између Срба, Хрвата и Словенаца, али све су се залагале, кад је рат почео, да се поштује право српског народа на

самоопредељење и да на свом већинском простору образује и брани своју државу.”

Рапе уз раме с Карађорђем

„Шешел би доказао и тезу о Великој Србији коју протежу до Вука Караџића а неки и до 14. века из доба Немањића, да је заправо теза о нацији својствена и може да се сведе на језичко питање. Шешел би се позивао на европску науку, позивао би се на темеље на којима је настала немачка и италијанска нација, позивао би се на Хердера, на Фихтеа, на Шафарика, на Добровског на Копитара, на Миклошича, на Доситеја, на Вука, на Иву Андрића. Позивао би се на Мешу Селимовића, на Тамилу Сијарића, позивао би се на Ису Калача, позивао би се на Емира Кустурицу о томе да се заправо национално питање своди на језичко питање, и да су се све европске нације формирале на језичком принципу, а на српском етничком простору по верским категоријама. Шешел би се позвао на један покрет, елитни покрет Срба католика из 19. века које су предводили чак и католички жупници, па и бискупи српске националности. Међу њима Мато Водопић као бискуп дубровачки, а позивао би се на дон Ивана Стојановића, дон Јакова Групковића, Србе католике на Игњата Бакотића, на Лују Бакотића који је написао једну сјајну књижицу о Србима католицима, позивао би се на Антона Фабеиса који је био уредник српског дубровачког листа „Срђ” и све остале српске, дубровачке и далматинске католике, а то је био цвет Српства од половине 19. до половине 20. века.

Шешел би, дакле, неоспорно доказао да Срби имају право да се на свом етничком простору позивају на језичку дефиницију нације и образују своју државу. Он ту није примењивао никаква насилна средства него је просто указивао на политичко-правно-историјско утемељење интегралног Српства и он је у последња два века, од Карађорђа до данас најбољи, најрепрезентативнији и најдоследнији протагониста и тумач интегралног Српства. Па зар је то злочин? Ко ме то смета, коме то међу Србима смета, па то би требало да буде велики српски допринос идеји слободе и као што је једна наша колегиница рекла, Шешелова Велика Србија је заправо ослободитељска мисао, слободарска мисао, а ја додајем и просветитељска мисао, јер она ослобађа и Србе православне, и римокатолике, и мухамеданце да схвате ко су и шта су, без насиља, и да се определе као што се определио Меша Селимовић који је оставио тестамент у Српској академији наука и уметности да га не својата нико јер он припада нацији језика којим говори Његош, којим говоре Доситеј, Вук и остали великани српског језика, Андрић и остали” – закључио је ватрено Суботић.

Народи по републикама СФРЈ на уштрб Српства

„Шешел говори, да би се овоме могли супротставити Хрвати, али не Срби. Зашто Хрвати, зато што су они већином и углавном верска, вештачка и црквена нација, настала углавном од Срба римокатолика који су похрваћени а онда и осталих, Мађара, Немаца, Чеха, Словака и тако даље, који су у складу са првим загребачким ватиканским Концилом из 1900. године имали обавезу да се пишу и опредељују као Хрвати. И они се до дана данашњег, то је једна Штосмајерова линија, једна језуитска линија, тако опредељују. Ви нећете наћи у Хрватској националних мањина, или врло мало, или нимало, Мађара, Чеха, Словака, зашто? Па зато што су са тим првим католичким конгресом сви заправо похрваћени. Шешел је указао, а надамо се да ће указати да је прва југословенска држава настала тако што се Краљевини Србији претходно присајединила Краљевина Црна Гора под грчком скупштином а онда су се народи са простора двојне, поражене монархије, дакле Словенци, Хрвати и Срби равно-

правно прикључили тој Краљевини Србији. Није било никакве државе Словеније, а поготову не државе Хрватске, јер су Трумбић и остали Хрвати говорили да је то целокупни наш народни етнографски простор, јер се тада употребљавала теза о троименом народу о једном народу са три имена или три племена. Нису хтели Хрвати Трумбић, пре тога Сублило, а касније и остали да се изврши територијално разграничење, ово које су нам давали западни савезници и Русија. И зашто повика на Велику Србију, Велика Србија је била у комуникацији између Пашића и великих сила. И Енглеска и Француска су кореспондирале и говориле Велика Србија, јер су заправо ту југословенску државу доживљавали као проширену Србију.

Срби су погрешили 1918. године, то је сигурно, зато што нису обележили свој етнички простор, јер би линија етничког обележавања ишла отприлика онако како је тражио Лондонски споразум, а то је она линија коју Шешел помиње у Великој Србији. Друга Југославија је федерализована на штету Срба. Ту имамо један историјски, геополитички парадокс. У прву Југославију улазе три народа – Словенци Хрвати и Срби, а у другој имамо шест народа и шест народа излази 1995. године. Како? Откуда шест народа. Па на уштрб српског етничког простора и српског народа – доказује очигледне последице распада млади професор политичке историје.

Поређења: Харадинај и Шешел

Одговарајући на једно од новинарских питања – зашто портпарол хашког тужилаштва у последње време све чешће говори да је Шешел оптужен за „тешке злочине“, Крашић документује:

„Само да вам скренем пажњу, Рамуш Харадинај има оптужницу са 37 тачака, од тога су 22 злочина против човечности, остатак кршења закона и обичаја ратовања. У свим тачкама оптужнице Рамуш Харадинај је оптужен као непосредни извршилац, егзекутор убистава и прогона и тако даље. Он је на слободи до почетка суђења и омогућено му је

да се бави политиком. После скраћивања оптужнице против Војислава Шешела, та оптужница има сада 9 тачака, 3 злочина против човечности, 6 кршења закона и обичаја ратовања. Он није оптужен као непосредни извршилац било ког злочина, већ су наводно његов говор, односно политички став и идеја Велике Србије протумачени као говор мржње и на тај начин је он наводно учествовао у удруженом злочиначком подухвату. Четири године је у притвору, није му дозвољено да буде на слободи до почетка суђења и подвргнут је рестрикцијама, дискриминацији што у крајњем може да се назове тортуром. То је Хашки трибунал.

Што се тиче Војислава Шешела, он тражи испуњење седам захтева зато што су сви захтеви засновани на међународним стандардима и на општим актима Хашког трибунала. Нико још није оспорио те захтеве да каже да су неосновани или су у супротности са неким општим актом. Ако неко оспорава те захтеве нека се јави да му објаснимо, да му дамо документацију. Ја гледам ове људе на нашим телевизијама како причају, а немају појма о том предмету, нису видели ниједан папир из предмета, глуме како компетентно причају. Наравно, најдаље је отишла Александра Миленов.”

На брзину склепано веће

Крашић се задржао на још једном Шешелевом захтеву, сматрајући га јако битним за разумевање суђења које је требало да почне по науку Хашког трибунала:

„Шешел тражи да се промени састав Претресног већа I. Претресно веће I чине три судије, председавајући и две судије. Они су, у међувремену, ако могу тако да кажем, кријући променили двојицу судија. Судија Молото више није у већу, ту је Аустријанац Франк Хопфел. Робинсон вам је познат, он је био председник Претресног већа које је убило Слободана Милошевића, то је права реч. Убиство је учињено тако што су му спречили лечење. И он је, непосредно пред почетак претреса, значи 27. новембра промењен и дошао је норвешки судија Оле Бјорнг Столе, који је на листи од 23. јула 2006. године.

Инострани и домаћи стручњаци и интелектуалци поручују да је Трибунал претња владавини закона и да га треба одмах затворити

Сви Шешељеви захтеви у складу са правима оптуженог

Приредили: Елена Божић Талијан и Угљеша Мрдић

Борбу др Војислава Шешеља за његова основна људска и процесна права данас прати цео свет. Од почетка штрајка, проф. др Војиславу Шешељу, данас најпознатијем политичком затворенику у Европи, непрестано стижу поруке охрабрења и подршке да издржи и победи хашку инквизиторску творевину. Свима је јасно да његова борба и његова победа неће бити само његове и само српске. Инострана и домаћа, стручна и интелектуална јавност одлучно је подржала др Шешеља у његовој борби за основна људска права. Све српске патриоте и цео слободарски свет је уз њега. Навешћемо вам само неке од тих порука које до сада нисмо прочитали ни на конференцијима, ни на протестним скуповима нити објавили у страначком часопису:

Др Едвард С. Херман, најближи сарадник Ноама Чомског, ради у Школи Вартон, Универзитет у Пенсилванији: Третман који Хашки трибунал има према др Војиславу Шешељу је апсолутно оправдање и потврда проширеног доказа Мајкла Мендела да је та институција политичка рука НАТО-а (како Америка излази на крај са убиством? /Плутон штампа:2004/, 2. део), као и једнако изазвана демонстрација др Ханса Кехлера да је Хашки трибунал пре инструмент освете, него правде (Светска правда или светска освета? /Спрингер-Верлаг Беч: 2003/ Додатак-1 и на разним местима у тексту). Са одлуком да се оптужени присилно храни Хашки трибунал се сада понизио до моралног нивоа организатора мучитељских гулага у Гвантанаму, које је међународна заједница једнообразно осудила.

Филип Корвин, бивши делегат специјалног представника Генералног секретара УН за Босну и Херцеговину: Ако Трибунал има икакав кредибилитет, онда мора да поштује правне захтеве као што су ови др Шешеља, који стоје испред њих. Трибунал не сме да дозволи да још један Србин умре у затвору.

Дејвид Питерсон, амерички писац и истраживач: Новински извештаји нам говоре да се Војислав Шешељ, који се сада ближи једномесечном означавању поста-гладовања, у знак протеста против третмана који има у Трибуналу за бившу Југославију, озбиљно и увелико разболео, и већ се суочава са компликацијама које могу да ограниче његов живот на још недељу или две времена. Ја сам прочитао захтеве господина Шешеља ове Петиције, и сматрам да су савршено разумни и потпуно у складу са његовим правима оптуженог и браниоца пред Трибуналом. Посебно они захтеви који се тичу способности господина Шешеља да се сам брани – то је основно право сваког човека коме се суди.

Џон Лафланд, новинар, британски Хелсиншки комитет за људска права: „Право на експедитивно суђење и право да се човек сам брани су основна законска права, која признају сва ауторитативна грађанска и правна документа на свету, као и сам Статут Хашког трибунала. Организација која

не поштује сопствена правила, као што Хашки трибунал сада чини у случају Војислава Шешеља и као што је чинио и случају Слободана Милошевића, може бити описана само као незаконита. Хашки трибунал је претња владавини закона и треба га одмах затворити”:

Нађа Тешћ-Севиц, писац, бивши новинар у Уједињеним нацијама, професор на три универзитета и особа са три универзитетске дипломе, инсистира на томе да су захтеви др Шешеља елементарни и правични, те да им треба изаћи у сусрет, и да њему треба помоћи да се опорави. Иначе ће Хашки трибунал бити познат као место где се убијају Срби. У интересу Трибунала је да испуни Шешељеве захтеве и помогне му да живи.

Миломир Шалић, адвокат: Као адвокат који је ангажован пред судом за ратне злочине знам да Хашки трибунал растеже процес не би ли дошао до неког доказа који би се сместио у Шешељеву оптужницу. Као што знате поступак у Хагу иде јако споро и траљаво. Хаг је покушао преко предмета Овчаре да нађе неки конкретнији доказ против Шешеља. Општи је утисак да су у Хагу угрожена сва права др Војиславу Шешељу. Сваки притвореник има право на одбрану и то на онакву какву он жели. Хаг намеће Шешељу добре адвокате. Хашки трибунал је у шкрипцу са временом и примењује право збрда здола. Чињеница је да се Хаг није припремио за поступак против Шешеља нити је припремио довољан број доказа. Покушавали су преко домаћих поступака који се воде за ратне злочине да увуку Шешеља у причу и пошто нису успели сада не знају шта да раде. Хаг се психолошки бори против Шешеља. Из хуманих разлога Хаг

би требао да прекине поступак против Шешелја, док се његово здравствено стање не доведе у нормалу и да испуни свих седам захтева које је он упутио Трибуналу. Шешелјеви захтеви, који су везани за судских поступак и поштовање људских права су сасвим нормални. У свакој нормалној процедури те захтеве треба испоштовати. Окривљени треба да бира на који начин и како ће се бранити. Њему треба дозволити да сам себи изабере правне саветнике и да престану да му крше људска права. До сада је према Шешелју вођен поступак одмазде а не поступак поштовања права. Према њему се грубо крше људска и свака друга права.

Ђорђе Калањ, адвокат: Морају бити испоштована сва права окривљених, а у овом случају др Војислава Шешелја. Он има право на самосталну одбрану и да му се хитно испуне сви захтеви које је упутио Трибуналу. Шешелј има право да изабере браниоца, а не оног који поставља Трибунал, да комуницира са породицом и са стручним лицима ради његове одбране, да добија документацију у онаквој форми каквој он жели, као и испуњење свих услова како би се што пре припремио за суђење. Шешелјева одлука да на овај начин покаже свој револт према Хашком трибуналу је оправдана. Њему је због штрајка глађу и не узимања лекова оштећено здравље и угрожен му је живот и крајње је време да Трибунал испуни његове сасвим нормалне захтеве. Ушао је у четврту недељу штрајка глађу и неко од надлежних мора да реагује. Шешелју је угрожен живот. Хашки трибунал и њему слични судови показују силу и снагу над притвореницима и озбиљно угрожавају њихова права. Мене уопште не изненађује став Хашког трибунала имајући у виду досадашње поступке.

Тома Фила адвокат: Хашки трибунал може да тврди шта хоће, али чињеница је да се крше људска права и права на одбрану Војислава Шешелја. То што ради Хаг није ништа ново, али је срамота како поступа део домаће јавности, као и невладине организације када је у питању Шешелјева ситуација и његово здравствено стање. Питам се у ком свету ми живимо, када један део домаће јавности ликује због Шешелјевог ситуације и као да чека да добијемо нову жртву у Хашком трибуналу. Мој народ ме ужасава због оваквих поступака према догађајима у Хагу, где они подржавају све одлуке Трибунала. Не сметају мени ни Хашки трибунал, ни Клинтон, нити Блер, већ ови наши домаћи који захтевају да се Шешелју не испуне захтеви и који хоће његову смрт и то због политичке борбе. Разочаран сам у државу зато што не реагује и не помогне Шешелју. Хаг није ту да би прихватио захтеве, већ да спроводе своју мисију. Они су измишљени као да би спречили злочине, а после њиховог оснивања 1993. године злочини на простору бивше СФРЈ су се догодила. Нису успели ни да помире стране у насталом ратном сукобу, већ још више заваде. То је што сада могу да кажем. Не ужасава мене толико шта одлучи Американац или неко у Хагу, већ наши што све прихватају. Ради се о држављанину Србије коме је држава требала да помогне. Шешелј је четири године у Хагу, а суђење му је тек сада почело и то под њиховим условима. Он је изложен неправди. Представници српских власти на челу са Војиславом Коштуницом, морали су знатно раније да реагују. Не зато што је то људски, већ што они морају да реагују, јер је то њихова дужност. Мени смета што власт не штити своје држављане у Хашком трибуналу.

Жељко Грбовић, адвокат: У питању је живот Војислава Шешелја. Трибунал му мора одобрити све захтеве, а наша држава је морала раније да реагује. Треба му дозволити да изабере своје правне саветнике, да сам наступа у суду приликом одбране, да се укину рестриктивне мере приликом посета чланова његове породице, да добија документацију на српском језику у писаној форми. Једном речју, да се испуне

сви његови захтеви, који су и у складу са Статутом Трибунала. Кључни међународни фактори морају, без одлагања, да спрече завршни чин егзекуције Шешелја.

Хаг треба да реагује и спречи могуће непоправљиве последице по здравље и живот Војислава Шешелја, али и огрешење о основна начела не само кривичног права већ и елементарне хуманости. Забринут сам што су Шешелју угрожена и прекршена основна права, гарантована сваком људском бићу, као што је право на одбрану пред судом какву сам оптужени изабере, али, пре свега, најосновније право на живот. Чињеница је да се доктор Војислав Шешелј предао Трибуналу добровољно, пре више од три и по године, чиме се доводи у питање у најмању руку експедитивност установе. Одговорност Хашког трибунала је велика у овом тренутку.

Света Павловић, адвокат: Овде више није реч о непоштовању основних људских права, као и права на одбрану, већ је реч о понижавању личности једног човека. Свако има право на самосталну одбрану. Без обзира на садржину оптужнице Шешелју треба испунити све захтеве. Хашки трибунал је основан да би кажњавао Србију и српски народ. Невероватне ствари се догађају. Прво ухапсе човека или он оде сам у Хаг, као у Шешелјевог случају, па онда скупљају доказе за оптужницу. Постоји један правни процес који се мора поштовати. Ако је неко крив мора да постоји нека оптужница и онда тој особи омогућити да се самостално брани. Морам да кажем и да сам револтиран поступцима домаће јавности. Код нас ненарод подржава Хашки трибунал и то добар део. Ја нисам био за Шешелјеву политику, али њему треба испунити све захтеве пре него што се деси оно најгоре. Он се сасвим логично одлучио за штрајк глађу, јер није могао више да издржи ту неправду. И врапци на грани знају да се Шешелју крше људска права. То сви знају. Револтиран сам начином на који се Хаг односи према Шешелју. Жао ми је и њега и његове породице имајући у виду шта се сада догађа. Познајући га сматрам да ће Шешелј ићи до краја штрајка глађу све док му се не испуне сви захтеви које је упутио, сматра наш саговорник.

Момир Рагчевић, адвокат: Свако има само један живот и најчешће није у прилици да одређује његов крај. Др Војислав Шешелј се држи својих циљева и идеала, и поред одузимања основних људских права у Хашком трибуналу, и чврсто се определио за штрајк глађу. Када га Хашки трибунал није удостојио минимума права на фер суђење, јер они заправо никада нису хтели да му суде већ да му пресуде, др Шешелј је решио да њих препусти суду јавности и суду историје. Поред немања права на правично суђење једино што је др Шешелју преостало је сопствени живот. А мало је оних који се данас, у неравноправној борби са владарима из сенке, налетима „новог светског поретка“ одлучују да им се одупру сопственом жртвом. Има она народна да некада човек у својој смрти може да нађе лек од светске неправде, али се надам да ће се Шешелју испунити захтеви и да ће преживети.

Ђорђе Дозет, адвокат: Војислав Шешелј тражи у ствари иста она права која је имао Слободан Милошевић и то треба испоштовати. Сасвим је нормално да оптужени припрема своју одбрану и да се брани на начин на који он то жели. Када је погоршано здравствено стање притвореника, као у овом случају, треба привремено прекинути судски поступак. Хашки трибунал не реагује на Шешелјевог захтеве из себи знаних разлога, као и из политичких. Захтеви су у складу са међународним конвенцијама и њих треба испунити. Не сме се дозволити да човек умре и захтеве треба испунити. Треба хумано поступити, јер ово сада више нема везе ни са политиком ни са правом. У питању је човеков живот. Посебна прича је то што Шешелју нису скоро четири године почиња-

ли суђење. То је заиста реткост да се тако нешто дешава. Примера ради, у случајевима у којима сам ја као адвокат учествовао, суђење најкасније треба да почне у року од шест месеци. Онда или суђење почиње или се оптужени пушта на слободу. Зна се колико може да траје претпретресни поступак. То нема везе ни са карактером кривичног дела већ са поштовањем права.

Крсто Бобот, адвокат: Сви захтеви др Војислава Шешеља упућени Хашком трибуналу су оправдани. Реч је о принципијелној борби Војислава Шешеља за основна људска права и право на правичну одбрану. Одлука Војислава Шешеља да штрајкује глађу је његов лични став. Мени је жао што му је угрожен живот и што је у критичном здравственом стању. Мислим да је сада крајње време да наши државни органи реагују на прави начин. Надам се да и реакција која је уследила због ситуације око Војислава Шешеља није закаснала и да ће сви његови захтеви да се испуне у најбржем могућем року. Војислав Шешел је био принуђен на тај корак због непоштовања људских права и због третмана који је Хашки трибунал имао према њему у читавом овом периоду. Још једном понављам да ми је, као човеку, жао што му је угрожено здравље због оваквих одлука Хашког трибунала. Као правник, и пре свега као човек, сматрам да је његова борба принципијелна, да су његови захтеви у вези одбране пред Трибуналом оправдани и да државни органи Србије морају реаговати да се сви захтеви испуне. На крају се надам да ће Шешел у својој борби победити и да ће му се омоћити правично суђење, а то подразумева испуњење свих његових захтева.

Управа удружења књижевника Србије: Апелујемо да се Војиславу Шешељу омогући лечење у Србији и припрема за одбрану са слободе. Одбрана са слободе је иначе одобрена појединим Албанцима, којима је чак допуштено активно бављење политиком. Са великом забринутости пратимо ситуацију у којој се налази члан Удружења књижевника Србије Војислав Шешел, принуђен да се у хашком затвору, уз животни ризик, бори за достојанство и права.

Удружење Херцеговаца: Увјерени да дијелимо осјећања и мисли огромне већине Херцеговаца, позивамо све људе који слободно мисле и живе изван дневно-политичких формула и идеолошких клишеа, да устану у одбрану права на живот Војислава Шешеља кад већ нису устали да бране његово право да се сам брани и, размјењујући правне аргументе са Тужилаштвом, докаже своју невиност или понесе заслужену казну.

Нажалост, од самог оснивања, Суд у Хагу свакодневно показује да је у функцији једног немогућег и апсурдног политичког пројеката а не у функцији међународног права и правде. Тужилаштво више не брани чак ни привид права и праведности, а његови налогодавци покушавају да оправдају свој злочин над Србима тако што ће казнити Србе. На њихову несрећу, историја ради и видјеће, разабире и разабраће ко је у балканској трагедији био целат а ко жртва.

Догоди ли се да због циничног и најприземнијег егоизма хашких бирократа и њихових налогодаваца умре Војислав Шешел, то ће бити дванаеста српска жртва – превише да би било случајно.

Позивамо најзад поглаваре свих европских цркава и вјера да дигну свој глас у одбрану Шешељевог права на самоодбрану, у одбрану људског права на живот у свијету у којем постоји Бог.

Догоди ли се да у хашком затвору умре човек који се бори за своје право на одбрану и једнакоправност са Тужилаштвом, заједно са њим умријеће и последњи остатак вјере да постоји макар и најситније зрнце правде у свијету на који смо осуђени.

Српски савез у Републици Кипар, председник Душан Опачић: Српски херој и мученик др Војислав Шешел води свету борбу против мучитеља хашког казамата и његових Кербера. Витез Небеске Србије, спреман је да до последњег атома своје снаге брани и одбрани српску државу и српски народ. Војиславу Шешељу су одузета основна људска права! Нема право на своју одбрану! Нема право да објасни дилетантима шта је основа и абецеда правног и судског система. Ускраћено му је да чињеницама објасни логичну разлику између одбране земље и тероризма.

Искористићу ову прилику да позовем све организације у српској дијаспори и наше грађане који живе и раде у иностранству да подрже борбу др Војислава Шешеља, и његова настојања да се скине сатанска анатема са српске нације. Позивам све људе добре воље да се солидаришу са последњим витезом у борби против глобализације и новог светског поретка.

Председник Одбора за људска права у Лесковцу, Добросав Нешћ: Ускраћујући основна људска права господину Шешељу, суд га силом доводи у ситуацију да се као жртва доминације, од насиља брани на једино могућ преостали начин, штрајковањем глађу, чиме га суд уводи у „једносмерну улицу“ на чијем се крају налази смрт, излаз резервисан само за оптужене из Србије, чиме се господину Шешељу свесно узима основно људско право „право на живот“, на перфидан начин извршавајући над њим смртну казну забрањену међународним хуманитарним правом.

Љубица Миљетић, књижевник: Војислав Шешел је жртва новог светског поретка, неонацистичког глобализма, који, повезан с лажним хришћанством Запада, покушава да пацификује планету газећи све пред собом. Балисти и усташе су награђени а праведна борба српског народа, у лику Војислава Шешеља, је кажњена пред судом инквизиције.

Хашки суд треба хитно укинути јер извршава руглу међународно право, правду и истину.

Мирослав Самарџић, главни и одговорни уредник листа „Погледи“: Код нас Срба још у средњем веку важили су основни постулати римског права. „Реч овог закона јача је од речи царева, писало је на пример у Законику цара Душана из 14. века.

Према римском праву, закон важи за све или није закон. Примера ради, за злочин бомбардовања Телевизије Београд 1999. године нема тог суда – наравно, правог суда – који Солану, Кларка, Клинтона, Блера и остале наредбодавце, не би осудио најстрожом казном.

Контра пример је др Војислав Шешел. Нема тог суда – правог суда – који би др Шешеља могао осудити за ратне злочине, ако ни због чега другог, а оно зато што он није имао никакве војне нити паравојне формације; чак није испалио ниједан метак.

Наравно, не мислим да је злочин бранити свој народ од агресије – напротив. Ово је само претпоставка. Али ни мени, као ни многим, једноставно није јасно зашто тај тзв. трибунал уопште држи др Шешеља?

Не видим друго објашњење, сем да у западном свету и данас уместо силе права влада право силе. Само што данашњи, тзв. модерни варвари – уместо камених секира користе ракете „томахавке“. А принцип је исти: јачи тлачи. Тако, уместо да праве ратне злочине видимо пред судом, имамо ситуацију да ти прави ратни злочинци суде невинима.

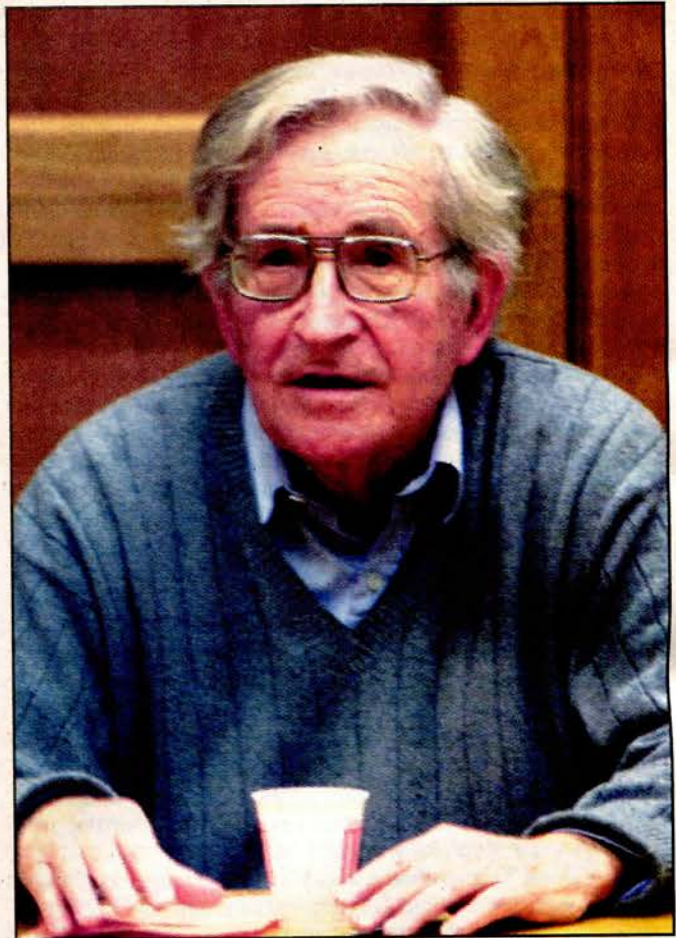
Тзв. Хашки трибунал – а нарочито са др Шешелом у свом казамату – је огледало у коме се види тоталитарна природа новог поретка. То је чињеница да ни овај нови поредак није другачији од оног претходног, Хитлеровог, од кога је узео име.

Ја чврсто верујем да сваког Хитлера чека иста судбина.

Инострани и домаћи стручњаци и интелектуалци подржали су борбу др Војислава Шешеља за основна људска права. Наводимо имена истакнутих личности, удружења и студените који су се највише ангажовали и којима захваљујемо на несебичној подршци. Извињавамо се осталима које нисмо навели, а који су пружили подршку праведној борби др Шешеља.

Стручњаци, истакнуте личности и удружења из земље

Проф. др Смиља Аврамов
Проф. др Оливер Антић
Проф. др Коста Чавошки
Проф. др Бранко Ракић
Др Славно Терзић
Проф. др Мирко Зуровац
Брана Причевић, књижевник
Рајко Петров Ного, књижевник
Гојко Ђого, књижевник
Др Бранка Милашиновић
Проф. др Милан Петровић
Михајло Т. Макић, судија Општинског суда у Деспотовцу
Митрополит дабробосански Николај
Сава Анђелковић, адвокат
Горан Петронијевић, адвокат
Александар Цвејић, адвокат
Биљана Кајганић, адвокат
Драгољуб Томашевић, адвокат
Светозар Вујачић, адвокат
Ненад Вукасовић, адвокат
Стеван Протић, адвокат
Чедомир Попов, академик
Михајло Марковић, академик
Др Момчило Миљковић, професор у пензији Државног института у Пенсилванији
Др Ђорђе Благојевић
Проф. др Марко Атлагић
Проф. др Радмило Маројевић, академик Међународне словенске академије
Проф. др Ђорђе Николић
Проф. др Зоран Бингулац
Проф. др Зоран Аврамовић
Др Никола Жутић
Др Зоран Милошевић
Проф. др Сретен Сокић
Др Мила Алечковић-Николић
Др Момчило Суботић
Спасоје Шакота, професор из Бањалуке
Проф. др Радомир Лукић
Ивана и Стево Жигон јуниор
Емир Кустурица, светски познати режисер
Мирослав Тохол, књижевник
Предраг Драгић Кијук, књижевник
Лабуд Драгић, књижевник
Миријана Бобић-Мојсиловић, новинар и писац
Ранко Прерадовић, књижевник из Републике Српске
Желидраг Никчевић, песник
Љиљана Булатовић, новинар и публициста
Александар Ђаја, драмски писац
Марина Божовић, књижевник
Саво Штрбац, директор Документационог центра „Веритас“
Проф. др Драго Т. Пангић, главни и одговорни уредник часописа „Породична педагогија“
Роман Мулић, инжењер
Милован Дрецуи, политички аналитичар

Владан Динић, главни и одговорни уредник листа „Сведок“
Радован Јовић, новинар „Гласа српског“ из Бањалуке
Душан Опачић, Српске електронске новине „Истина“, Беч
Живан Сарамандић, дојен националне опере
Предраг Милетић, глумац
Вук Бојовић, директор београдског зоо „Врта добре наде“
Зоран Дашић-Даша, вођа ансамбла „Легенде“
Екстра Нена, естрадни уметник
Снежана Ђуришић, естрадни уметник
Антоније Пушић, алијас Рамбо Амадеус, естрадни уметник
Лена Лукић, естрадни уметник
Студенти Правног факултета на Палама
Студентски парламент Правног факултета Универзитета у Београду
Удружење Срба из Хрватске, генерални секретар, проф. Милојко Будимир
Удружење грађана Федерација Рома Републике Србије
Удружење грађана „Истина“ за помоћ жртвама деловања деструктивних и тоталитарних верских секти и психолошких манипулација
Удружење грађана за заштиту људских права „Феникс“

Стручњаци и истакнуте личности из иностранства

Noam Chomski, највећи живи интелектуалац, САД
Edward S. Herman, најближи сарадник Ноама Чомског, ра-

ди у Школи Вартон, Универзитет у Пенсилванији, САД
John Laughland, новинар, британски Хелсиншки комитет за људска права, Велика Британија

Peter Handke, аустријски писац, живи у Паризу, Француска
Phillip Corwin, писац и бивши изасланик специјалног представника генералног секретара Уједињених нација за Босну и Херцеговину

Dr Patrick Barriot, пуковник, Париз, Француска

Jacques Vergès, адвокат Париз, Француска

Mr Anna Igorevna Filimonova, историчар, Москва

Dr Elena Jurijevna Guskova, историчар, Москва

Olga Chetvorikova, историчар, Москва

Dr Nikolai Sergejevic Leonov, историчар, Москва

Barry Lituchy, историчар, Њујорк, САД

Christopher Black, адвокат-заступник пред вишим судовима, Торонто, Канада, тренутно ради у Трибуналу за Руанду

Dr Panayotis G. Charitos, професор међународног права, адвокат пред Врховним судом, Грчка

David Peterson, амерички писац и истраживач, Чикаго, САД

Cathrin Schutz, дипломирани политиколог, Франкфурт, Немачка

John Catalinotto, Међународни центар за акцију, САД

Sara Flounders, координатор у Међународном акционом центру, САД

John Peter Maher, пензионисани професор лингвистике, Чикаго, САД

Prof. Bhim Singh, адвокат – заступник пред Врховним судом у Индији

David K.Sergi, адвокат, Сан Маркос, Тексас, САД

Nadja Tesich-Savage, амерички писац, бивши новинар у УН

Milos Raickovich, композитор, Њујорк

Проф. **Velko Valkanov** из Бугарске, председник Бугарског комитета за људска права, почасни председник Бугарске антифашистичке уније, бивши члан парламента

Проф. **Velko Valkanov** из Бугарске, председник Бугарског комитета за људска права, почасни председник Бугарске антифашистичке уније, бивши члан парламента

Andrea Martocchia из Италије

Harald Kampffmeyer из Берлина, Немачка

Brigitte Queck, дипломирани политиколог, Немачка

Fulvio Grimaldi, новинар документариста из Рима

Christina Grbic-Buddingh, српски Информативно-културни центар, Холандија

Ian Johnson, координатор Међународног комитета за одбрану Слободана Милошевића из Велике Британије

Међународни комитет за одбрану Слободана Милошевића-немачки огранак

June Kelly, Ирска

Klaus Hartmann, потпредседник Светске уније слободоумних

Peter Betscher, Удружење за међународну солидарност, Немачка Међународни комитет за одбрану Слободана Милошевића, огранак у Ирској

George Szamuely, Национални правни магазин, Њујорк

John Fitzgibbon, Даблин, Ирска

Monika Krotter-Hatrmann из Немачке

Wilhelm Langthaler из Аустрије

Dittmar Steinke из Берлина, Немачка

Rudolf Palmer из Берлина, Немачка

Gerhard Fischer из Берлина, Немачка

G. Dressel из Берлина, Немачка

Käthe Reichel, глумица из Берлина, Немачка

Cornelia Praetorius из Берлина, Немачка

Prof. Roland Reich из Берлина, Немачка

Ernst Malis из Берлина, Немачка

Tamara Bellone, политехничар из Торина, Италија

Dr. Erika Kosse из Берлина, Немачка

Justin O'Hagan из Белфаста, Ирска

Helmut Jäger, из Берлина, Немачка

Klaus von Raussendorff, Антиимперијалистичка кореспонденција, Бон, Немачка

Heather Cottin из Њујорка, САД

Sebastian Bahlo из Немачке

Пут мучеништва и страдања

• У ирисусиџу суируџе Јадранке и сесиџре Драџице, најблиџих сарадника, иолишчких сабораца, ириџаиџеља, комишиџа, иознаника и иошишоваца, вечерњу молишџу за Воју и његове саиџишнике у Шевенинџену одрџао владика сремски Василиџе

Пише: Жана Живаљевић

У батајничком храму Рождества Пресвете Богородице молебан за здравље, живот и избављење свих српских заточеника из хашког казамата, на челу са Војиславом Шешељем, 1. децембра 2006. лета Господњег, а двадесет првог дана његовог гладовања, служио је владика сремски Василиџе са свештенством.

Вечерњем у питомој Батајници, у којој се Војислав Шешељ скупио пре скоро три деценије после напуштања Сарајева, присуствовала је његов супруга Јадранка, сестра Дргица, политички саборци, пријатељи, комишиџе, познаници, поштоваоци. И мрак је био страшно воден и густ.

Праведници видели света

Молебан „свим Војиним хашким сапатницима”, ређајући их поименице, одрџао је Преосвештени владика сремски Василиџе.

„Молиштуу коју смо принели за здравље наших заточеника, на челу са Војом, и за здравље нас који нисмо у бољој ситуацији, сваки дан понавља Српска православна црква, која се моли за све православне народе, Србе и породицу православља. Молимо се за благодат Духа Божиџег.

Јер, сваки смо дан у оковима џаволским, тело и душа раштуу, а борба је духа божанског и џаволског непрестана. Молиште се услиштуу и благодворне су кад су искрене и истините.

Молећи се Богу за све наше сужње, поготово оне у Хагу, молимо заправо за њихову слободу. Никома није лако, нити је ико од нас слободан од испита и искушења. Од првог уздаха до последњег издицаја играмо на позорници свога живота. Мора нам неко и помоћи у томе, јер сви ми имамо сопствени задатак и улогу. Господ ће свима помоћи. Само са благодаћу Духа његовог остаје име, слава, презиме, поносно и гордо име Србиново, православље и светосавље. Овом многопрогоњеном, сатанизованом народу, мученом и напаћеном, никада није било лако: његов пут мучеништва и страданија није случајан. Зато можемо бити поносни на великане, витезове, војводе духа који се у српству рађају.

Помолимо се Богу да нам се сужњи врате и врате разуму, да препознају Бога снаге у себи и издрже искушења свога рода и народа. Тада ћемо победити сотону, све оне који су своје стреле уперили у наш народ. А породице њихове нека буду стрпљиве, јер ће се стрпљењем спасити.

Помолимо се Богу за здравље и благодат, за цео српски род, јер нико од нас није савршен и свима треба његова снага да нас подржи у подвигу. Сви смо болесни и огреховљени. Нека Господ пошаље праве вође народу” – беседио је честици Владика.

Усправно се држала Војислављева породица и фамилија, која је испунила храм и порту. Сви они који га стрпљиво већ четири године чекају, изгубивши сваки осећај за време, а сада се моле да истраје у најдужем, најнеизвеснијем избивању.

Задојеност православљем, духом слободарства, правичности која нема цену у материјалним добрима, Војислав не носи у крви што је хтео, већ је наследио по роду и оцу Николи и матери Даници од јуначких и неустрашивих Мисита.

Крив је утолико што се током свог живота није одрицао. Они који су имали ту срећу да га упознају и воле, никада неће питати зашто је све овако и да ли је могло бити другачије. Свако свој крст носи.

Ова породица, ова велика фамилија верних поручује му да издржи и да је, како је волео да говори „Србија вечна док су јој деца верна”.

Грађани Косовске Митровице са протестног скупа поручили

Војо ИЗДРЖИ ЗБОГ НАС

- Није њихов проблем како и шта са Шешелџем, њихов је проблем како Војиславу Шешелџу затворити уста и спречити га да Европу и свет обавести о свему што се дешавало од 90-тих година до данас, поручио је Љубомир Краговић
- Основна људска права су му укинута, али не њему као појединцу, већ као Србину, као припаднику српског народа и има много сличности између положаја Војислава Шешелџа и других Срба у Хагу и положаја Срба на Косову и Метохији. Као што њему оспоравају право да говори својим језиком, да пише својим писмом, да се брани сам и уз помоћ својих пријатеља, иако и нама на Косову и Метохији, од доласка међународне мировне мисије, ускраћују сва људска права, истакао је председник Српског националног већа северног Косова и Метохије Милан Ивановић

Координациони одбор Српске радикалне странке за Косово и Метохију одржао је, 5. децембра, у Косовској Митровици протестни скуп подршке председнику странке др Војиславу Шешелџу који у Хагу штрајкује главу борећи се за своја основна људска права.

Председник Координационог одбора Српске радикалне странке Љубомир Краговић рекао је да су Војиславу Шешелџу угрожена основна људска права, право на одбрану пред судом онакву какву оптужени изабере али и најосновније право на живот. Краговић је нагласио да Хаг представља фабрику смрти у којој су само Срби жртве и да је борба Војислава Шешелџа са таквим судом веома тешка.

„Оглашавамо се овим поводом, и ми, српски радикали из Косовске Митровице и грађани овог града попут многих широм Србије где се одржавају протестни скупови и трибине подршке”, рекао је Краговић. Он је оптужио Владу Србије због, како је рекао, дугог ћутања.

„Тек 21. дана штрајка главу др Војислава Шешелџа, влада Србије је стидљиво прошапутала своју назови подршку правима председника Српске радикалне странке, а пре свега да се брани сам пред Хашким трибуналом, који је као испостава америчке администрације и њених обавештајних служби, основан мимо одлуке Уједињених нација. Та и таква институција ради све како би спречила Војислава Шешелџа да говори.

Није њихов проблем како и шта са Шешелџем, њихов је проблем како Војиславу Шешелџу затворити уста и спречити га да Европу и свет обавести о свему што се дешавало од 90-тих година до данас. Сви смо сведоци његовог брилијантног сведочења у процесу који је Хашки Трибунал водио против Слободана Милошевића, којим је Шешелџ уздрмао суд у Хагу. Тада је Шешелџ преузео део оптужби које су теретиле Милошевића. Присетимо се, његових речи да се Слободан Милошевић никада није залагао за Велику Србију, већ да је то идеја Српске радикалне странке од које она никада неће одустати”, рекао је Краговић.

Он је навео да је до сада у Хашком суду живот изгубило 11 Срба. „Ми упућујемо глас подршке Војиславу Шешелџу и верујемо да ће издржати у својој намери и надамо се да ће, уз Божју помоћ, истрајати у овој неравноправној борби. Са једне стране је наказни Хашки суд, а са друге проф. др. Војислав Шешелџ, који залаже свој живот ради истине, правде. Србије и ради српског народа”, закључио је Краговић.

Срамно ћутање државе Србије

Народни посланик у Скупштини Србије Звонко Михајловић рекао је да је сада свима више него јасно да је главни циљ оснивања Хашког трибунала наметање колективне кривице и одговорности српском народу за све злочине који су почињени у бившој Југославији.

Улице градова у којима живе Срби на Косову и Метохији, куће, билбордови, огласне табле облепљене су плакатима са ликом др Војислава Шешеља и слоганима подршке лидеру српских радикала.

„Наметање браниоца Војиславу Шешељу од стране Трибунала представља прворазредно кршење свих међународних права. Раније је изрека гласила „Кадија те тужи, кадија ти суди“. У случају Војислава Шешеља важи правило „Кадија те тужи, кадија те брани, кадија ти суди“, рекао је Михајловић и упутио поруку др Војиславу Шешељу „војводи, издржи до краја у својим захтевима, жеља сваког истинског патриоте и родољуба је да победиш и надживиш Хашки Трибунал, а Србе бих позвао на слогу и јединство, јер нема силе која ће ослободити један народ осим силе самог народа. Слобода Војиславу Шешељу“, закључио је Михајловић уз поклич „Живела Велика Србија“.

Доктор стоматологије, специјалиста оралне хирургије Бранислав Симић позвао је Хашки трибунал да уважи принцип да је људски живот важнији од правила суда.

„Каква је то Влада која не брани интересе сваког свог грађанина? Овде је питање живота и смрти! Шешељ је спреман да иде до краја, да му се испуне захтеви који нису претерани, а подсећам да је он добровољно отишао у Хаг. Као лекар, добро знам колико је штрајком глађу војвода Шешељ нарушио своје здравље. Уместо да му Влада Србије пошаље лекарску екипу што пре, они му шаљу Расима Љајића, великог хуманисту да посети Трибунал. Иронија, да не може бити већа. Са овог места поручујем нашем Шешељу, да издржи, јуначки, онако како само он то зна, и желим му у своје име свих нас да се опорави и брани Србију, слобода Шешељу и правда за Шешеља“, рекао је др Симић.

Косовскометохијске и хашке судбине прогоњених Срба

На трибини подршке Војиславу Шешељу говорио је и председник Српског националног већа северног Косова и Метохије Милан Ивановић.

„Војислав Шешељ је човек невероватне храбрости, изузетне памети, одлучан и решен да се бори до краја за основна људска права српског народа и државе којој на нашу срећу припада. И није први пут да ступа у тешку и неравноправну битку. И у време комунистичког диктатора Јосипа Броза, штрајковао је у зеничком казамату, знатно дуже него сада, више од 40 дана. Нажалост, и данас је Војислав Шешељ принуђен на штрајк глађу. Основна људска права су му укинута, али не њему као појединцу, већ као Србину, као припаднику српског народа и има много сличности између положаја Војислава Шешеља и других Срба у Хагу и положаја Срба на Косову и Метохији. Као што њему оспоравају право да говори својим језиком, да пише својим писмом, да се брани сам и уз помоћ својих пријатеља, тако и нама на Косову и Метохији, од доласка међународне мировне мисије, ускраћују сва људска права“, рекао је Ивановић. Он је додао да је Хаг одлучан у намери да убије Војислава Шешеља само зато што је Србин и што се бори за интересе српског народа.

„Српско национално веће се у два наврата до сада огласило, подржавајући Војислава Шешеља. Напи централни медији то нису објавили. Наша национална телевизија, са оним главоњом на челу, „великим братом“ који је пореклом одавде, није нашла за сходно да објави ни једну једину реч, да се не би видело оно што је факат, да Шешеља не подржавају само српски радикали већ и цео српски народ. Објавили су на РТС-у једну реченицу из нашег последњег саопштења, ваљда се уреднику омакло па „велики брат“ није стигао да преконтролише и каже му шта треба да ради. А докле су стигли наши медији видимо и по понашању после митинга у Београду. Био сам тамо, могу да проценим колико је људи било. Агенција Бета је објавила да је митингу присуствовало 15.000 грађана. Сигуран сам да је било од 65.000 до 70.000 људи. Шта ћемо са медијима који све минимизирају, и шта ћемо са влашћу која не жели да да подршку најјачој политичкој странци и најјачем политичком лидеру, нити својим грађанима који зарад истине штрајкују глађу“, рекао је Ивановић, што су присутни подржали аплаузом.

Учесници скупа подршке проф. др Војиславу Шешељу поручили:

Правда за Шешеља

- *Војислав Шешељ бије нашу одсудну бијку. Или ће се изборити, или се пошавља ишчање у каком ћемо свету после тога да живимо и како би Србија могла да изгледа, ако Војислав Шешељ не добије своју велику, огромну бијку, рекао заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић*
- *Нама једино преостаје да кличемо – слобода Војиславу Шешељу! Вечна срамота његовим прогонцима и њиховим квислинзима у нашим редовима, поручио академик проф. др Косија Чавошки!*

Београдски Дом синдиката 19. новембра, био је место окупљања истакнутих јавних личности, угледних правника, адвоката, грађана, чланова и симпатизера српских радикала који су дошли да дају подршку проф. др Војиславу Шешељу, који у Хагу штракује глађу тражећи да му се врате укинута људска и процесна права загарантована свим међународним правним нормама и самим Статутом и Правилником Хашког трибунала.

„Прошло је 14 дана откако је председник Српске радикалне странке ступио у штрајк глађу. Војислав Шешељ је ступио у штрајк глађу да би одбранио право на одбрану, право на живот, право на цивилизовано поступање у савременом свету. У Хашком трибуналу се на то не осврћу, на сваки начин покушавају да кажу – ми тебе, Војиславе Шешељу, не можемо да победимо зато те не желимо ни у животу. Војислав Шешељ је чврст, храбар и одлучан, не могу да га по-

беде ни бандити у Хагу, а ни ови њихови овдашњи домаћи који су нове своје сараднике ангажовали, ни Војислав Коштуница, ни Борис Тадић, ни њихов друг Багзи”, поручио је јавности отварајући протестни скуп генерални секретар Српске радикалне странке **Александар Вучић**.

Многи у Србији ни у части ни у моралу не могу да се мере са Шешелџем

„Војислав Шешелџ је телефоном назвао странку негде око 12 сати и рекао нам је да је дошло до погоршања његовог стања и да највероватније више неће излазити чак ни на туширање. 14 дана штрајка глађу, са узимањем воде, а не текућине како каже Хашки трибунал, јер текућине могу да буду и храна. Војислав Шешелџ не узима храну и не узима лекове. Војислав Шешелџ бије нашу одсудну битку. Или ће се изборити, или се поставља питање у каквом ћемо свету после тога да живимо и како би Србија могла да изгледа, ако Војислав Шешелџ не добије своју велику, огромну битку. И ми се боримо колико можемо, чинимо што можемо у границама онога како су нас учили и посебно како нас је учио проф. др Војислав Шешелџ. Али, нема тих граница које нећемо прећи да га одбранимо”, саопштио је заменик председника **Томислав Николић**.

Николић је рекао: „И када би сваки грађанин Србије, и када би свако онај ко у Србији одлучује како ћемо да живимо кад год погледа своје пријатеље, кад год погледа своју децу, помислио на борбу Војислава Шешелџа овај би проблем одавно био решен. Али, они немају душу и немају осећај одговорности ни за кога, а посебно не за оне који се налазе у Хашком трибуналу, а и добро им је друштво и Тадићу и Коштуници, Багзи.

Смислили су да Багзи буде у притвору толико дуго, а да сведочи на почетку кампање за изборе и да оптужи Војислава Шешелџа, а чуди ме да није некога од нас, онако успут. Може се Багзију све када га припреме Раде Булатовић, Коштуница, Тадић и остали. Једну ствар да знају, ни они ни њихова деца, ни њихови унуци, никада неће моћи да се мере ни у части, ни у моралу са Војиславом Шешелџем, јер неко децу треба и да васпита, а онога кога не интересује туђа судбина, посебно ако је тај неко потпуно у праву, тај не може добро да васпитава своју децу”.

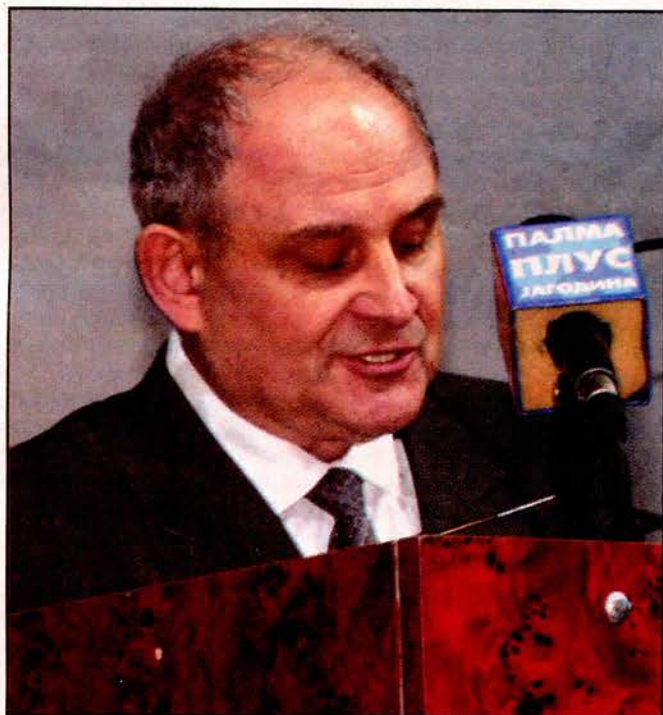
Заменик председника Српске радикалне странке поручио је Тадићу и Коштуници да су започели прљаву политичку кампању и заувек затворили књигу за било какву политичку сарадњу са Српском радикалном странком. „Можете да се удружите ако вам је довољно, можете да се обесите ако вам није довољно, али ми са вама нећемо. А ви се удружите са Багзијем, можете да га поставите и за специјалног тужиоца, можете и за председника Уставног суда, то је ваш друг, огласио се у кампањи, ми ћемо своју кампању водити са грађанима Србије, а борбу за Војислава Шешелџа, сада већ подржавају и многи светски интелектуалци. Можемо поносно да вам кажемо, један од највећих, можда и највећи живи, Ноам Чомски, дао нам је подршку. Ноам Чомски не би своје име заложиио да није био потпуно убеђен да је Војислав Шешелџ у праву што води ову борбу и да смо ми у праву што смо му се обратили”.

Уз Војислава Шешелџа у најтежим тренуцима

Наглашавајући да је живот проф. др Војислава Шешелџа драматично угрожен **академик проф. др Коста Чавошки** је рекао: „Хашке судије су најпре бациле под ноге сва његова права оптуженог, укључујући и право да се сам брани и да користи стручну помоћ по властитом избору. А потом су му оставили само уску и склиску стазу изнад самог понора смрти. Судско убиство Слободана Милошевића, 11. марта 2006. године, у хашкој тамници Међународног кривичног суда за бившу Југославију још једном је потврдило да је овај суд покретна трака смрти, која је однела већ 11 живота”.

Проф. др Чавошки је затим побројао хашке жртве: „Прва хашка жртва био је генерал Ђорђе Ђукић, кога су 30. јануара 1996. године муслиманске власти киднаповале, потом погубно злостављале и на послетку изручиле Хашком трибуналу. Тамо је, тешко оболео, већ 18. маја 1996. године испустио своју измучену душу. Друга хашка жртва био је Симо Дрљача кога су приликом хапшења, 10. јула 1997. године, британски командоси убили „у самоодбрани”. Трећа хашка жртва био је Милан Ковачевић који је 11. августа исте године умро у хашкој ћелији лишен спасоносне неге и праве лекарске помоћи. Четврта хашка жртва био је Славко Докмановић који је 28. јуна 1998. године, баш на Видовдан, нађен обешен у својој ћелији. Пета хашка жртва био је Драган Гаговић кога су француски војници убили за воланом поред петоро деце око чијих глава су свирали меци. Док су шеста и седма жртва били, Новица Јањић, који је сам себи одузео живот када је сазнао да је оптужен и његов увцељени отац који се убио када је остао без сина јединца. А Луиз Арбур, тадашњи хашки тужилац потом је, и не знајући да је Новица Јањић мртав, повукла оптужницу против њега због преоптерећености суда. Осма хашка жртва био је Влајко Стојиљковић, који је ритуално извршио самоубиство на степеништу Савезне скупштине, када је сазнао да је усвојен срамни Закон по којем је требало да буде изручен Хагу. Девета хашка жртва био је генерал Момир Талић, који је на превару ухапшен у Бечу, да би у Хашком затвору тешко оболео и убрзо потом умро. Десета хашка жртва био је Милан Бабић, чија савест после очигледно изнуђеног сведочења против Слободана Милошевића и Милана Мартића није издржала, па је сам себи одузео живот. На послетку је Слободан Милошевић био једанаеста жртва судског убиства у тој хашкој накази од суда”.

Истичући да је једва прошло девет месеци од судског убиства Слободана Милошевића а да је на помолу и дванаеста жртва „те наказе” од суда проф. др Чавошки је истакао: „Као код чудовишта из древне старине, непрестано захтева да се у скоро редовним временским размацима, плаћа тај страшни данак у крви. И у том погледу хашко чудовиште највише подсећа на митског Минотарура. Према сачуваном

ничење. У то време му је било забрањено да контактира било са ким од спољног света и та забрана му је продужавана све док није завршено сведочење. Дакле, још један облик ускраћивања”, рекао је проф. др Ракић.

Према његовим речима, на сваки могући начин покушавали су да спрече сведочење Војислава Шешеља па се тако у штампи пласирала вест да су правни саветници Слободана Милошевића тражили од њега да Војислав Шешељ не сведочи: „Ја сам био тај правни саветник који је био тада у Хагу и све време у припреми одбране Војислава Шешеља и ја сам и те како тражио да Војислав Шешељ сведочи, знајући какво ће бити његово сведочење.

Та паника је ишла дотле да су ме Стивен Кеј и Џил Хигинс, пред почетак његовог сведочења питали – да неће можда нешто и нас да закачи. Рекао сам – ви сте за њега небитни, не брините ништа, неће он вама да се бави.

А радница Трибунала, када је почетак сведочења каснио, није смела да оде да саопшти да почетак сведочења касни него је мене молила да ја одем да саопштим то сведоку, значи, толики страх они имају од Воје да чак не смеју ни да разговарају са њим”.

Проф. др Бранко Ракић је нагласио да је и пре почетка властитог поступка Војислав Шешељ већ једном победио Хашки трибунал. „Суђење Слободану Милошевићу је окончано током сведочења Војислава Шешеља, јер је тужилац своју кључну оптужбу повукао, то је оптужба за Велику Србију”.

Као неко ко је био сведок страха који постоји у Хашком трибуналу од Војислава Шешеља, Ракић је рекао: „Знам да је свака, апсолутно свака рестрикција којој је он изложен резултат тог страха, укључујући чак и рестрикцију која се састоји у томе што су га бацили у зграду, односно у хелику где је влажан ваздух, па то шкоди његовој астми, иако имају хелије са сувим ваздухом које би много више одговарале његовој астми.

Они се Војислава Шешеља плаше у свакој ситуацији. Плаше га се и када говори као сведок одбране другог. Плаше га се када говори у властито име, односно, када тек треба да говори у властито име, јер он још није ни почео да говори, а већ га се плаше. Плаше га се када чита документе,

зато му их не дају, бар не у облику каквом би могао да их чита. Плаше га се, чак када му жена дође у посету, плаше га се када телефонира пријатељима, плаше га се ето чак и када дише ваздух који одговара његовом организму.

Историја код нас Срба је нешто што се стално понавља. За личност, кључну и најзначајнију личност од пре два века Његош је писао – пред Ђорђем се Стамбол тресе, крвожедни отац кује. И данас, два века касније, пред највећим живим браниоцем, српског народа и Српства се нови симбол тираније и ропства, такође, тресе. Хашки трибунал се тресе пред Војиславом Шешељем. Они имају страшну машинерију, велике паре, могућност да људе малтретирају и терорису, знање, долуше, немају, немају много памети, части немају уопште, а срца нимало. Значи, имају многа средства, али немају срце, а наш народ је рекао – бој не бије свијетло оружје, већ бој бије срце у јунака. Војислав Шешељ има велико срце, које и кад куца 30 и кад куца 70 откуцаја у минути је велико, огромно срце и то је залог и гаранција његове победе. А и овако велика маса света која од скупа до скупа долази у овако великом броју пружајући подршку Војиславу Шешељу. Уз његово срце куда срце милион Срба и не само Срба, већ људи широм света, и ја не сумњам, да ће Војислав Шешељ и из ове битке изаћи као победник. Такви људи једноставно не губе”.

Не могу убити хероја

Затим се присутнима обратила **Маја Гојковић** речима: „Данас смо овде, јер се боримо за великог човека, за слободу, за ову земљу, за све оно што Војислав Шешељ у Србији симболизује. Њену снагу и њен понос и њен пркос. Боримо се, јер смо свим срцем уз нашег Воју, његову идеју, веру из које црпимо снагу да се не предајемо и не посустајемо. Веру уз коју се боримо за српски народ и нашу Србију, као што се он данас бори за све нас, нудећи у залог сопствени живот, највише што један човек може да да. И док се боримо, овог пута не бирамо сузе, већ понос, ма колико да нам је тешко и ма колико да се трудимо да сакријемо погледе једни од других.

Иако му је у хашком казамату одузето право сваког оптуженог да се сам брани, иако је лишен нормалног људског контакта са породицом, после вишенедељног штрајка глађу Воја Шешељ је и већи и јачи него икад. Јер чак ни хашки инквизитори не могу убити хероја и не могу уништити идеал, не могу веру искоренити, нити отргнути право на слободан живот једном народу и једном човеку. И не могу га, ма колико да се труде, једноставно избрисати”.

Подсећајући да је Шешељ штрајковао глађу и није одустајао, када је неправедно утамничен у Зеници, због слободарских памфлета који никада нису ни објављени, Маја Гојковић је рекла: „Није ни онда посустао, јер је и тада као и данас Воја био чисте савести, али истовремено и у бескомпромисној борби за идеале, надмоћан и јак, ипак противник свима који из заклона говоре о вери, из кафане о слободи, и који се морала сете само онда када се о њега спотакну. Говорио је још тада како је политика његова судбина. Тако се наше пријатељство, из те чврсте вере и бескомпромисне политичке борбе за слободарске идеале, и родило и тако траје и данас. И трајаће вечно. Пријатељство које је у мој живот унело великог интелектуалца и родољуба, племенитог, емотивног човека, оданог и несебичног друга, друга који је из затвора мени и мојој породици пружао подршку да издржимо и да не клонемо, да будемо јаки онда када је мој отац преминуо, а то се не забравља.”

Она је подсетила да су и тада многи интелектуалци, уметници, писци, јавни радници, сви слободномислећи људи, потписивали петицију за његово избављење. „Исто као што се и данас чује наш глас, као глас свих оних који се не боје да

предању, да би задовољила своју страст Миноева жена Парсифаја подала се Посејдоновом белом бику и из тог скотолоптва родио се Минотаур. Чудовиште са бивољом главом и људским телом.

Митско предање даље вели да је у награду за Андрогееву смрт Миној захтевао да Атињани шаљу седам младића и седам девојака сваке девете године, што значи по истеку сваке велике године у критски лавиринт, где их је Минотаур растрзао. И тек је одважном Тезеју пошло за руком да убије Минотаура и уз помоћ Аријанине спасоносне нити изађе из тог страшног лавиринта смрти. Хашки суд по много чему подсећа на Минотаура у лавиринту смрти. И он је својеврсни бастард, његов настанак је производ спаривања два битно различита елемента. Моћи ненадлежног органа Савета безбедности Уједињених нација и ненадлежности немоћног законодавца држава чланица у међународном праву”.

Поступак пред Хашким судом, за проф. др Косту Чавошког је неразрешив правни лавиринт из кога се нико, бар не од Срба, није избавио, а да није претрпео тешко и неизлечиво општење своје људскости: „Трајни губитак слободе или моралну смрт. Јер Хашки суд или осуђује на тако дуге казне лишења слободе, да оне практично значе смрт у затвору, или делимично поштеђује само ове који „сарађују са тужиоцем”, то јест друге терете да би нешто спасли од свог бедног преосталог живота, без самопоштовања и без части”.

Према речима проф. др Косте Чавошког Хашки суд као митски Минотаур захтева беспоговорно и редовно изручивање жртава јер би се он у супротном угасио: „И управо су наши квислинзи, то морамо знати, у великим тешкоћама, јер после судског убиства Слободана Милошевића још нико нисмо изручили том хашком Минотауру. Како већ девет месеци нико од хашких затвореника у казамату није страдао, хашке судије и тамничари су се наврзли на др Војислава Шешеља. Одузели су му право да се, попут других хашких заточеника, виђа са супругом и децом без стаклене баријере која би га делила од његових ближњих. Затим су му ускратили право на стручну помоћ правних саветника које је он сам изабрано, односно, хоће да му достављају списе на српском језику исписане ћирилицом, што је иначе његово неприкосновено право.

На послетку су му наметнули некакве стенд бај браниоце у очигледној намери да га лише права да се сам брани, што је такође његово неприкосновено право. Поврх свега, те хашке судије које су наумиле да га сатру, траже од њега да их смерно поштује и ословљава речима – часни суде, што и Слободан Милошевић није чинио него је предсеника већа ословљавао речима – господине Меј, односно Робинсон. Па како уопште то могу да очекују од др Војислава Шешеља, када је он чврсто уверен да је Хашки суд нелегитиман, а да његови тужиоци и судије не верују у Бога правде и у Бога истине”.

Проф. др Чавошки је напоменуо да још пре четири године дужина оптужнице и „гнусне кривице” које су му стављене на терет нису уплашиле др Војислава Шешеља.

„Сам је отишао у Хаг без икаквог наговарања, а камоли присле. Он и даље не осећа страх, ни од суда, ни од смрти, а његова одсудна жртва у овом часу помоћи ће многим у Хагу, па и целом нашем српском народу.

Драги пријатељи Војислава Шешеља, људски дух има дубоке ноћи, које руше дело његових дана, ми се у таквој ноћи налазимо, када људи који су под Слободаном Милошевићем клицали слободи, сада кличу окупацији. Нама једино преостаје да кличемо – слобода Војиславу Шешељу! Вечна срамота његовим прогонитељима и њиховим квислинзима у нашим редовима”, завршио је проф. др Коста Чавошки!

Војислав Шешељ ће из ове битке изаћи као победник

Један од највећих стручњака за међународно право у нашој земљи и један од кључних људи у помагању одбране Слободана Милошевића проф. др Бранко Ракић обратио се скупу не само као правник, већ и као патриота и човек који је имао прилику да учествује у припремама одбране Слободана Милошевића, и у припреми сведочења Војислава Шешеља. Проф. др Ракић је нагласио да је сведочење проф. др Шешеља једна од највећих победа која је већ учињена према Хашком трибуналу, те стога није случајно да се Хашки трибунал њега плаши и да овим рестрикцијама жели да га ућутка.

Он је скренуо пажњу на то да се прва назнака да ће се Војиславу Шешељу ускраћивати права на одбрану појавила још половином 2004. године када су почели да ускраћују већ дата права Слободану Милошевићу за припремање власти те одбране.

„На моје питање – зашто нам то радите, добио сам одговор од једне искрене раднице Трибунала – бојимо се да ће то тражити Војислав Шешељ, па ћемо морати и њему то да дамо. Иза тога, кад је год требало да сведочи Војислав Шешељ, низ мера је предузето да би се његово сведочење спречило. Знаци озбиљне панике су били више него присутни. Најпре је судско веће развљачило са одлуком да се одобри да он сведочи, а да би се одобрило да он сведочи било је потребно и да се виђа са Слободаном Милошевићем, па се и са том дозволом веома одуговлачило.

Џефри Најс је тражио да Војислав Шешељ, ако већ мора да сведочи, да сведочи писаним путем. Код неких људи блиских Трибуналу било је коментара – па шта он зна о злочинима, он је политичар, шта зна о злочинима, о чему он може да сведочи. Слажем се, о тим злочинима он не зна ништа, јер са тим нема никакве везе и баш о томе треба да сведочи. Састанци, које су на крају морали да одобре, са Војиславом Шешељем нису смели да се одржавају без присуства правног саветника иако се Слободан Милошевић сам бранио и имао право да виђа сведока. Значи, иако сам ја тада био тамо, ја сам морао да будем присутан од почетка до краја. То је значило да у време када правни саветник нема право да уђе њих двојица не могу да се виђају, значи, још једно огра-

иступе и јасно и гласно се побуне и осуде неправду, незаконоње и нечовештво.

Овде су данас сви они који су у овој борби препознали и своју снагу, а она је огромна и сви смо данас у њој. И да ли је пуно тражити да после скоро четири године бесрамног скупљања доказа, како би суђење оптуженом и унапред осуђењем деловало што уверљивије, или почне или да се коначно од њега одустане и да ли је превелика цена дозволити сваком да се сам брани на суду. Питам све људе у Србији који данас ћуте није ли то основно људско право. И зато није ово борба између политичких истомишљеника и неистомишљеника, ово је борба против гажења основних људских права свих слободномислећих људи у Србији и на свету. Ово је наш глас, даме и господо, за здравље Војислава Шешеља и осталих заточеника у Хашком трибуналу који су се упустили у прави крсташки рат против хашке неправде. Глас за разум, за барем зрно правде, за достојанство и глас за Србију, јер Србија је увек побеђивала и убеђена сам, побеђиваће и сада и она и Војислав Шешел”, рекла је Гојковић.

Акробатско адвокатисање Хашког трибунала

„Наметнути адвокат је последња шанса Хашког трибунала да преко свог одабраног подобног адвоката осуђети спровођење успешне одбране проф. др Војислава Шешеља. Хашком трибуналу је јасно да се после Шешелјевог фасцинантног, убедљивог сведочења у процесу против Слободана Милошевића не може успјешно носити са луцидним доктором права који већ дуго времена припрема одбрану без наметнутог хашког адвоката.

Поред суђења за тобоже злочиначку кривицу проф. др Војислава Шешеља, судиће се и српској историји и српском историјском понашању последња два вијека, које се своди на велику српску кривицу и хегемонизам ратничког народа којем је, према актуелној западној пропаганди урођен инстинкт милитаризма, крволочности, односно инстинкт ратничког народа. Очигледно је, дакле, да Хашки суд не може почети са суђењем проф. Шешељу јер своју измишљену и врло натегнуту оптужницу не може поткрепити судским аргументима, документарним и валидним подацима и одговарајућим свједоцима.

Због своје немоћи да организује колико-толико легално суђење, које би испунило основне захтеве правне и судске струке, Хашки суд настоји сломити проф. Воју психичким и физичким изнуривањем преко разних правних и неправних подвала, инсинуација и то преко вишегодишњег одлагања суђења, наметања хашког адвоката и сталним новим немогућим захтевима и казнама”, рекао је др **Никола Жутић**.

Он је уверен да својим инквизиторским методима Хашки суд ипак неће успети у свом науму и да неће срушити духовну и телесну стабилност проф. Војислава Шешеља. „У таквом положају потпуне обесправљености, проф. др Шешелу, једино је преостало да се послужи методом очајника, штрајком глађу.

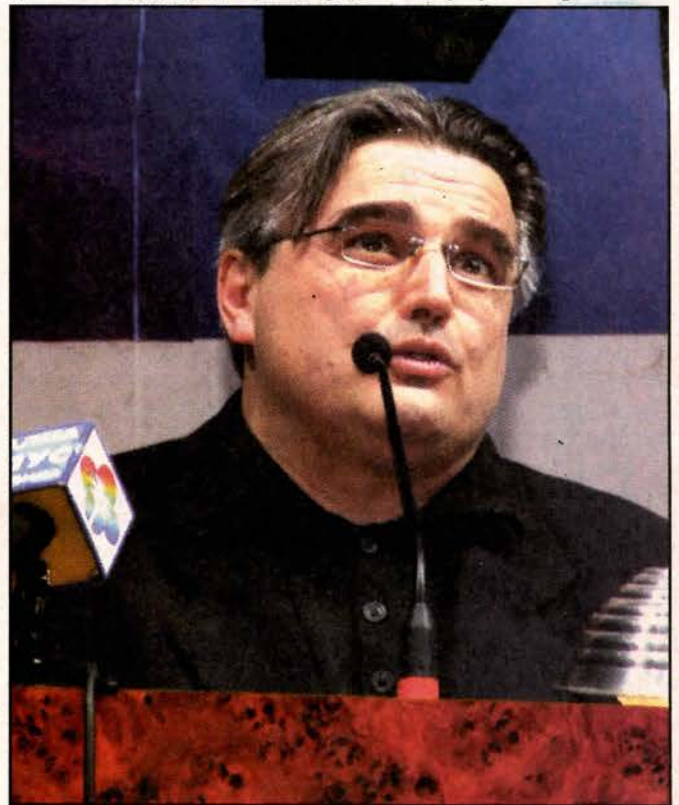
Прекид штрајка условио је испуњењем његова четири врло оправдана, нама свима позната захтјева. Одвајањем и потпуном изолацијом од породице, проф. др Шешел се настоји емоционално сломити, па је из тог разлога изречена забрана посете његовој супрузи Јадранки. Од Хашког трибунала Јадранка Шешел је оптужена суманутом оптужбом да је одала тајну заштићеног свједока па јој је из тог разлога забрањен приступ Хашком суду. Познато је да у овом тренутку идентитет заштићеног свједока не зна ни проф. др Шешел а камоли његова супруга Јадранка”.

Како је рекао др Никола Жутић, библијско страдање др Шешеља у Хашком трибуналу се наставља. „Чак ни веома сужена права која је имао Слободан Милошевић приликом његове веома успешне одбране нису доступна проф. др Во-

јиславу Шешелу. Милошевић је, ипак, поред свих малтретирања и здравственог упропаштавања, имао могућност да се сам брани у процесу који се водио више година.

Поред вишегодишњег одлагања почетка суђења Хашки трибунал, у немогућности да правно оправда било коју оптужницу, досетио се да Шешелу онемогући провођење сопствене одбране наметањем свог лојалног адвоката. Хашки трибунал је према оној народној „да се Власи не досјете” „удовољио” захтевима др Шешеља и тобоже му омогућио да се сам брани али уз „помоћ” адвоката у приправности, што је својеврстан лекс специјалист Хашког трибунала. Таквог маштовитог акробатског адвокатисања може се сјетити само Хашки трибунал. Дакле, проф. др Шешелу је формално дозвољена самостална одбрана али под условом да се оптуженик понаша по канонима Хашког суда, што значи ако се Шешел буде превише добро бранио, па Хашки суд дође у безнадежну ситуацију, или ако једноставно буде прегласно говорио, или се не буде добро владао, Хашки суд ће донијети одлуку да се прекида Шешелјева самостална одбрана и тада ће на адвокатску сцену ступити хашки адвокати у приправности, који ће адвокатисати у корист оптужбе а не одбране. Адвокати у приправности, који се сигурно много не разумију у Балканске политичке, историографске и правне прилике су ипак добра шанса Хашком трибуналу да се преко њих украти и обузда Шешелјева правна и историографска надмоћ над Тужилаштвом Хашког трибунала”.

Др Жутић је истакао да се није ни очекивало да ће садашњу власт емоционално погодити сва људска страдања Војислава Шешеља, али да је ипак несхватљиво да српска држава остаје у потпуности нема. „Држава је у обавези да заштити свог грађанина због просто невјероватних и непримерених кршења норми међународног права. Заштиту свог оптуженог грађанина, лидера најјаче политичке странке, Србија би морала да врши и због заједничких националних и државних интереса и народног српског опстанка. Небулозна оптужба против др Шешеља и оптужба против Србије и српског народа, један је од аргумената у тужби Хрватске и

Босне и Херцеговине против Србије за наводну српску агресивну политику против околних тобоже миротворних народа. Све у свему, Хашки инквизитори спроводе и даље библијско страдање проф. др Војислава Шешеља”, рекао је Жутић.

Упоран до краја

Др Радомир Лукић, Шешељев колега са студија, образложио је зашто је битно да свој глас дигне јавно мњење и осуди кршење људских права проф. др Војислава Шешеља: „Зашто је важно да се свеукупна грађанска, политичка и стручна јавност огласе у овој ситуацији. Покушају то да илуструјем једним примером из праксе једног другог суда, који се бавио неким стварима које су сродне овим стварима којима се бави тај такозвани Хашки трибунал. Наиме, негде прије неких петнаестак година пред Европским судом за људска права нашла се апелација грчких затвореника, не сећам се тачно из којих затвора, који су се жалили да се са њима поступа нечовечно, нехумано, да се са њима поступа на понижавајући начин и да су изложени мучењу. Чини ми се да се радило о неколико затвора у Атини и у околини Атине. Поступак је спроведен и суд је отприлике одбио апелације ових затвореника, јер је нашао да оне нису основане, а пошто је био у једној доста нелагодној, да не кажем недоличној ситуацији у погледу једне сличне апелације коју је уложила група ирских затвореника, из затвора Северне Ирске, онда је тај исти суд покушао да образложи зашто је у две готово индентичне ситуације донео двије веома различите пресуде, односно, одлуке.

Наиме, одлуку ирских затвореника је усвојио, док је одлуку, односно апелацију грчких затвореника одбио. Образлажући нешто што се тешко да образложити, овај суд је отприлике у својој одлуци рекао следеће:— Истина је да је у оба случаја затворска управа и једна и друга, и Северне Ирске и затворске управе ових грчких затвора чинила исте радње, међутим у случају затвореника из Северне Ирске оне су оцењене као противне, чини ми се, члану три Конвенције о заштити људских права и основних слобода, ми одбијам ову апелацију грчких затвореника као неосновану само зато што грчка јавност не сматра такво поступање према грчким затвореницима неоправданим, дапаче, или супротно томе, грчка јавност то оправдава.

Са друге стране, каже се у том образложењу, не само да грчка јавност не изражава неко претјерано противљење таквом поступању затворских власти, него и сама затворска популација и њена претежна већина сматра да је такво поступање затворских власти оправдано. Дакле, само стога што је суд нашао да је грчка јавност такво поступање затворских власти сматрала нечим сасвим нормалним, и само зато што се већина затворске популације није опирала таквом поступању, овај суд је одбио апелацију грчких затвореника а прихватио је коју годину раније, апелацију сјеверноирских затвореника. Иако у тој одлуци није рекао, зато што се јавност Велике Британије, Сјеверне Ирске, успротивила томе и није сматрала такво понашање нормалним”.

Др Лукић сматра да због тога на стручној, грађанској и политичкој јавности лежи велика одговорност: „Да се не поведе за примером грчке јавности и да не каже да је овакво понашање затворских власти Хашког трибунала према колеги Шешељу нешто што је сасвим очекивано и нормално. Због тога ми се чини да би било јако добро, да што више таквих потписа стоји на тим петицијама и апелацијама од којих би неке требале да буду упућене и највишим државним органима Републике Србије, јер је Србија дужна да заштити своје држављане, односно да се избори да свако, без обзира

на име и презима, без обзира на положај и све друге елементе којима се свако од нас разликује, ужива она универзална права и универзалне слободе које му гарантују међународни правни документи, инструменти, али које му гарантују и Устав Србије и други законски акти”.

Он је подсетио да је много тога урађено на штету Републике Српске управо због тога што је међународна заједница закључила да јавност у Републици Српској на све то ћути. „Е, да се то не би тако дешавало ове апелације и петиције треба да буду потписиване, зато што ће јавност казати да она јесте за то да се Воји омогући право на одбрану, да му се омогући да буде што равноправнији са Трибуналом, јер он са Трибуналом никада не може да буде потпуно равноправан. А зашто? Зато што је он један, што уз њега можда постоји четири или пет сарадника, којима ће бити допуштено, надам се после овог оправданог штрајка глађу, и једног круга људи у Београду, да му помажу. Међутим, цела логистика којом располаже Трибунал је вишеструко већа него што је ова логистика којом Воја може да располаже. Они располажу безбројним судским истражитељима, располажу страшним буџетом, располажу људима, стотинама људи који пишу материјале и то су, не заборавите, хиљаде и хиљаде, стотине хиљада материјала. Када сам у једном часу, на молбу др Миломира Стакића, прихватио да будем његов бранилац у Хагу, онда сам се суочио са нечим што је за мене заиста било поразно. Одмах у старту сам добио негде око шест хиљада страница текста, наравно на енглеском језику којим се служим, не могу да кажем да га говорим, али се служим, у најмању руку га коректно читам и разумем и већ тих шест хиљада страница су заиста и за мене и за моја три сарадника, толико је тај буџет допуштао, биле несавладиво шгивно. После тога су следиле хиљаде и хиљаде нових страница и ја сам у неко доба, пре него што сам тај положај напустио, јер сам се одлучио за нешто друго у свом животу, престао то да читам, јер је то постало заиста бесмислено. Зато кажем да се омогући да буде нешто више равноправан, или равноправнији однос у Трибуналу, јер пуна равноправност се постићи не може”.

Др Радомир Лукић се затим присетио зеничких затворских дана проф. др Војислава Шешеља: „Знам колико је упорности тада показивао. Сећам се тог времена, јер је пре самог подизања опгужнице, било једно време политичког линча. Њему у Сарајеву, вероватно овде има људи који се тога сећају, на улици нико није смео да приђе. Било је ту честитих и добрих људи који су уплашени снагом тајне и ове полиције, снагом суда, одбијали да га поздраве на улици, сећам се да је он то све стоички трпио и сећам се да је свега нас неколико налазило снаге да се са њим поздраве, да седне у чувеној Књижници, односно у сарајевска Два рибара, где смо се налазили, попије кафу и прозбори коју реч. Његова упорност је тада победила, наравно и оживљци су били сасвим сигурно и велики и трајни.

Исто тако, сећам се времена по доласку у Београд када је налазио или тражио различите начине да овде стане на ноге, да овде почне да живи мирним животом. Гледао сам га у ситуацији када још увек то није успео да уради, импоновала ми је његова одлучност да то уради као што ми је импоновала и жеља неких људи из Београда, нарочито интелектуалаца, писаца, умних људи, да му у томе помогну. Због свега тога се заиста искрено надам да ће и у овој својој борби за потпуно сувисле, оправдане, очевидне, самообјашњиве захтеве истрајати, да ће бити у прилици и да се сам брани, да ће бити у прилици да организује и одабере свој концепт одбране, да ће бити у прилици да испита сваког сведока и да ће га на крају крајева, његова породица дочекати на аеродрому у Бе-

ограду слободног и наравно да ћу ја тада са великим задовољством да се породици и многима од вас придружим”.

Држава мора дићи свој глас против Хашког трибунала

Мр Слободан Стојановић, један од људи који има много искуства у раду Хашког трибунала, и који зна какве су све невоље српским оптужницима причињавали чиновници Тузилаштво и судеће судије Хашког трибунала, обраћајући се присутнима истакао је да је прилично хендикепиран за неку конкретну дискусију о најновијим проблемима др Шешелја, јер се Трибунал потруди да они не буду доступни јавности. „Оно што он каже пред Трибуналом ја не могу наћи на сајту Трибунала. Последњи транскрипт који говори о ономе што су сви учесници рекли у судиници Трибунала, датира од априла 2005. године. Али, одлуке судског већа Трибунала се врло ажурно објављују, скоро исти дан. Дакле, оно што судије кажу то имамо свакодневно, а оно што Шешелј и остали кажу то смо стали на априлу 2005. године, а доказ је на сајту Трибунала. И то је политика Трибунала. Али на основу мог искуства могу само рећи да то што судије кажу није нимало поуздано.

Када смо већ код ажурности, да не помињемо главни проблем, а то је дужина чекања на суђење. Примећујемо да је веће Трибунала, 11. новембра ове године, одлучило по Шешелјевом поднеску број 119 од 14. новембра прошле године. Дакле, читавих годину дана за један акт од једне стране, и одлуку о обичном техничком питању, али у образложењу те одлуке се као један од основних разлога позива на принцип експедитивности у поступку. Ја овакве одлуке нећу коментарисати, закључке остављам вама на оцену.

Ту је Шешелјев поднесак број 124, од 16. јануара 2006, о коме је одлучено 22. новембра 2006, а истог дана је одлучено и о његовом поднеску број 139 од 13. марта 2006. То су све техничка питања чије решавање је изискивало највише пар дана”.

Мр Стојановић је нагласио да Трибунал већ 13 година подноси извештаје о свом раду, своме творцу Савету безбедности. „Они пишу, наравно шта хоће, а наше власти већ 13 година, односно 13 пута понављају исту грешку. Па где је наш извештај Савету безбедности о њиховом раду, о раду Трибунала. Где је наш контраизвештај који се може пласирати било директно Савету безбедности, било преко неке од чланица. До творца Трибунала никада није стигао ниједан извештај о накарадном раду те институције, а ту је било, заиста, много материјала и то врло документованог. А управо је наша држава била најпозванија и најкомпетентнија да то презентира”.

Он је истакао да у таквом поретку ствари није никакво чудо што Трибунал сам себе представља као непогрешиву институцију. „Од самог рођења непогрешив, чиме озбиљно може конкурисати само Исусу Христу. Није онда чудо ни то да још нико у Трибуналу за 13 година рада није ни за шта одговарао. Ни судије, ни особље Тузилаштва, нити ико други. Нисам чуо да се нешто иоле слично догодило у било којој светској институцији која функционише 13 година.

Додуше, понекад одговара, или бива опоменут, неки од неподобних адвоката, али и то је веома индикативно. Дакле, неко ко се на неки начин само супротставља његовом раду.

И напротив, особље Трибунала је само награђивано. На пример, бивши тужилац Луис Арбур је за погром Срба награђен местом високог комесара Уједињених нација, а судија Меј је, за неславно вођење поступка против Милошевића, од енглеске краљице добио титулу сер. Дакле, мој закључак је да наше власти за протеклих 13 година нису учиниле ни најосновније да се супротставе повредама људских права које је чинио Трибунал, иако им је доступан огроман материјал и документација. На грешкама се учи, али ако се

грешке понављају 13 година мислим да се ту нешто радикално мора променити”.

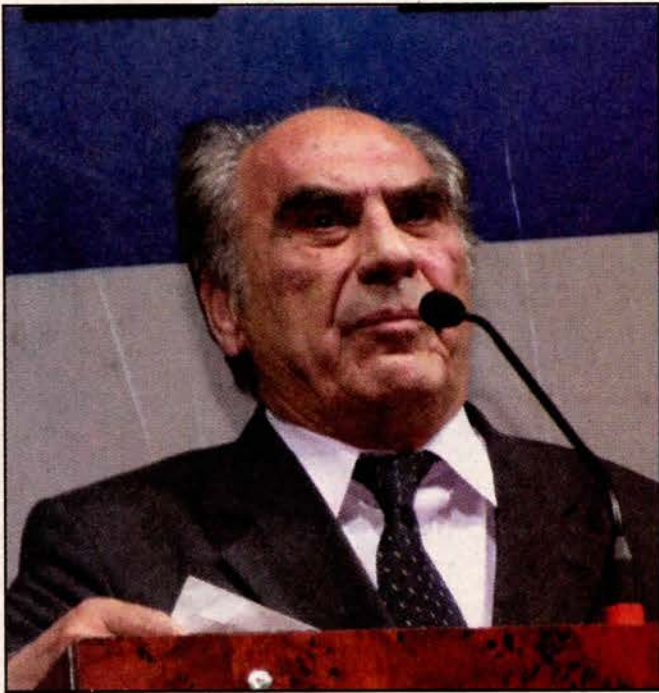
За Хаг би било најпааметније да одмах пусти Шешелја

Историчар проф. др **Веселин Ђуретић** истакао је да се Србија поделила на ону која у Хагу види одбрану идентитета и достојанства и на ону која колаборира са непријатељима. „Његош би почео једно овакво излагање, а ја мали његов следбеник ћу то поновити – и сви ови неки беспоредци по поретку некемо следују.

После оне велике стратегије зацртане на Малти 1983. године, која је резултирала разбијањем социјалистичког лагера, ступила је на сцену друга стратегија у којој су Срби имали врло значајно место, као препрека на путу ка Русији.

Питате се зашто су били најажурнији у тој антисрпској политици Ватикан, на челу са Јованом Павлом Другим и Немачка. Те 1991. године, и Немачка и Ватикан су зацртали план да се ослободе хипотеке геноцида. Немачка због геноцида који је над Србима урадила преко своје аустроугарске трансмисије још у Првом светском рату, а у Другом светском рату као покровитељ хрватског усташког геноцида који је прогањан и данас, сетите се само оног што је Кол рекао негде 1999. године, када је молио да се нагодимо с њима, јер Немачка има грижу савести према Србима, а Ватикан, због покровитељства над антисрпским геноцидима Пиа једанаестог у Првом светском рату, Пиа Дванаестог у Другом светском рату. Тада је договорено да се Срби сатанизују до тог степена да читав свијет заборави геноцид који је над њима почињен”.

И оно што се данас дешава у Хагу, како је рекао проф. др Веселин Ђуретић представља део тог плана да се Срби сатанизују. „Кажу – командна одговорност, браћо и сестре, народ који три пута у једном вијеку штити себе и у Првом светском рату, и у Другом светском рату, и почетком деведесетих година. Нема командне одговорности, јер командну одговорност има народ као цјелина. Он мора сам да се брани. Према томе, Војислав Шешелј и да је којим чудом био командант неких формација, а није, него је био командант, односно предводник народа који је бранио земљу, и да је којим случајем био на некој командној позицији, он би био

оправдан пред историјом. Јер рат знамо ко је започео 1990, 1991, 1992. Туђман се хвалио у Берлину да ће ускоро, то је била 1990, Крајина пливати у крви, 1991. године знате шта се све дешавало у Славонији. У Босни и Херцеговини Изетбеговић је већ имао ону патриотску лигу, са неколико десетина хиљада људи”.

Проф. др Ђуретић је подвукао да је у питању велика међународна завера. „Нека прича ко год шта хоће. Ове чињенице су јасне, ове чињенице су сваком човеку јасне. Можда управо у Хагу може да дође до неких преокрета. Ја осјећам неке знаке промјена на међународној сцени. И са овог мјеста, јер знам да ту има и страних новинара, ако ме неко као историчара пита, а неке моје књиге су преведене и на енглески и на руски, ја бих рекао да од Америке очекујемо да престане да буде понуда средњовековних политика на Балкану.

Употребљена од Ватикана, она је штитила ретроградне снаге у Хрватској, ретроградне снаге међу муслиманима. Штитила ретроградне снаге на Косову и Метохији. Она је у позицији сада, када је запала у ирачко благо, да окрене нову страну и да призна да је српски народ невин народ и да расформира Хашки трибунал, да препусте то домаћим судовима ако неко поседује конкретну кривицу”.

Своје обраћање проф. др Веселин Ђуретић је завршио следећим речима: „Милошевић, који је направио многе промашаје, у Хагу се искупио пред историјом. А Војо Шешељ, којег ја јако добро знам, за њих је велика опасност и било би најпаментије да га одмах пусте на слободу”.

Борбу за људска и процесна права др Шешеља прати цео свет

Понављајући да је др Војислав Шешељ био принуђен да ступи у штрајк глађу, јер Хашки трибунал крши његова основна људска права загарантована Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода из 1950. године, **мр Дејан Мировић** је рекао: „На пример, члан 6 ове Конвенције прописује да свако има право на правичну и јавну расправу у разумном року, пред независним, законитим и непристрасним судом. Такође, свако има право да у најкраћем могућем року и на језику који разуме буде обавештен о разлозима за подизање оптужнице против њега. У члану 6 Европске конвенције се наводи и да свако има право да ис-

питује сведоке против себе. Посебно се истиче да свако има право да се брани лично или путем браниоца кога сам изабере”.

Мировић је подсетио да је Хашки суд незаконит. „Основан је супротно повељи Уједињених нација. Хашки суд није ни независан суд, то је признао и Џејми Шеј у мају 1990. године када је изјавио – НАТО је пријатељ суда, НАТО обезбеђује фондове тог Трибунала. Хашки суд није ни непристрасан суд, то је антигрпски суд. То нам говори анализа случаја Момчила Крајишника који је добио 27 година робије и Насера Орића који је добио само две године”.

Он је истакао да велики проблем представља то што Хашки суд Шешељу намеће такозваног браниоца Дејвида Хупера, кога он не жели ни да види, и што му се судски материјали достављају на страном, енглеском језику. Према Мировићу у питању су двоструки стандарди које примењује Хашки трибунал.

„Зато је у праву професор Роберт Хејден када каже – третман оптужених од стране Хашког трибунала изврше читав концепт о заштити људских права и оправдава насиље уколико га врше најјаче земље над слабима. Дакле, др Војислав Шешељ се не бори само за своја права, он се бори и против двоструких стандарда који омогућавају да се међународне конвенције примењују само када се ради о богатом делу човечанства, то јест, о Западу. Када се ради о Србима, Палестинцима, Ирачанима или другим народима онда се те међународне норме не примењују”, рекао је мр Мировић.

Мр Дејан Мировић је обраћање завршио наглашавајући да борбу др Војислава Шешеља за његова основна људска и процесна права данас прати цео свет, да се данас о њему говори са поштовањем и симпатијама у великој светској сили Русији, да је 340 депутата руске Думе гласало да се наложи Министарству иностраних послова да испита случај кршења права др Војислава Шешеља.

Правда за др Шешеља

Ускраћивањем основних цивилизацијских права, др Војиславу Шешељу, према речима професора филозофског факултета у Косовској Митровици **проф. др Зорана Аврамовића**, наступила је посебна фаза понижавања и обесправљивања. „Да би одбранио та права он је морао да посегне за последњим средством – штрајком глађу. Све то ми добро знамо. Знамо и да је Хашки трибунал погазио сва кривично-правна начела Запада као што су независност, правичност, објективност.

Оно што су најбољи умови Запада градили вековима у области државе и права хашко братство, и они који га подржавају, разградили су најтемељније на примеру Шешеља. Све се то зна, али једно не знамо:– Зашто се српска јавност понаша равнодушно према храбром чину др Шешеља? Познато је ко све утиче на српску јавност. Долазе одавно из белог света преносиоци порука о томе кога Срби треба да изабере. Стизале су некада у великим количинама паре да се помогне тај сада ћутећи део политичке Србије.

Неки представници страних држава отворено додељују новац оним општинама које су по њиховом политичком укусу и тако дискриминишу грађане Србије. Сваког моралног човека у Србији обузима стид када гледа проевропске медије који ћуте или процеде неку реч о борби Шешеља за своја права”.

Према Аврамовићевим речима, било би нормално да јавни сервис организује округли сто о ускраћивању права др Шешељу. Истакао је да сваког политички часног грађанина погађа ћутање праламентарних политичких странака о тортури која се спроводи над Шешељем.

„Држава, дакле, функционери државе, Влада, правосудје, морали би да кажу нешто о ономе што се дешава у Хашком трибуналу. Политичари који ћуте о злостављању Ше-

шеља губе морални легитимитет своје власти. Сваког мислећег човека прожима горчина када чује нем говор српских интелектуалаца, а то није први пут. Сви се сећамо оне морбидне и одвратне сахране на Тргу Републике. Тамо су се окупили представници прозападних политичких странака, интелектуална срамота Србије. Неки су се од њих кандидовали за посланике. Замислите ви ту државу у којој би ти политички некрофили над својим грађанима представљали узор за млади и стари свет.

Неки плиткоумници су се досетили да појављивање Шешелеве породице на телевизији прогласе злоупотребом деце. Не сећају се када су директно злоупотребљавали децу против легалне власти у Србији. Када се појави у предизборној кампањи политичар са децом, то није злоупотреба, а када се породица јавно пожали да се Шешелу одузимају права, онда је то злоупотреба", рекао је др Аврамовић.

– У каквој Србији ми данас живимо, запитао се Аврамовић на крају свог обраћања уједно пружајући и одговор: „У Србији у којој народ не треба да подржава и слави борце за слободу и правду, већ слуге и плашљивце. У Србији у којој је важније волети иностранство него свој народ. У Србији је већина оних који знају да гажење једног човека само најављује друга гажења. У Србији већина зна да се слобода брани отпором онима који хоће да је укину, као што су знали стари Грци. Правда за Шешелу!"

Шешел потребнији Србији него икада пре

Сублимирајући генезу „те творевине Ватикана и Сједињених Америчких Држава од настанка па до нецивилизацијских поступака" према др Шешелу, адвокат **Светозар Вујачић** је рекао: „Мора се рећи да се такозвани Трибунал, или како сам га ја назвао, правна наказа, не би понашао тако безобзирно, да као подстрекаче нема нашу послушничку и поданичку власт у Србији. Подсетићу вас да је досманлијска власт киднаповала Слободана Милошевића и предала га на директну егзекуцију хашком казамату. Та иста власт написала је и лажну оптужницу против проф. др Војислава Шешелу. После пада досманлијске власти био сам оптимиста, морам да признам, али само из једног разлога, мислио

сам тада да горе не може бити. Међутим, преварио сам се. Може бити горе и дошла је та гора влада”.

Вујачић је нагласио да ова „наказа од суда" има своје филијале и у Београду: „Једна од тих филијала, ја сада говорим као адвокат који учествује у тим процесима, постоји у Другом општинском суду у Београду. Имам част и задовољство да бесплатно, јер задовољство се никада не наплаћује, браним једног од 11 јатака Ратка Младића. Могу вам рећи да је то лакрдија од суђења и нимало случајно није одређено да се то одвија сада, за време предизборне кампање.

Ухапшено је 11 људи, без иједног доказа, у питању су тешки ратни војни инвалиди из грађанског рата у Сарајеву и три студента. То суђење је прво било затворено за јавност, и ја браним једног дечка, студента који је по оптужници помагао Ратку Младићу. Он је 1990. и 1991. имао само осам година. Тако да сам ја почаствован јер браним једног Бошка Буху. То суђење се за јавност час отвара, час затвара, не знају шта да раде, час се прекида поступак, јер немају никаквих доказа. Кад је суђење за јавност затворено, онда је дозвољено присуство Националног комитета за сарадњу са Хашким судом. И онда смо морали да потпишемо да нико од адвоката не сме под претњом затвора било шта да каже. Ја сам све рекао, код мене државне тајне нема”.

Вујачић је, на крају рекао: „Ја проф. др Шешелу не могу дати ниједан савет, јер то знање да бих ја њега саветовао не поседујем. Од њега захтевати не могу ништа, и на то немам право. Али могу да му пошаљем поруку да је проф. др Војислав Шешел данас потребнији него икад својој породици, Србији, Српској радикалној странци и свима нама данас”.

Скуп у знак подршке проф. др Војислава Шешелу, упутио је јасне поруке домаћој и светској јавности, Хашком трибуналу, овдашњим властима и међународној заједници да се не могу газити међународни правни акти, да се морају поштовати основна људска права, да проф. др Војислав Шешел има право на живот, да му се не може одузети право да се сам брани и да се мора укинути двоаршинска политика намењена за оне подобне и неподобне, јер пред законом би сви требало да буду исти.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је у ствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтезује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.